

DHKC GERİLLA

SAYI: 8 / EKİM 2016

Kurtuluşa Kadar Savaş!

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı Yayın Organıdır.

Halkın Savaşını Büyüteceğiz!

Kürt Türk Arap Laz...

Tüm Anadolu Halkları Olarak

Faşizmi Yıkıp

Halkın İktidarını Kuracağız!

**HALK ADALETSİZ
DEĞİLDİR!
ADALETİ
DHKC
GERİLLALARI
UYGULAYACAK!**

İÇİNDEKİLER

* DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı Açıklaması	3	* Dayı ve Gerilla	35
ADALETİ DHKC GERİLLALARI UYGULAYACAK!		* Şehitler Diyor ki; ALİ RIZA DEMİR	36
* Kürdistan'da Kurtulaşa Kadar Savaş	9	* Karademlik	37
DHKP-C ÖNDERLİĞİNDE KURTULUŞA KADAR SAVAŞ! Bölüm-2		KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!	
* Bilgi İnsanı Yenilmez Kılar	13	* Gerillanın Kitaplığından	42
EYLEM ANLAYIŞIMIZ		KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLÜR	
* Anlatım	17	* Gerillanın Patikası	46
BEKLEYİN HALK DÜŞMANLARI		BABAN BİR GERİLLA KIZIM	
* Gerillanın Patikası	19	* Düşmanı Tanı Yenilmez Ol!	48
YAŞAMI ÖRGÜTLEMEK DEVRİMİ ÖRGÜTLEMEKTİR		DÜŞMAN HANGİ KILIĞA GİRERSE GİRSİN...	
* Şiir	23	* Tarihimizden	50
		EMİRGAN DİRENİŞİ	
* Anlatım	24	* Anlatım	64
İLK ATIŞ		GERİLLANIN BAYRAMI	
* Anlatım	26	* Gerillanın Sırt Çantası	66
BİR KEÇİ HİKAYESİ		DÜRBÜN	
* Anlatım	28	* Gerillanın Afişi	68
GERİLLANIN YÜRÜYÜŞÜ		* Eğitim Hakkı	69
* Kerbala Direnişi	33	* Düşmanı Vurmak için	71
		Öğren-Öğret	
* Dev-Genç'e	34	FEDA DÜZENEGİ	
		* Gerillanın Afişi	85

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı Açıklaması:

**HALK ADALETSİZ DEĞİLDİR
ADALETİ DHKC GERİLLALARI
UYGULAYACAK!**

**Halkın Savaşını Büyüteceğiz!
Kürt Türk Arap Laz...
Tüm Anadolu Halkları Olarak
Faşizmi Yıkıp
Halkın İktidarını Kuracağız!**

Bu ülkede halka karşı bir savaş yürütülüyor. Bu savaşı kim yürütüyor? AKP iktidarı.

AKP kimdir? AKP, emperyalizmin uşağı, halkların katilidir. Emperyalizme uşaklığını kanıtlamak, kendi sömürü ve zulüm düzenini devam ettirmek için halka saldırıyor.

AKP cumhuriyet tarihi boyunca, emperyalizme uşaklıkta en pervasız olan bir partidir. AKP halka düşmanlığını ve halka nefretini açıktan dile getiren ve bu düşmanlıkla halka yönelik saldırılarını her geçen gün büyüten faşist bir partidir.

Haziran Ayaklanmasında AKP'nin halka yönelik kin dolu söylemleri ve saldırıları hala hafızalardadır.

AKP din tüccarlığı yaparak halkın dini duygularını kullanmakta, istismar etmektedir. Gerçekte ise AKP'nin dini imanı paradır. Başta faşist Tayyip Erdoğan olmak üzere, tüm AKP'li bakan ve kadroların servetleri, ülkemizdeki açlığı

bitirecek düzeydedir. Bunlar ki, halktan çalıp çırparak, halkın alınterini, emeğini gaspederek, ceplerini dolduran, dahası İsviçre bankalarındaki hesapları dışında, milyonlarca doları ayakkabı kutularında saklayan şerefsizlerdir.

AKP, eli kanlı, katillikte sınır tanımayan halk düşmanlarının merkezidir. Meydanlarda, alanlarda, hapishanelerde, dağlarda oluk oluk kanımız akmaktadır..

AKP, Anadolu halklarını katletmekle yetinmeyip, ABD adına başta Ortadoğu'da olmak üzere, halklara kan kusturmaktadır.

AKP, vatana ihanetini en üst boyutta sürdürmektedir. Ülkemizde ne var ne yok ABD'ye peşkeş çekmekte ve yine ABD'nin çıkarları için canla başla çalışmaktadır.

AKP, korkaktır. Halka zulmeden, halkı aşağılayan faşist AKP, aynı zamanda halkın öfkesinden de korkar. Bu korkusunu "ayaklar baş olacak" sözü ile dile getirmiştir.

Halka Karşı Bir Savaş Yürütülüyor. Bu Savaşta Düşmanlarımız Kimlerdir?

Bu ülkede 75 yıldır ABD emperyalizmi adına ve onun çıkarları için Anadolu halklarına karşı bir savaş sürdürülüyor. Bu savaşı dün Menderesler, Nihat Erimler, Evrenler, Demireller, Erbakanlar, Özallar, Çillerler, Ecevitler... sürdürürken, bugün bu savaşın sürdürücüsü AKP'dir.

Nasıl ki, dün ABD adına halka zulmeden, düşmanlık yapanlar bugün yok olup gittilerse, kimilerinden hesap sorulduysa, AKP de halkın adaletine hesap verecek ve tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Halkın Düşmanları Kimlerdir?

Halkın düşmanları; Başta ABD olmak üzere, bağımsızlığımızı yok eden, vatanımızı işgal eden, halkımızı köleleştirmeye çalışan, ülkemizi yağmalayan, sömürü ve zulmün baş sorumlusu emperyalizmdir.

Düşmanlarımız, emperyalizme kul köle olan, ABD'ye uşaklık yapan, ABD adına ülkeyi faşizmle yöneten, halka terör estirip zulmeden tüm düzen partileridir.

Düşmanlarımız, vatanına ihanet eden, halkı sömüren, emeğimizi-alınterimizi gaspeden ve bizi aşağılayan, ülkemizdeki açlık ve sefaletin baş sorumlusu ABD ve diğer emperyalistlerin ülkemizdeki uzantıları olan Koçlar, Sabancılar, Özyeğinler, Zorlular, Çalıklar ve diğer tüm tekellerdir.

Düşmanlarımız, ABD ve ülkemizdeki onun uşakları adına kendi halkına karşı

savaş yürüten, silahlarını, tankını, topunu, uçaklarını, bombalarını kendi halkına karşı kullanan faşist ordudur, paralı askerlerdir, tüm rütbelilerdir.

Düşmanlarımız, halka karşı sürdürülen bu savaşta yer alan polisi, MİTİ, JİTEMİ ve diğer işihbarat örgütleridir.

Düşmanlarımız, faşizme hizmet eden valisinden kaymakamına tüm bürokratlar ve hakiminden savcısına kadar hepsidir.

Düşmanlarımız, tüm değerlerini satıp halkın katillerine köpeklik yapan sivil faşistler ve yine korucular, muhbirler, ihbarcılar, işbirlikçiler, itirafçılardır.

Düşmanlarımızı, halkın düşmanlarını iyi tanımalı, unutmamalı, affetmemeli ve hesap sormalıyız.

Onlar ki, yaşadığımız tüm acıların, dökülen her damla kanımızın, katledilen her insanımızın, yaşadığımız yoksulluk ve sefaletin esas sorumlularıdır.

Kendi Sömürü Düzenlerini Korumak İçin Halka Karşı Savaş Nasıl Yürütüyorlar?

Halkın düşmanları kendi sefahat ve zenginliklerini büyütebilmek, bu sömürü ve yağma saltanatını devam ettirebilmek için tüm halka her geçen gün artan bir şiddetle zulmediyorlar. Yaşadığımız zulmün boyutu sınırsızdır. Halk olarak her gün ülkemizin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine faşizmin zorbalığını ve terörünü yaşıyoruz.

Kürdistan yakılıp yıkılıyor, şehirler, köyler, mahalleler abluka altına alınıyor,

bombalanıyor, insanlarımız evinden yurdundan sürgün ediliyor, zorla göç ettiriliyor...

Halk olarak her gün dağda, şehirde beşer onar dahası yüzlerce katlediliyor. Hatta öyle ki, cesetlerimiz günlerce sokakta bekletiliyor, panzerlere bağlanıp yollarda sürükleniyor.

Hapishaneler dolduruluyor, tutuklama terörü tüm hızıyla sürüyor.

AKP, "benim gibi düşünmeyen, düşmanımdır" diyerek, karşısında kim olursa olsun herkese baskı ve zoru uyguluyor.

AKP, halka küfrediyor, halkı aşağılıyor, halka kin duyuyor.

Her gün soframızdan bir lokma daha eksiliyor.

Yaşadığımız yoksulluk ve sefalet her geçen gün büyüyor. **Bu ülke nüfusunun yarısı her gece yatağına aç giriyor.**

Çocuklarımız, yokluk ve yoksulluk içinde gelecekte umutsuz bir şekilde ve daha o ufaklık bedenleriyle çalışmak zorunda kalıyor.

Halk olarak eğitim, sağlık, çalışma, konut, ulaşım, gıda gibi en temel yaşamsal haklardan mahrumuz. Tüm bunlara, paran varsa sahip olabiliyorsun. Yani yaşamak için zorunlu olan tüm bu haklar, bize değil pis burjuvalara sunuluyor. Oysa, yaratan, üreten, vareden biz emekçi halklarız.

İnanç özgürlüğümüz yoktur. Aleviler yok sayılıyor, inançları tanınmıyor. Sünniler, inançlarını özgürce yaşayamıyor, din bezirganları sünni halkın inançlarını kullanıyor.

Ulusal bağımsızlığımız yok edilmiş, vatandaşımız emperyalizme peşkeş çekilmiştir.

Kürt ulusu yok sayılıyor, ulusal baskı büyük bir zorbalıkla uygulanıyor.

Tüm emekçiler, tarihin en ağır sömürsü altında tüm hakları gaspedilerek çalışmak zorunda bırakılıyor.

Halkın düşmanları kendi sefalet ve zenginliklerini büyütebilmek, bu sömürü ve yağma saltanatını devam ettirebilmek için tüm halka her geçen gün artan bir şiddetle zulmediyorlar. Yaşadığımız zulmün boyutu sınırsızdır. Halk olarak her gün ülkemizin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine faşizmin zorbalığını ve terörünü yaşıyoruz.

Düşman, halkı alevi-sünni, Türk-Kürt, işçi-memur, doğulu-batılı... gibi birbirine karşı kışkırtıyor, birbirine düşmanlaştırıyor.

Sf.5

Düşman bizleri yalanlarıyla, haberlerinden dizilerine, reklamlarından gazetelerine kadar uyutmaya, aldatmaya, düşündürmemeye çalışıyor.

Düzen içki, fuhuş, kumar, uyuşturucu başta olmak üzere yozlaştırmayı bilinçli ve sistematik bir şekilde yayıyor.

İşte böyle bir düzende yaşıyoruz. Bu listeyi daha da uzatabiliriz.

Bu zulmü ve sömürüyü yaşayan, bu aşağılanmayı ve köleleşmeyi yaşayan bizleriz.

Düşman, halka karşı böyle savaşıyor, böyle zulmediyor, böyle terör estiriyor, böyle sömürüyor.

Peki Biz Ne Yapacağız?

Biz de halk olarak, örgütlenecek, birleşecek, silahlanacak ve savaşaacağız.

*Silahlı savaşı, Kürt-Türk, Arap-Laz, Çingene, Gürcü... tüm Anadolu halkları omuz omuza **BİRLİKTE ve TEK BİR SAVAŞ ÖRGÜTÜNDE BİRLEŞEREK** sürdürmelidir.*

*Bu savaş örgütü, **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C)**'dir. Parti-Cephe saflarında örgütlenmeli, birleşmeli, silahlanmalı, savaşmalı ve kazanmalıyız.*

*Hayatın her alanında, yaşadığımız her yerde, alinteri döktüğümüz her yerde **Cephe örgütlenmelerini yaratmalıyız.***

Bu Savaşın Diğer Tarafında Kimler Vardır? Halklar Vardır. Halk Kimdir?

Halk, sömürü ve zulme uğrayan biz milyonlarız.

Halk, alevi-sünni tüm mezheplerden; Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Ermeni, Çingene... tüm ulus ve milliyetlerden; kadın-erkek, genç-yaşlı tüm emekçilerden; işçi, memur, köylü, öğrenci, işsiz tüm ezilenlerden; emperyalizme ve faşizme karşı olan, halkını ve vatanını seven herkeştir.

Kısacası halk, ezilen, sömürülen, ülkesinin bağımsızlığını, vatanının özgürlüğünü, halkının kurtuluşunu isteyen herkeştir.

Bizler halk olarak emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluşumuz için savaşmalıyız.

Kurtuluşumuz Nerededir? Nasıl Sağlayacağız?

Kurtuluşumuz Devrim'dedir.

Kurtuluşumuz Sosyalizm'dedir.

Sosyalizm, tüm halkların sömürsüz ve zulmün olmadığı, mutlu, huzurlu ve umutlu bir şekilde, insan onuruna has bir yaşam sürdürdüğü düzendir.

Sosyalizm, halkın iktidarındır.

Sosyalizm, tüm sömürücü ve zulmedenlerin halka hesap verdiği ve baskı altına alındıkları bir sistemdir.

Sosyalizm, halkların ulusal, etnik, dinsel, kültürel tüm inanç, değer ve geleneklerini özgür bir biçimde yaşayacakları tek sistemdir.

Sosyalizm, tüm emekçilerin, ulaşım, eğitim, sağlık, konut, eğlence, yeme-içme, çalışma... haklarına tartışmasız ve "ama"sız bir şekilde sahip olduğu bir sistemdir.

Sosyalizm, halkların özgür bir vatandaş yaşadıkları, ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarına sahip olduğu, tüm ormanların, nehirlerin, denizlerin, göllerin halka ait olduğu bir sistemdir.

Sosyalizm, üretim araçlarında özel mülkiyetin olmadığı, tüm fabrikaların, tarlaların, toprakların ve dahi tüm üretim araçlarının halka ait olduğu bir sistemdir.

Sosyalizm, halkın yerelde ve genelde kendi meclisleriyle ülkeyi yönettiği bir sistemdir.

İşte yeryüzünün cenneti olan sosyalizm halkların tek kurtuluşudur.

Peki Cennet Bir Yaşam Olan Sosyalizmi Nasıl Kuracağız?

Bunun Tek Bir Yolu Var.

Tek Yol Devrim!

Devrim, emperyalizmin ülkemizden

kovulup, faşizmin yıkılıp, halkın zor yoluyla politik iktidarı ele geçirmesi ve ele geçirdiği iktidar aracılığıyla kapitalizme ait olan her şeyi yok edip, yerine zamanla sosyalist üretime geçecek bir devleti inşa etmesidir.

Yani devrim, demokratik halk iktidarının kurulmasıdır.

Peki Devrimi Nasıl Gerçekleştireceğiz?

Bunun Tek Bir Yolu Var.

Tek Yol Silahlı Mücadeledir.

Silahlı mücadele emperyalizme ve faşizme karşı tüm Anadolu halklarının dağda ve şehirde gerilla savaşını büyümesiyle zafere ulaşır.

Silahlı savaşı, Kürt-Türk, Arap-Laz, Çingene, Gürcü... tüm Anadolu halkları omuz omuza **BİRLİKTE ve TEK BİR SAVAŞ ÖRGÜTÜNDE BİRLEŞEREK** sürdürmelidir.

Bu savaş örgütü, **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi** (DHKP-C)'dir.

Parti-Cephe saflarında örgütlenmeli, birleşmeli, silahlanmalı, savaşmalı ve kazanmalıyız.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'ni Büyütmeliyiz!

Hayatın her alanında, yaşadığımız her yerde, alinteri döktüğümüz her yerde Cephe örgütlenmelerini yaratmalıyız.

Mahallelerimizde, köylerimizde, sokamızda Halk Meclislerini örgütlemeliyiz.

Memursak, Memur Meclislerini kurmalıyız.

İşçiysak, İşçi Meclislerini kurmalıyız.

Öğrenciysak, Öğrenci Meclislerini kurmalıyız.

Sanatçıysak, Sanat Meclisini kurmalıyız.

Avukatsak, mimarsak, mühendissek,

Halkın Katilleri, Halk Düşmanları!

İşlediğiniz hiçbir suç cezasız kalmayacak. İşlediğiniz her bir suçun hesabını vereceksiniz!

Halkın savaşıları karşısında, namlularımız karşısında tir tir titreyeceksiniz.

Ağlamak yok!

Halkın savaşılarına hesap verdikten sonra salya sümük olup; "yeni evlenmişti, çocuğu vardı, gençti, yaşlıydı..." diyerek haber yaptırmayın.

doktorsak, işportacıysak, esnafsak, işsizsek kendi meclislerimizi oluşturmalıyız.

Sf.7

Devrimci Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurmalıyız!

Ülkemizin tüm dağlarında, tüm şehirlerinde gerilla savaşını büyütmeli ve yaymalıyız.

Dağda, şehirde gerillalarımız-SPB'lerimiz yaygınlaştırılmalı, kök salmalıdır.

Dağda, şehirde milislerimiz dalga dalga yayılıp savaşmalıdır.

İşçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, sanatçılar, esnaflar, mimarlar, işsizler, avukatlar, doktorlar... kendi silahlı güçlerini oluşturmalı ve savaşmalıdır.

Tüm alanlarda, tüm bölgelerde; ülkemizin her şehrinde ve dağında askeri güçlerimizi, halkın ordusunu oluşturacak savaş birliklerini oluşturmalı, bunları kurumsallaştırmalı ve merkezileştirmeliyiz.

Devrimci Halk Kurtuluş Ordusu, yani halkın silahlı gücü, halkın ordusu böyle oluşturulacaktır. Bu görev, halkların kurtuluşu için ertelenemez, birinci dereceden öneme sahip bir görevdir.

Halk Adaletsiz Kalmadı Kalmayacak! Yaşasın Halkın Adaleti!

Halk düşmanları halka yaptıkları zulmün, halka yaşattıkları vahşetin, estirdikleri terörün, döktükleri her bir damla kanın **HESABINI VERECEKLER!**

Halkın Katilleri, Halk Düşmanları!

İşlediğiniz hiçbir suç cezasız kalmayacak. İşlediğiniz her bir suçun hesabını vereceksiniz!

Sf.8

Ne sandınız?

"Yakar, yıkar, katleder, öldürür, işkence yapar, tecavüz ederim yanıma kar kalır" diye mi düşündünüz?

Ne sandınız?

Halka yönelik düşmanlığınızla amirlerinizden, abilerinizden, o çok güvendiğiniz AKP ve ABD'den "aferin alırım, ödüller alırım, sırtımız yere gelmez" diye mi düşündünüz?

Ne sandınız?

"Her türlü pisliği yaparım, kimse bir şey yapamaz" diye mi düşündünüz?

Ah zavallılar!

Böyle düşündüyseniz ne kadar yanıldığınızı göreceksiniz.

Halkın savaşçıları karşısında, namlularımız karşısında tir tir titreyeceksiniz.

Ağlamak yok!

Halkın savaşçılarına hesap verdikten sonra salya sümük olup; "yeni evlenmişti, çocuğu vardı. genciti. vaslıvdı..." diverek

haber yaptırmayın.

Siz katilsiniz!

Siz insan değilsiniz!

Siz vatan hainisiniz!

Siz düşmansınız düşman!

Tüm halk düşmanları halka hesap verecek!

Halkımız!

Çaresiz değiliz, çözümsüz değiliz!

Çare de, çözüm de halk olarak kendi ellerimizdedir.

Adaleti sağlayacak olan ve yine adaletli bir dünya olan sosyalizmi kuracak olan biziz, halkız, milyonlarız.

DHKC Gerillalarına katılın, adaleti sağlayalım, adaletsizliğe son verelim.

Halk için adaletin hakim olduğu sosyalizmi kuralım.

**YAŞASIN HALKIN ADALETİ!
HALK DÜŞMANLARI HALKA
HESAP VERECEK!
AKP HALKA HESAP VERECEK!
ADALETİ DHKC GERİLLALARI
UYGULAYACAK!
DHKC GERİLLALARINA
KATILIN SAVAŞI BÜYÜTÜN!**

**KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN
KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ!**

**DHKC Dersim İbrahim Erdoğan
Kır Gerilla Birliği Komutanlığı**

1 Ekim 2016

KÜRDİSTAN'DA KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

KÜRDİSTAN'DA TEK YOL DHKP-C ÖNDERLİĞİNDE KURTULUŞA KADAR SAVAŞTIR!

Ulus Nedir? Ulusal Sorun Nedir? Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) Nedir?

Sf.9

2. BÖLÜM

Geçen bölüm başladığımız yazı dizimize devam ediyoruz. Marksist-Leninistlerin ulusal soruna bakışlarını ele alacağız. Ama bundan önce ulusun tanımından başlayacağız.

ULUS NEDİR?

Türkiye iki uluslu, çokça azınlık milliyetlerden halkların kardeşlik bahçesidir. Türkler ve Kürtler ulus olma özelliklerine sahip topluluklardır. Anadolu'muzda bulunan fakat ulus özelliği taşımayan topluluklar da vardır. Laz, Çerkez, Gürcü, Arap, Boşnak, Arnavut, Azeri, Pomak, Roman azınlık milliyetlerden halklar ül-

kemiz toprakları üzerinde ulus özelliğini göstermeyen halk topluluklarıdır.

Peki ulus nedir?

Ulus:

“Tarihsel olarak oluşmuş, kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir. (Stalin, Marksizm ve ulusal sorun ve sömürgeler sorunu, syf.15 soy yayınları)

ULUS, MİLLİYET VE AZINLIK ARASINDAKİ FARK NEDİR?

Azınlık, bulundukları toplum içinde dilleri, kültürleri, etnik kökenleri itibarıyla toplumun diğer kesiminden ayrılan ancak bir ulus özelliği göstermeyen ya

***Kürtler'in Tarihteki İlk Devleti Hangisidir?**

Milattan önce 7. yüzyılda kurulan Med Devleti, Kürtler'in tarihteki ilk devleti sayılır. O gün bugündür Kürtler bir daha devlet kuramadılar.

Med Devleti yıkıldıktan sonra, Kürdistan'ın büyük bölümü Makedon Kralı İskender'in orduları tarafından işgal edildi. İşte Kürtler'in bundan sonraki tarihi hep işgal altında geçecektir.

Sonraki yüzyıllarda çeşitli beylikler kurmalarına rağmen, bir devletleri olmadı.

da bu özelliklere daha önce sahipse bile bunları büyük ölçüde kaybetmiş olan topluluklara denir.

Bu tanım itibariyle ülkemizde yaşayan halklardan Türkler ve Kürtler ulus kategorisinde, Araplar, Çerkesler, Lazlar, Gürcüler...vb. azınlık kategorisine girmektedirler.

Milliyet ise çeşitli yayınlarda bazen "azınlık", bazen de "ulus" anlamında kullanılmaktadır. Ancak esas itibariyle kelime anlamıyla etnik kökeni belirten bir kavramdır. Yani çeşitli milliyetlerden halklar denildiğinde bunun içine hem ulus, hem azınlık olanlar girer.

ULUSAL KARAKTER NE DEMEKTİR?

Ulusal karakter demek, "bir milliyetten insanları, bir başka milliyetten insanlardan ayırtan belirtilerin toplamı, bir ulusu diğer ulustan ayırtan fiziksel

ve zihinsel belirtilerin bütünü demektir.

ULUS NASIL ORTAYA ÇIKMIŞTIR?

Ulus esas olarak kapitalizm ile birlikte ortaya çıkmıştır. Ulus, feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesi sürecinde biçimlendi.

Meta üretimine dayanan kapitalist gelişme, kapalı ekonomileri parçalamış ve buna koşut olarak feodal devletçikler yıkılarak oluşturulan ulusal devletlerle meta dolaşımı çerçevesinde tek bir iktisadi bütün olarak ortaya çıkmıştır. Ulusların ve ulusal devletlerin ortaya çıkışının temelinde işte bu iktisadi yaşam birliği vardır.

İktisadi yaşam birliği yani pazar bütünlüğü kapitalizm ile sağlanmıştır.

Ulus kapitalizmin (meta ekonomisinin) ortaya çıkmasıyla birlikte ortak bir takım ayırdedici özelliklere (etnik köken, dil, kültürel vs) sahip halkların tek bir ulusal pazar sistemi etrafında birleşmesiyle şekillendi. Bu anlamda kapitalizm ile birlikte ortaya çıkan iç pazar olgusu olmaksızın "ulus"tan söz edilemez. Çünkü, meta dolaşımı, feodal setleri parçalayarak halkı tek bir iç pazar etrafında, bireyler temelinde birleştirmiş ve ulus bu süreçte ortaya çıkmıştır.

EMPERYALİZM DÖNEMİNDE ULUSAL SORUN NEDİR?

Stalin, emperyalizm döneminde ulusal sorunu şöyle tanımlar:

"Ulusal sorun, ulusal boyunduruğa karşı savaşım gibi özel bir sorun olmaktan çıkıyor, ulusların, sömürgelerin ve yarı sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu

genel sorun haline geliyordu. (Stalin, ulusal sorun sy.97-98 sol yayınlar)

Emperyalizm döneminde ulusal sorun esas olarak emperyalizm ile sömürge halklar arasındaki çelişkidir.

Ulusal sorun emperyalizmin kendisidir. Emperyalizm devletlerin, ulusların, ekonomilerini, kültürlerini, topraklarını, dillerini yani her şeyiyle kendisine bağımlı kılmıştır. Bu yanıyla salt ulusal sorun pazar savaşı, pazar sorunu değildir. Emperyalizm dönemiyle, dünyanın bir avuç tekel arasında paylaşımı tamamlanmıştır. Bu yanıyla ulusların yaşadığı tüm ulusal baskıların, saldırıların, sorunların kaynağı emperyalizmdir. Bu nedenle emperyalizm döneminde ulusal sorunun çözümü emperyalizm ile ezilen halklar arasında yaşanan ulusal-siyasal kurtuluş savaşlarının zafere ulaştırılmasıyla olacaktır. Çünkü, ulusların özgürlüklerini engelleyen bizzat emperyalizmin kendisidir.

Sonuç olarak; emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı verilmeden hiçbir ulus gerçek anlamda özgür olamaz, ulusluğunu yaşayamaz.

UKKTH NEDİR? UKKTH'ye NASIL BAKMALIYIZ?

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (ukktth)ulusun hiçbir koşula bağlı kalmaksızın kendi kaderini tayin etme, bağımsız siyasal devletini kurmak da dahil ayrılma hakkına sahip olması demektir.

UKKTH burjuvazi önderliğinde değil, proletarya önderliğinde gerçekleşebilir.

Ülkemiz de dahil dünyadaki ulusların hepsi emperyalizmin sömürüsü boyun-duruğu altında ezilmektedir. Ülkemizde

*Kürdistan toprakları tarih boyunca kimlerin istilasına uğramıştır?

Persler, Sasaniler, Emeviler, Abbasiler, Bizans, Moğollar, Selçuklular, Karakoyunlular, Safeviler, Osmanlılar... Kürdistan'ı işgal etmiş ve yağmalamışlardır. Bu gün de Kürdistan dört ayrı parça halinde işgal altındadır. Türkiye Kürdistan'ı emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi tarafından ilhak ve işgal edilmiş durumdadır.

Kürt ulusunun işçi ve emekçileri açlık, yoksulluk vb. çekerken, Türk ulusunun işçi ve emekçilerinin de durumu aynıdır. Bir ulusun işçi ve emekçileri kısaca o ülkenin halkları kendi kaderlerini özgürce belirlemelidir.

UKKTH, emperyalizm ve proleter devrimler çağında demokrasi savaşımızın vazgeçilmez bir unsuru olması itibarıyla, proletaryanın dünya ölçeğindeki hareketinin bir parçasıdır. Ve proletarya, demokrasi mücadelesinde bu ülkeye her şeyden önce burjuvaziye karşı sınıf savaşımını güçlendireceği için titizlikle sahip çıkar.

Marksist-Leninistler, UKKTH çerçevesinde her zaman ayrılma hakkını savunurlar. Zorla oluşturulan, ulusun iradesini çiğneyen birliklere karşıdır. Çünkü sağlam, kalıcı birlikler ancak gönüllülük temelinde oluşur. Ancak bu her zaman ulusların ayrı devletler şeklinde örgütlenmelerini savunacakları anlamına gelmez. Ayrılık proletaryanın çıkarlarına aykırıysa, ayrılığı desteklememeliyiz. Hatta ayrılmama yönünde propaganda da yaparız. Ama ayrılığa zorla da engel olmak gibi bir

*** Kürt Ve Kürdistan Adının Tarihsel Oluşumu Nasıl Olmuştur?**

Arap istilasına kadar Kürdistan'a
"Kordu" ve Kürt halkına da
"Kordular" denilmekteydi. Arap
istilasından sonra Kordu bölgesi
halkına Kürt veya Kurd; çoğul
olarak da E'krad (Kürtler) denilmeye
başlandı.

şey söz konusu olmaz. Ayrılmak isteyen
ulus kendi karar vermelidir.

UKKTH'nin devrimci anlamı
ulusların zorla bir arada tutulma siya-
setini reddeder. Fakat "ayrılma hakkı"nı
savunmak ayrılma zorunluluğu anlamına
gelmez. Koşullara bağlı olarak biçimlene-
cek bir durumdur bu! Bu yanıyla UKKTH
savunan M-L'ler parçalanmaya karşı
çıkıyor. Ayrılmak zorunlu değildir. Her za-
man ulusal baskıdan arındırılmış gönüllü
birlikten yanadır Marksist Leninins-
tler. Özellikle emperyalizmin varlığı ve
halklara yönelik köleleştirme saldırıları-
nın arttığı dönemde bu birlikten daha da
önem kazanmaktadır.

Halk Anayasası Taslağında:

“ Demokratik Halk Cumhuriyeti
ulusların tek tek bağımsız devletlerini
kurmalarından ziyade ayrılma hakkı saklı
kalmak üzere tek bir devlet çatısı altında
birleşmelerinden yanadır. Halkların ortak
malı olan doğal servetleri paylaşmak,
emperyalizm karşısında ekonomik, siya-
sal, askeri birleşmiş bir güç olmak her iki
halkın çıkarıdır.” der.

ULUSAL VE KÜLTÜREL ÖZERKLİK NEDİR?

Ulusal ve kültürel özerkliği savunmak,
en ince bu yüzden de en tehlikeli milliyet-
çiliği temsil eder! Bu ulusal kültürel slo-
ganlarıyla ve son derece zararlı, giderek
anti – demokratik bir şey olan eğitimin
milliyetlere göre bölünmesi yolunda
propaganda ile işçilerin yozlaştırılmasıdır.
Kısacası bu program, proletarya enter-
nasyonalizmiyle mutlak olarak çelişir,
ve ancak küçük burjuva milliyetçilerin
ülkülerine yanıt verir.

Ulusal özerklik yalnızca ulusların
ayrılmasının değil, emek hareketinin
parçalanmasının da zeminini hazırlar.
Ulusal özerklik fikri, işçilerin birleşik
partisinin bölünerek ulusal düzeyde ayrı
partiler olarak inşasının manevi koşul-
larını yaratır. Partilerin parçalanmasını
sendikaların parçalanması takip eder ve
sonuç büsbütün ayrılma olur. Bu şekilde
birleşik sınıf hareketi ulusal derecelere
parçalanıyor.

Ulusal özerklik ilkeleri; burjuva top-
lumda, tarihsel bakımdan kaçınılmaz ve
zorunlu bir ilkedir ve bu toplumu ele alan
bir marksist ulusal hareketin tarihsel hak-
lılığını kabul eder. Ama bu kabul edişin
milliyetçiliği savunma biçimini almaması
için o ulusal hareketlerde ilerici ne varsa
ancak onu desteklemekle yetinmelidir.

Öyle ki, proleter bilinci, burjuva ideo-
lojisi tarafından karartılmasın...

Ulusal kültürel özerklikler o ulusun
değerlerini, dilini vb yaşatmalıdır. Bunu
yaşatırken diğer ulusların kültürünü ya-
dısımayan, aşağılamayan veya kendi kültü-
rünü üstün görmemelidir. (Sürecek...)

BİLGİ İNSANI YENİLMEZ KILAR!

EYLEM ANLAYIŞIMIZ

ŞEHİTLERİMİZLE YARATTIĞIMIZ CEPHE TARZIYLA SAVAŞACAK VE KAZANACAĞIZ!

Sf. 13

Kafamızı nereye çevirsek bir savaş görürüz. Bir varlık-yokluk savaşı, bir ölüm-kalım savaşı... Halkların tarihi boyunca sıkı sıkı sarılarak ayakta tutmaya çalıştığı değerleri ile emperyalizmin pislik saçan kültürü çarpışıyor. Emperyalizm dört bir yandan hırsla saldırıyor. İşbirlikçisi oligarşi ile, fuhuşuyla, uyuşturucusuyla tüketim kültürüyle, namussuzlukları, ahlaksızlıkları, bencillikleriyle kuşatıyor halkları. Halklar direniyor; çünkü onuru, şerefini, geleneklerini, paylaşımcılığını, namusunu bir kere teslim etmek ölüm demek olacak.

Namussuzlukla onur çarpışıyor.

Çaresizlikle umut çarpışıyor.

Teslimiyetle direniş çarpışıyor.

Haklıyla haksızın, yaşatanların ve öldürenlerin savaşı bu. Ve birinden biri galip gelene kadar amansızca sürecektir.

Parti-Cephe'miz yaşatmak için,

halklarımızın onurunu, umudunu korumak için emperyalizmin tüm saldırılarına, teslimiyetlere karşı direniyor ve savaşıyor. Dünyadaki bütün M-L örgütlerin tek tek silahlarını bırakıp düzene yerleştiği; ülkemizde ise AKP iktidarı tarafından halka savaş açılmış, Kürdistan'da her gün köylerimiz yakılıp insanlarımız katledilirken, mahallelerimizde halkın ekmek tekneleri, çocuklarımızın uyuşturucu pisliğinden kurtulmak için tedavi gördüğü Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuyla Savaş ve Kurtuluş Merkezi işgal edilip kalekol yapılmaya çalışılırken, sesi çıkan herkes önce haftalarca işkence görüp sonra hapisanelere doldurulurken tüm bunların sorumlusu olanlardan "barış" dilenmeyecek, barışı halklarımıza savaşıarak armağan edeceğiz.

Savaşıyan bir örgütün elbette belli ilkeleri, köşe taşları olacaktır. İşte eylem

tarızımız bu zorunluluklara ve halk için savaşıyor olmanın ahlakına dayalı olarak şekilleniyor.

Bizim Eylemlerimiz Politiktir Devrimci Eylemlerin Gücü Askeri Başarısında Değil, Politik Hedeflerinde Ve Haklılığındadır.

Bizim eylemlerimiz Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini (PASS) esas alır, politiktir. Eylemlerimiz hedef gösterir.

Bulanıklaştırılmaya çalışılan sınıf bilincini ve dost-düşman ayrımını belirginleştirir. Halkımızın kendini sömürenleri, düşmanlarını tanımasını sağlar. Üstün teknik ve askeri gücü ile “yıkılmaz devlet” imajına vurulan darbelerdir eylemlerimiz. En korunaklı görünen, “girilmez” denilen kalelerinde düşmanın kafasını bile kaldıramadığını gören halkımız devletin yenilebilir olduğunu görür.

Her sene 1

Mayıslarda halka yasaklanan, devletin resmi-sivil-çevik kolluk kuvvetleriyle boy gösterisi yaptığı, bir heykelin etrafında 24 saat beklediği Taksim'den, Dersim'in yiğit kızı Elif Sultan Kalsen bir şarjör boşaltarak geçerken polisler yere yatmıştı. Elif Sultan'ı bulmak için onlarca ev basan polise, bir ev baskını sırasında halkımız; *"siz onu bulamadınız ama o sizi bulacak"* diye cevap vermiştir. Her yerde aranan Elif Sultan önce İstanbul'un en merkezi meydanında, sonra işkence merkezi İstanbul Emniyet Müdürlüğüne

yaptığı baskında “düşmanı bulmuştur”. Bu eylemlerden sonra artık “İstanbul polisi siyasi bir ölüdür”. Elif'in eylemlerindeki cüret politik olarak haklılığımızdan alıyordu mayasını. Hem hedef gösteren, hem devleti rezil rüsva eden bu eylemlerin belirsiz olan hiçbir yanı yoktu.

Aynı eylem tarzını yakın süreçlerde Dolmabahçe Sarayındaki polis noktasına yapılan saldırılarda, halk düşmanı AKP'nin İstanbul il binasının taran-

masında gördük. Bir eylem olduğunda “Bu Cephe'dir” veya “Bu Cephe'nin eylem tarzı değildir” dedirtebiliyor olmamız eylemlerimizin politik netliğinin kanıtıdır.

Dersim Valiliğine Kızıldere'nin ve Partimizin kuruluş yıldönümü olan 30 Mart'ta Onur Polat'ın düzenlediği eylem düşmanı yerinden zıplatıp “Biliyorduk geleceklerini” dedirtirken, halkımızın yüreğine su serpti.

Biliyoruz ki bu savaş dünya halklarına zaferler kazandıran, emperyalizmin kağıttan kaplan olduğunu ortaya çıkaran bir savaştır. Sömürücülerin korkulu rüyası, ezilenlerinse kurtuluşunun yoludur.

Burjuva düzeni sürüp gittikçe düşmandan fiziki olarak daha güçsüz olacağız. Ancak adalet ölçümüzü, siyasi dinamizmimizi diri tuttukça yenilmez olacağız. Haklının haksıza karşı yürüttüğü bu savaşımızda köşe taşlarımız, ilkelerimiz bu nedenle olmazsa olmazlarımızdır.

**Bizim eylemlerimiz
Politikleşmiş Askeri Savaş
Stratejisini (PASS) esas alır,
politiktir. Eylemlerimiz hedef
gösterir. Bulanıklaştırılmaya
çalışılan sınıf bilincini ve
dost-düşman ayrımını
belirginleştirir.**

**Bizim eylemlerimiz
gücünü modern silahlardan,
yüksek etkili patlayıcılardan
değil; yarattığı moral güçten,
düşmana vurduğu siyasi
darbeden ve haklılığından alır.**

Bizim Eylem Tarzımızın Ölçüsü “Halk için, Devrim için, Cephe içindir”

Eylemlerimiz hiçbir zaman halk tarafından anlaşılamayan, kabullenilemeyen eylemler olmadı, olmayacak. Silahlarımız, bombalarımız, molotoflarımız yalnızca düşmanlarımızı hedef alır. Halka zarar gelmemesi için gerekirse şehit düşeriz. Tarihimizde, Kahraman Altun'un koyduğu bombanın halka zarar verebileceğini fark etmesiyle bombanın yerini değiştirmek isterken bombanın patlaması sonucu şehit düşmesi bunun örneklerindendir.

Devrimci Eylem Amaç Değil, Araçtır

Devrimci eylemler, halka bir mesaj vermeyi, halkı örgütlemeyi hedefleyen araçlardır. Bu nedenle amaçsız, halka zarar veren eylemlerin devrim mücadelesine bir faydası olmayacağı gibi sadece düşmanın anti-propagandasını güçlendirir. Mavi Çarşı, halk içindeyken otobüslerin yakılması sonucu halktan insanların öldüğü eylemler bu tür eylemlerdir.

Hiçbir Zaman Büyük Silahlara, Kilolarca Bombalara Tapmadık, Tapmayacağız

Halk savaşında hiçbir zaman büyük silahlara, devasa güçte kilolarca bombalara tapmadık, tapmayacağız. Bizim eylemlerimiz gücünü modern silahlardan, yüksek etkili patlayıcılardan değil; yarattığı moral güçten, düşmana vurduğu siyasi darbeden ve haklılığından alır.

Halk savaşçıları Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol küçük çaplı bir tabancayla dünyanın en büyük adalet(!) sarayına, Çağlayan Adliyesi'ne girip Berkin Elvan'ın dosyasına bakan savcıcıyı rehin aldı.

Dünyayı sarsan bu eylem savaşçılarımızın inancı ve cüretiyle başarıldı. Savaşçılarımız Berkin'in katil polisleri ve normalde polislerin amiri olan savcıcı devleti nasıl bir çırpıda harcayabildiğini milyonlarca insana anlattılar. Şafak'ın savcının kafasına dayadığı silah oligarşiyi titretti. Ve bu fotoğrafın yayınlanması AKP iktidarı tarafından yasaklandı. Bahtiyar'ın halkımıza ve yoldaşlarına söylediği; **“Sizi çok seviyoruz”** sözü milyonların dilinde **“Biz de sizi çok seviyoruz yoldaşlar”** diye karşılık buldu.

Dünya halklarının baş düşmanı olan, kendini dünyanın jandarması ilan eden çocuk katilleri, ırz düşmanı Amerika'nın İstanbul'daki büyükelçiliğine keşile gidip mermisi bittiği yerde taşlarla direnen Hatice Aşık, Cephe'nin eylem tarzının **“1 kleş, 1 taş, 51 yaş”** sloganında somutlanmasıdır. O taşlar Filistinli, Iraklı, Suriyeli anaların babaların ve çocukların taşlarıydı. Kafa yarmadı belki ama beyinlerinde bir bomba kadar gürültüyle patladı. O taşlar emperyalizme ve onun işbirlikçilerine nasıl direnileceğini öğretti halklara.

Çiğdem ve Berna'nın Bayrampaşa Çevik Kuvvet Amirliği'ne karşı gerçekleştirdiği eylemde, İstanbul'un çevik kuvvetleri tarafından işkence görmüş, tacizlerine, küfürlerine maruz kalmış olan tüm gençlerimizin yüreğine su serpildi. İşte oligarşiyeye ait başka bir kale ve güpegündüz kaleyi yıkmaya gelen iki genç kadın. Biri elindeki otomatik tabancayla çevik otosunun peşinden koşuyor; diğeri elinde tabanca yoldaşını koruyor. Sırt sırta iki yoldaş katil AKP'nin katil itlerini böyle basıyor kendi inlerinde.

Cephe'nin eylem tarzı yoldaşlık üzerine sırt sırta dövüşme üzerine böyle gelecekleşiyor. Anasının kucığında katledilen Dilek Doğan'ın hesabı böyle soruluyor.

Haberi duyulur duyulmaz, "Cephe'dir!" dedirten eylemler işte bu değerler üzerinden ve yeni değerler yaratarak gerçekleşiyor.

Bir yandan da patlayan kilolarca bombaların öldürdüğü onlarca halktan insanımızın haberini duyuyoruz.

13 Mart 2016'da Ankara Kızılay Meydanı'nda tamamı halktan insanlar olmak üzere 38 ölüm, 120'nin üzerinde yaralı... 12 Mayıs'ta Diyarbakır'da 16 köylünün ölümü, 7 Haziran'da İstanbul Vezneciler'de 6'sı halktan 12 ölü... Yüzlerce kilo patlayıcı kullanarak öldürülen halktan insanlar...

Ve Kürt milliyetçilerinin açıklamaları: "Türk halkı sessiz kalarak onayladığı bu savaşın mağduru olmaya mahkumdur." Bu açıklamalarda devrimciliğin, ilericiliğin zerresi yoktur. Bizim eylemlerimizdeki tek ölçü halkın çıkarları, ihtiyaçları ve alacağı mesajlardır. Kazanmak için savaştığımız devrim, kitlelerin eseri olacaktır. Devrimci eylem bu gerçek unutulmadan, halkı canından bezdirmek için değil, halkı bilinçlendirmek ve örgütlemek için yapılır.

Halka dayanmayan hiçbir eylemin devrimci mücadeleyi geliştirici bir etkisi yoktur. Askeri açıdan başarılı, devasa eylemler başta kitleleri etkiler ama düşmanın baskı ve saldırıları arttıkça duraklama ve gerileme kaçınılmazdır. **Halkla sıkı bir bağın yoksa seni düşman saldırılarından koruyacak siperlerin de yok demektir.**

Devrimci Eylemin Politik Olması Demek, Askeri Yan Hiç Önemli Değil Demek Değildir

Haklı ve meşru olmamız tek başına yetmiyor. Çünkü emperyalizm ve oligarşinin tarihsel, siyasal ve ideolojik olarak

Halkla sıkı bir bağın yoksa seni düşman saldırılarından koruyacak siperlerin de yok demektir.

güçsüz ve yenilmiş durumda olması, iktidarını kaldırmaya yetmiyor. Bunu yapacak olan devrimci eylemlerimizdir.

Hiçbir zaman halkın zarar görebileceği kilolarca bombalar patlatmayacağız dedik. Ancak düşmanlarımızı vurmak için her gün silahlanacak, silahlarımızı da savaş bilgilerimizi de artıracğız. Silahlarımızı bize düşmanlarımız vermeyecek. Asla emperyalizmin silahlarıyla, emperyalizmin çıkarları için savaşmayacağız. Evet, silah fabrikalarımız da yok. Öyleyse nereden bulacağız, nasıl savaşaacağız? diye sorulabilir.

En büyük silahımız halka dayanmamızdır. **HALKTAN ALACAĞIZ.**

Halkın kanını emen Sabancıları cezalandırmak için Sabancı Holding'in 25. katına çıkan, Çağlayan Adliyesi'ne belinde silahla evine girer gibi giren savaşçılarımızın iradesi ve yaratıcılığıdır silahımız. **YARATACAĞIZ.**

Ankara'nın göbeğinde ABD'li askerleri donuyla nöbete dikecek olan konso-losluk eylemini yapan Alişan Şanlı'nın, oligarşinin tüm kurumlarının ortasından tek bir iz bile bırakmadan, tek görün-tü vermeden geçtiği cüret ve fedasidir silahımız. **FEDA RUHUNU KUŞANACAĞIZ.**

Düşman kuşatmalarında teslim olmayan Günaylar, Çayanlar'dır silahımız. **TESLİMİYETE İZİN VERMEYECEĞİZ.**

Biz devrimci eylemlerimizle, şehitliklerimizle yarattığımız Cephe tarzımızla ülkemizin tüm dağlarında savaşacak ve kazanacağız.

HALK DÜŞMANLARI BEKLEYİN!

Aç Bıraktığınız, İşkence Yaptığınız, Katlettiğiniz İnsanların Çocukları, Kızları, Oğulları Olarak Çıkacağız Karşınıza...

Yine göreve gidecektik. Kimler göreve gidecek diye meraklanıyorduk. Merakımı gidermek için komutanımıza "akşamki göreve gideceklerin içinde ben de var mıyım?" diye sordum. "Evet" cevabını alınca sabırsızlıkla akşamın olmasını bekledim. Neyseki vakit çabuk geçti. Öncümüz dört kişinin göreve çıkacağını ve kimin köye gireceğini, kimin nöbet tutacağını söyledi. Ben ve yanımdaki yoldaşım nöbet tutacağız, öncümüz ve bir kadın arkadaşımız köye girecekler. Bunu ilk başta duyduğumda biraz üzül müştüm. Ancak orada neden beklediğim ve beklemesem nelere yol açabileceğini düşününce, görevimizin, "gözlerimizi ve kulaklarımızı dört açmak" olduğunu anladım. Sonunda köye vardık.

Öncümüz ve kadın yoldaşımız yanımızdan ayrılarak köye girdiler. Biz de nöbet yerinde beklemeye başladık. Mevsimlerden yaz olmasına rağmen hava soğuktu. Sessizlik içinde tuttuğumuz nöbet çoban köpeklerinin bizi farketmesiyle bozuldu. Köpekler sürekli havlıyordu. Fısıltıyla konuşuyorduk. Köpeğin sahibi kapıya çıkıyor, sağa sola ışık tutmaya başlıyordu. Hemen bulunduğumuz yerdeki otların arasına giriyoruz. Hava zifiri ka-

ranlık olduğundan "köpekler bizi görmez" dedik. Sonra eğilmiş beklerken köpekler koşarak üzerimize doğru gelmeye başladı. Ben de o heyecanla gelen köpeğe hoş diye bağırdım. Bunun üzerine köpek geri

döndü, gitti. Yanımdaki yoldaşımla birbirimize bakıp güldük. Sonra hemen yanlışımların farkına vardık. Yoldaşım bana, "**sakin olmalısın, biz gerillayız, sessiz olmalısın**" dedi. Ben de ona; "haklısın, yoldaşlarımızın ve halkımızın güvenliği bize emanet" dedim.

Yoldaşım köyde büyüdüğünden ve daha önce çobanlık yaptığından bana kısa da olsa çoban köpekleri hakkında bilgi verdi.

Bir asil çoban köpeği boş

havlama ve çoban köpeği hem evi hem sürüyü korur dedi. Bu yüzden bağırarak yerine ufak bir taş atmalısın. Köpek gider zaten dedi. Bunun üzerine benim heyecanım bayağı bir geçmişti. Ama köpek havlamaya devam ediyordu. Tekrar geleceğini düşünerek yerden ufak bir taş aldım.

Bir süre sonra parolamız olan ıslık sesini duyduk. Bizimkilerin olduğundan emin olduktan sonra nöbet yerimizden çıkıp yanlarına gittik.

**Halk düşmanlarını
en güvendidikleri
yerde vurmayı
bekleyen onlarca
Onurlar var, var
olmaya devam
edecek!**

**Savaşı büyütüp halk
düşmanlarından
hesap soralım.
Kendi iktidarımızı
kuralım!**

Biraz uzaklaştıktan sonra öncümüz-
halkımızın Cephe Gerillalarını görünce
nasıl sevindiklerini anlattı.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da
halkımızın gerillaları ne kadar sahiplendi-
ğini, nasıl fedakarlıkta bulunduklarını dü-
şündükçe bu bende sınıf kinimin artma-
sını, öfkemin büyümesini ve tabi savaşıma
isteğimin güçlenmesini sağlıyordu.

Ve şunları da düşünmeye devam edi-
yorum; Aç bırakılan, yoksulluğa mahkum
edilen, katledilen, yerinden, yurdundan,
kendi topraklarından zorla sürgün edilen
halkımızın hesabını sormanın sabır-
sızlığını ve bu hesabı soracak olmanın
mutluluğu ve gururuyla adımlıyorum
patikaları...

Çünkü biliyorum ki halkların ve
tarihin bize vermiş olduğu görev silahlı
mücadeleyi büyütmek ve yaymak...

Biz de silahlı savaşı büyütecek ve
yayacağız.

Beklesin halk düşmanları...

Bize güvensin adalet bekleyen halkı-
mız!

Ne halkımızı adaletsizliğe terkedece-
ğiz, ne de halk düşmanlarını çok beklete-
ceğiz...

Onurlar'ın, Çayanlar'ın hesabını
soracağız...

Halk düşmanlarını en güvendikleri
yerde vurmaya bekleyen onlarca Onurlar
var, var olmaya devam edecek.

Halk düşmanları bekleyin!

Aç bıraktığınız, işkence yaptığınız,
katlettiğiniz insanların çocukları, kızları,
oğulları olarak çıkacağız karşınıza...

Hesaplaşma günü korkunç olacak!
BEKLEYİN!

Halkımıza ve yoldaşlarımıza çağrı-
mızdır. DHKC gerillalarına katılalım.

Savaşı büyütüp halk düşmanlarından
hesap soralım.

Kendi iktidarımızı kuralım!

***“ABD’nin emirleri karşısın-
da diz çöken AKP iktidarı;
halka karşı katliamcı, za-
lim ve sömürücü olmuştur.***

AKP’nin;

***iktidara gelmeden önce,
halkla birlikte çözeceğini
vaat ettiği hiçbir politikayı
çözemeyeceği, hiçbir meşru-
luğu olmadığı, 6 ay içinde
her yönüyle ortaya çıkmış-
tır. İşte bu nedenlerden do-
layı, artık misilleme hakkı-
mızı kullanıyoruz. Şiddete,
şiddetle cevap vereceğiz. Bu
yolu tercih eden biz değiliz.
Bu yolu, işbirlikçi AKP ikti-
darı tercih etmiştir ve so-
nuçlarına da katlanacaktır.”***

ŞENGÜL AKKURT

Sf. 18

Gerillanın Patikası

YAŞAMI ÖRGÜTLEMEK DEVİRİMİ ÖRGÜTLEMEDİR!..

Yaşamı örgütlemek, devrimi örgütlemektir. Nasıl düşünürsen öyle yaşarsın. Nasıl yaşarsan öyle ölürsün. Şüphesiz ki, devrimcilerin ve halk savaşçılarının tek düşüncesi devrimdir. İyi güzel ne varsa onu ister ve bu uğurda mücadele verir ve savaşırlar. Ancak 24 saat devrimi düşünen, devrim için emek veren insanlar bu mücadelede en ön safta savaşır ve şehit düşer. Bu durum yaşam içinde irili ufaklı yapılan tüm faaliyet ve işlerde somutlanır.

Yaptığımız her işin kime hizmet ettiğini bilmeliyiz. Devrime mi hizmet ediyor yoksa düzene mi? İşte bunun cevabını yaşamın kendisi verir. Devrim için çalışan, emek ve-

ren bir sıra neferinin günlük yaşamda ruh hali, coşkusu, morali en üst boyuttadır. Bilir ki, düşman önce moral gücle yenilir. O, her sabah gözünü yeni doğan güne açtığında zaferle uyanır. Bu coşkuyla güne başlayan devrimci yaptığı her işi özenle yapar. İnce eler, sık dokur. Her işe kendinden bir parça katar. En sınırlı olanaklarla en güzel işleri böyle başarırız. O yüzden savaşımızı fedakarlıklar üzerinde yürür. Savaşımızı yaşam içinden çıkan deney, tecrübelerle belirlenmiş hayati öneme sahip ilke ve kurallarla şekillendirir. Bu sa-

vaşın bir parçası olan her insanımız, ilke ve kuralları hayata geçirmeli ve kesinlikle uymalıdır. İlkelerimiz şehitler verilerek can pahasına yaratılmıştır. Esnetmek, bu konuda gevşek davranmak gibi bir hakkımız olmadığını bilmeliyiz. Disiplini elden asla bırakamayız. Yani bu konuda katı bir disipline sahip olacağız. Proletaryanın çelik disiplinine sahip olacağız. Ustalar böyle zafere ulaşmıştır. Halkları

böyle zafere ulaştırmışlardır. Ve biz de bu şekilde halklarımızı zafere ulaştıracağız.

Günlük yaşamda ilke ve kuralları planlı programlı bir şekilde hayata geçirmenin yolu stratejik hedeften, iktidar perspektifinden kop-

mamaktır. Yani yaptığımız her iş ilke ve kurallar çerçevesinde adım adım devrimi örmelidir. Bize daha ileri adım attıran olmalıdır. Tabiki, "bana böyle söylendi, böyle olacak" ya da "bunun böyle olması lazım" deyip mekanik davranmayacağız. Bundan bu sonuç çıkmamalı. Her durumun, olayın kendine özgü yanları vardır. İlke ve kuralları da bu özgün yanları ele alarak düşünecek, yapacağımız işi disiplinli bir şekilde uygulayacağız. İşte bu durum kendinden bir şey katmak, özverili davranmaktır.

"... Güçlü düşünceler, güçlü insanlar, güçlü örgütler zor koşullarda yolundan sapmadan kararlılığını koruyanlardan, düşüp de kalkmaktan korkmayanlardan, yenilgilerden zafer çıkarmasını bilenlerden doğar..."

DAYI

Sf. 19

Yaptığımız hiçbir şeyi abartmayacağız. Gayet sade ve mütevazı olacağız. Alçak gönüllü ve emekçi olmak yaşamımızın odak noktası olmalıdır. Şehitlerimiz bize hep yol gösteren, örnek birer sıra neferidir. Şehit yoldaşlarımız örgütümüzü böyle ete kemiğe büründürmüştür. Şehitliklerini böyle ince ince işlemişlerdir ömürlerine. Biz de onlara layık olmak için her işe dört elle sarılıp küçük büyük demeden, yapmam edemem demeden, olmazcılığa kapılmadan her işle büyük bir gayretle uğraşacağız. Savaş ancak böyle kısıtlı olanaklarla ve zor koşullarla zaferle sonuçlandırılır.

Kır gerillasının yaşamı ya da şöyle söylersek bir devrimcinin yaşamı asla boş durmayı affetmez. Çünkü boşluk demek düzene açık kapı bırakmak demektir. Ki bizim savaşımız bu düzene karşıdır. Hepimiz düzenden geliyoruz. Ve devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsiyoruz. Devrimcileri çocukluktan beri tanıyanlar da vardır aramızda. Ama bu onun düzenden etkilenmediği anlamına gelmez. Bu kirli yoz düzende yaşayan herkes şöyle veya böyle etkilenmiş, kendini kaptırmıştır.

Bundan kaynaklı kaç yaşında olursak olalım, ne kadar bu düzen içinde yaşarsak yaşayalım üzerimizde bir takım izler bırakır.

Bunlar devrimci yaşam tarzında yani bizim özgünlüğümüzde söylersek kır gerillasının günlük yaşamında zaafolarak ortaya çıkar. Bu zaafolarla dişe diş bir savaş verilmediği takdirde "niye suya hep ben gidiyorum?", "yine mi nöbet?", "ben ekmek yapamam" gibi onlarca şeyi

sıralayabiliriz. Bunların hepsi düzenden getirdiğimiz zaafılardan ötürü şikayetlenmelerdir. Bunun sebebi yaptığımız işleri küçümsemek, savaşın bir parçası olarak görmemektir. Devrimle olan o bağı kurmamaktır.

İktidarı isteyen gerillalar yaşam-sal faaliyetleri öğrenmeden kırdan uzun süre barınamazlar. Bunu yapmadıkları takdirde çarçabuk imha olurlar. Bir çok kez bunu yaşadık.

O yüzden bugünkü amacımızı iyi kavramalı, günlük yaşamda yaptığımız her işin bizi nasıl etkileyeceğini anlamalıyız. Bunları yapmayan arkadaşlarımızı karşı eleştiri-özeleştiri mekanizmasını kurmalı, bunlara karşı uyarıcı olmalıyız. Kendi kişiliğimizle, yaptıkları-mızla örnek olmalıyız.

Bir öneri sunuyorsak önce biz yapabilmeliyiz. En ağır yükün altına biz girmeliyiz. En az biz yemeli, en az biz uyumalıyız. Yanı başımızdaki yoldaşımızı hep düşünmeliyiz. Ona her zaman öncelik tanımalıyız. Tüm bunları sevgi-saygı çerçevesinde yapmalıyız.

Gerilla yaşamı zordur. Bir çok sorun vardır. Bunların hepsini dışardan bir yardım almadan kendimiz ve yoldaşımız çözeceğiz. Aç kaldığımızda avlanmak gibi. Deterjan olmadığında yosun-kül kullanmak gibi. Birçok konuda yaratıcı olmalıyız. Bunun için doğru düşünmeli, savaşıma isteği ve azmiyle dolu olmalıyız. İşte günlük yaşamda yapılacak işleri yapmak zorumuza gidiyor veya yapmak istemiyorsak, yapsak bile sadece söylen-diği için yapıyorsak, yüzeysel kalıyorsa bu

"...Eğer kişi sadece kendisi için çalışırsa, ünlü bir bilim adamı, büyük bir düşünür, çok iyi bir şair olabilir; ama asla mükemmel bir insan olamaz. Tarih ancak ortak çıkarlar için çalışmış insanların yüceliğini kabul eder..."

KARL MARKS

savaşma isteğimizin törpülediği anlamına gelir. Giderek çürümeye başlarız. Çöp-çukuru kazılacaktır. Yapmak istemiyoruz. Ama şunu da söylemekten çekinmiyoruz. "Bir de beni eylemde görün".

Hayır! O kişiyi ne eylemde görürüz, ne de başka bir devrimci faaliyet-te. Yapamaz. Neden çöp kazıldığının farkında olmayan biri eline silah almayı haketmiyordur. Çöp kazmayı angarya gören biri giderek savaşmayı da gereksiz görecektir. Bu duruma gelmişsek ve farketmiyorsak tehlike çanları çalmaya başlamıştır. Bu andan itibaren yapmamız gereken, bu kirli düşüncelerden arınmak, silkinip atmaktır kafamızdan.

Her işe şöyle bakalım; en iyi kazmayı vuran en iyi atışı yapar. Sınırlı olanaklarla en güzel yemekleri yapan en iyi eylemleri planlar, örgütler.

Yanılığa düştüğümüzde, kendimiz bir sorunu aşamadığımızda yoldaşlarımızdan yardım isteyeceğiz. Onlara güveneceğiz. Bu güven sayesinde muhakkak tekrar ayağa kalkacağız. Tek sorun savaşma isteğidir. İstiyorsak devrime inanıyoruz.

Bu inanç ki 122 devrimci bu uğurda gün gün erimiş, kendi bedenleri üzerinde yeni bir hayat şekillendirmişlerdir. Düşüncelerinin doğruluğu ve inançları uğruna nasıl da canlarından gözlerini bile kırpmadan vazgeçebileceğini göstermiştir.

Zalimlere karşı savaşmak, silahlanmak haktır. Bizim tek yapmamız gereken bunu hayata geçirmektir. 122 can kendi

yaşamlarını hiçe sayarak ölümü yere çalmıştır. Ezilenlerin savaşma hakkını teslim olmayarak korumuştur. Yoldaşlarımız günlerce yemek yememiş ve idealleri uğruna şehit düşmüştür. Dünya halkları aklıtan kırılıyor ve biz açlığa son vermek için savaştığımızı söylüyoruz. Ama ihtiyaçlar doğrultusunda bir öğün yemek yemesek ya da az bir şey kısıldığında öğünümüz ahlayıp vahliyoruz.

Peki bu kime neye karşıdır?

Oysaki görmemiz gereken gün nöbetçisinin verdiği yemek olmalı. Hayatında belki de ilk kez burada yemek yapıyor. İşte savaşma isteğimiz burada somutlanıyor. Ya da o sofradaki birbirinden farklı yaşamlardan gelen savaşçılar biri evli-çocuklu, biri genç, diğeri yaşlı ve onların arasındaki paylaşımlar.. Tüm rahatlıklarını terkedip bunca zorluklara birlikte

katlanıyor. Her şeyi eşit bölüşüyorlar. Açlık bile paylarına aynı miktarda düşüyor. Burada belirleyici olan gayet açıktır.

Savaşma isteği. Savaşmak istiyorsak bütün engelleri aşarız. Savaşma isteği günlük yaşamın bütününde yaptığımız parça parça her şeyde gözlemlenir. Elimizi attığımız her işte gösterdiğimiz özen kendimize, yoldaşlarımıza gösterdiğimiz özendir. Üzerine titreyerek yapacağız gerekirse. Ateş yakmak için kuru odun toplanacak veya kırılacak. Öyle kaba saba yapmayacağız. Topladığımız kuru odunun yerinde kamuflaj bozulmayacak. Odun kırarken ses çıkarmayacağız. "Bu kadar da olur mu" demeyeceğiz. Veya "ne olur ki" demeyeceğiz. Bir yolunu yontemini bulup sesi en aza indireceğiz. Ateşi

Savaşmak istiyorsak bütün engelleri aşarız. Savaşma isteği günlük yaşamın bütününde yaptığımız parça parça her şeyde gözlemlenir. Elimizi attığımız her işte gösterdiğimiz özen kendimize, yoldaşlarımıza gösterdiğimiz özendir.

yakarken harlı yakacağız örneğin. Ama duman da çıkarmayacağız. Bunun da yolunu bulacağız. Bunlara itiraz eden, kuralları işletmeyen gerilla birliği imha olur. Uzun vadede devrimi gerçekleştiremez. Çünkü artık koşullara teslim olmaya başlarlar. Yol yöntem aramaz, düşünmez olur.

Böyle insanların sonu düzenin çöplüğü olur. O yüzden yaşamımız doğrudan devrimle ilişkilidir. Bunu unutmamalıyız.

Her doğum sancılıdır. Biz de yeni bir insan yaratıyoruz. Düzenin yozluklarından arındırmaya çalışıyoruz.

Gerillada soba yakmayı öğrenirken elimiz yanacak elbet. Acıyı çekeceğiz.

Zaten zamanla buna alışacak ve bir kültür haline getireceğiz. Küçük ayrıntılar bu noktada önemlidir. Dikkat edeceğiz.

Duyularımız açık olacak. Tek düşüncemiz devrim olacak. Sürekli kayıp düşen biri neden bunu sürekli yaşar? Aklında ne vardır?

Sorulması gereken budur. Gerçekten ayakkabısı kaydığı için mi, taştan mı, yol mu yok, çok mu dik? Hayır elbette!

Mesele aklımızdaki düşüncelerin ne olduğudur. Buna önlem almalıdır. Koşullar budur. Dağ başında kaldırım yoktur. Asfaltı hiç bulamayız. Elimizde olan ayakkabı bu.

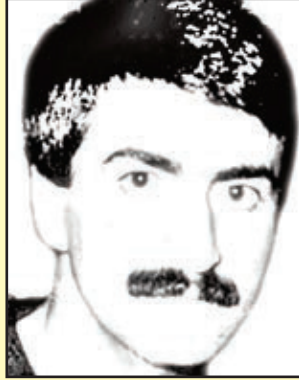
Ben ne yapayım mı diyeceğiz? Cevap yöntem geliştirmek, yolu düşünmektir.

Sürekli kayan birisi suya gidip dönerken bidonları patlatabilir. O zaman suya gitmesin mi? O gitmese kim gidecek? Sorun basittir. Su gelecek, ayığımızın altında yumurta varmış gibi adım atacağız. Bir zaman sonra bunu aştığımızda, düşmekten kaynaklı yaraberelelerin de azaldığını farkedeceğiz.

Her şey ortadadır. Bir çok örnek verebiliriz günlük yaşam ile ilgili. Yaptığımız her iş o anda yapıp

bitirmekle kalmıyor. Başka bir işin temelini oluşturuyor.

Küçük büyük tüm işler devrimci yaşamın özüdür. Emekçi ve alçak gönüllü, fedakar ve mütevazı savaşçılar olmanın yolu her şeyiyle tüm işlerin devrimle bağını kurmak, devrimi o işte görmektir.

“Bir Devrimci, Asla Zorluklar Karşısında Pes Etmemeli. Sorun Varsa, Olumsuzluklar Varsa, Karamsarlığa Düşeceğimiz Yerde, Biz Çözeceğiz. Sorunlar Da Bizim Ve Hep Olacak.”

MAKSUT POLAT

CANI CEHENNEME

Uludere!!
 Canı cehenneme rahat
 uyuyanın
 Kapısını örtenin perdesini
 çekenin
 Yüreği yalnız kendiyle dolu
 olanın
 Duvarları ancak çarpınca
 görenin
 Canı cehenneme başkasının
 yangınıyla
 Evini ısıtıp yemeğini
 pişirenin.
 Bahçesine dek gelen alevleri
 Şehrayın sanan aptalın
 Canı
 cehenneme, camlarında
 Parçalanmış cesetler
 uçarken
 Bir iğdiş incelikle çiçekleri
 sulayanın.
 Mutfakla yatak odası
 arasında
 Çarşılarla gövdesi bencillik
 hırısı
 Yılgınlıkla yenilgisi
 arasında
 Dünyayı tüketenin canı
 cehenneme.
 Orda dağlar bir mezarlık
 Bulutlar kan salkımı sular
 toprakta düğüm

Orda evler oda oda
 kanarken
 Burda yeşerenin canı
 cehenneme.
 Ey bir halkın gözyaşıyla
 ruhunu yıkayan kin
 Ey zulümle yükselen başarı
 Ölü sayısına endeksli maaş;
 Uzun masallar ardında
 mağrur
 Boynunda ölüm çanıyla
 oturan güç
 Senin de senin de canın
 cehenneme
 Ey sultan hamit tuğralı
 korucu alayları
 Kardeşi kardeşe kırdıran
 siyaset. . .
 Bir gün elbet bir gün
 elbet
 Örtür üstünü bu ağır
 yanlışın
 Sevgiyle, yalnızca sevgiyle
 işlenen
 Bir dal incelik, bir simli
 gülüş
 Bir kardeş mavi.
 ŞÜKRÜ ERBAŞ

İLK ATIŞ Göz, gez, arpacık, hedef... Ve ateş!

Halkın ekmeğidir adalet...

Halkımız ekmeksiz...

Halkımız adaletsiz... Bunun için çıktık dağlara... Bunun için silah çatıyoruz bu dağlarda... Halkımızın boğazından bir lokma ekmeği çalanlardan hesap sormak için... Adaletsiz kalan halkımıza adalet olmak için...

Bunun içindir savaşımız, adaletin simgesidir silahlarımız..

Gün doğmadan uyanıyoruz yine.. Üstümüzü başımızı düzeltiyoruz.

İçtima için sıraya geçiyoruz.

Rahat!

Hazır ol!

"... kişi içtimaya hazırды komutanım!"

"Yoldaşlar günaydın!"

"Her şey Parti Cephe için!"

"Her şey Devrim için!"

"Rahat!"

Görevlerinize yoldaşlar!"

Hızla yürüyüş hazırlıklarımızı tamamlıyoruz. Alacakaranlıkta çıkıyoruz yola. Patikalar, yollar, yamaçlar, dağlar, tepeler... İlerliyoruz durmadan... Güneş doğmadan mola veriyoruz... Dersim dağlarının arasından güneş doğuyor. Güneşin doğuşunu Dersim dağlarından izlemenin

keyfi ise bambaşka... Güneş doğarken bir ses duyuyoruz. Öncümüz, sesi duyduğu gibi kleşine davranıyor. Sadece bir sincap! Keçi olmasını tercih ederdik..

Tekrardan düşüyoruz yollara... Patikalardan, tepelerden ilerliyoruz ve tekrar

mola veriyoruz. Çayımızı demleyip kahvaltımızı yapıyoruz. Kahvaltı yaparken de heyecanlıyız. Çünkü kahvaltının ardından atış talimi yapacağız..

Benim için ise bir ilk...

İlk defa ateş edeceğim, ilk defa silah kullanacağım.

Hazırlıklarımızı yapıyoruz.

İki A4 kağıdını

birleştirip ağaca asıyoruz. Ortasına da bir yaprak yapıştırıyoruz hedef tahtası olarak. Atış talimine hazırız.

Nasıl ateş edeceğimiz anlatılıyor önce. Silahı elimize alıp ağırlığına bakıyoruz. Güvenlik kurallarını, mermi sürmeyi, emniyeti açmayı, atış pozisyonunu öğreniyoruz.

Ve sıra ateş etmeye geliyor.

Elime alıyorum tabancayı.

Kalbim güm güm atıyor.

Sonunda ateş edeceğim. Bunun heyecanı var içimde.

Halk düşmanlarından hesap sormak

için ateş etmeyi öğreneceğim.

Atış pozisyonunu almam biraz zor oluyor. Sonunda pozisyonumu da alıyorum. Aklım patlama sesinde. Ne kadar ses çıkarabilir ki... Altı üstü bir tabanca.

Ve hedefe doğrultuyorum tabancayı.

Aklımdan halk düşmanlarını geçiriyorum.

Hikmet Sami Türk geliyor gözümün önüne.

19 Aralık.. Diri diri yanan kadınlarımız.

Yoğunlaş diyorum kendi kendime..

Göz gez arpacık ve hedef.

Düşmanından ne kadar nefret ediyorsun?

Ne kadar vurmak istiyorsun?

Bütün dikkatimi, enerjimi namlunun ucunda topluyorum.

Ve ateş!

Hedefi 12'den vuruyorum.

Yaprak düşüyor.

Herkes hedefe koşuyor. Tabancanın emniyetini kapatıyorum.

Kulaklarım çınlıyor. Patlama sesini bu kadar beklemiyordum. Sanki kafamın içinde patladı tabanca. Ve ikinci atışa geliyor sıra... Ama kulaklarım hala çınlıyor. Hedefe yoğunlaşmıyorum. Tabiki karavana!..

Atış talimi bitiyor. Oturup üstüne helva yiyoruz. Halk düşmanlarının da helvalarını yiyeceğiz elbet. Ve tekrar çıkıyoruz yola. Elbet alışacağız silahın sesine de. Yapacak çok işimiz var bu silahlarla...

Sorulacak hesaplar bizi bekliyor..

Bir kez daha söz veriyoruz şehitlerimize...

Kahramanlarımıza, en sevdiklerimize...

And olsun şart olsun yerde kalmayacak ahımız!

Bir gün mutlaka!

İLK ADIM

Bir mermi de benden aslanım,

Bir mermi de benden.

Bir mermi de benden zafer topları

Mukaddes namlular!

Daha gelmesin mi bahar,

Daha gülmesin mi ağlayanlar?

Yıllardır kan içinde, sargı içinde

Unuttunuz mu

Sevmesini Şakalaşmasını?

Çekik gözlüler,

Kıvrırcık saçlılar, ablak yüzlüler!

Küller mi saz beniz etti sizi

Yabani güller, dost bakışlar, otlar

çiçekler!

Ve sizler :

Adana, Aras pamuğu kadar

Sevdiğim yüzler!

Yayla türkülerim kadar

Memleketlilerim kadar

Sevdiğim yüzler!

Büyük ölülerini bağrına basıp

Yaralı insanlarımız

Kahramanlarımız konuşuyor :

"Benim olsun, senin olsun, bizim olsun,

Hani kardeşlerimiz vardı ya

Bu dünyada.

-Kız kardeşlerimiz, annelerimiz,

şairlerimiz-

Dumdum kurşunuyla vursalar da

Her zaman böyle döğüşeceğiz :

Gırtlak gırtlığa, diş dişe, tank tanka

Demokrasi için,

Eşitlik ve hürlik uğruna"

Bir mermi de benden aslanım

Bir mermi de benden

Bir mermi de benden

Zafer topları, mübarek namlular!

Enver GÖKÇE

Sf.25

Bir Keçi Hikayesi

Birlikte arkadaşımızla konuşuyorduk; "keçi olsa da yesek" diye. Birliğimizin proteine ihtiyacı var. Kaç defa ava çıktık ama bir keçi avlayamadık. Herhalde Düzgün Baba'nın rızası yok, ondan keçiyi göremiyoruz. Daha öncesi domuz, tavşan gibi hayvanları avlamıştık ama keçide başarısız olmuştuk... Diye konuşuyorduk.

Keçi Dersim'in kutsal hayvanıdır. Bu yüzden keçi fikrini aklımızdan çıkardık. "Düzgün Baba isterse keçiyi bize yollar" dedik.

Bir gün bir göreve çıkmıştık. Gittiğimiz patikalarda domuz izi vardı. "Görevden dönerken domuz sürüsü çıksa da vursak, domuzlar yeni geçmiş buralardan" diyorduk. Ayak izleri ve dışkılarından belli oluyordu.

Görevimizi yerine getirdikten sonra dönüşte kayalıklara baktık. Keçi uzanmış bize bakıyor. "Bra, Düzgün Baba bize keçi yollamış, gidek de vurak" dedim. Yoldaşım da heyecanlı; "Vurak bra" dedi. Epey kayalık bir yerdi.

Biz keçinin arka tarafından dolandık. Ayağımızla bastığımız yerler kayıyor. Aşağı yukarı 500 metre yaklaştık, kendimizi ağaçlık yere attık.

Ağaçlık sık olduğu için belli bir yere kadar sürünerek gittik.

Ama nafile bildiğin dimdik bayır. Kaya bile tutulmuyor.

Dört beş keçi vardı, bizi farkettiler, uzaklaştılar. Bizim gördüğümüz keçi taşın üstüne çıkmış bize bakıyordu. Yoldaşım kokuma; "Bra Düzgün Baba keçiyi bize verdi. Bak bakıyor bize. Hepsı gitti bir o kaldı" dedim.

Yoldaşım kokumun keleşinin dipçığı yoktu. Keleş sabit dursun diye ağacın dalına dayanarak dipçik yaptı. 250-300 metreden nişan aldı. Tek atış yapacaktık.

Keçi de sanki; "beni vurun" der gibi bize bakıp hedefini büyüttü. Bizim kokum nişan alıp ateş etti.

Keçiyi karın bölgesinden vurdu. Keçi donup kaldı. Ben koşup yakalayacaktım. Yoldaşım "yavaş git, keçi korkar, kendini kayalıklardan aşağıya

atar" dedi. Biz de yavaş yavaş gittik.

Keçi kaybolmuştu. Biz de keçinin çıktığı taşlara çıktık. Bir baktık, keçi bize fark atmış. Gittiği yerden kimse gidemez. Bir düştün veya kaydın mı aşağı kadar yuvarlanırsın, öyle bir yer...

Keçi diğer tepenin arkasında kayboldu tekrardan.

Aramızda 700 metre civarında bir fark oluştu.

Geçilmez denilen yeri koşarak geçtik. Soluk almak için iki saniye beklesek aşağı yuvarlanacağız. Tepeye geldik.

Keçiden ne kan izi ne de ayak izi var. Keçiyi kaybetmiştik. Beş dakika olduğu-

muz yerde aradık.

Sonra Düzgün Baba'ya sitem ettik. "Madem keçiyi bize verdin, niye geri aldın?"

Bir baktık, aşağı kayalıktan ses geliyor. Dedik Düzgün Baba sesimizi duydu. Keçiyi gördük, hızlı bir şekilde koşup keçiyi yakaladık önce. Konuştuk, öptük, keçinin gönlünü, rızasını aldık. Sonra Düzgün Baba'dan üç defa himmet istedik ve kestik. Derisini yüzdük, etleri parçalayıp poşetlere koyduk. Ondan sonra yola koyulduk.

Birliğe geldiğimizde yoldaşlarımız bizi karşıladı. Merak etmişler, bir el silah sesi duymuşlar. Yoldaşlarımız "Siz keçi vurdunuz, biliyoruz" dediler. Biz domuz vurduğumuzu söyledik.

Yoldaşlarımız poşeti açtıklarında keçi kafası gördüler. Yoldaşlarımızın yüzü gülüyordu.

Kimi yoldaşımız "Düzgün Baba'nın bize armağanı" diyordu.

Gülüyorduk.

Yoldaşlarını, halkını gülümsetmek her zaman gurur verici, devrimci bir duygudur. Elbette Düzgün Baba'nın bize armağanı. Çünkü bizden başka savaşan kalmadı. Sosyalizmi, komünizmi, halk iktidarını isteyen bir tek biz varız. Düzgün Baba da biliyor ki biz halklarımız için canımızı veririz. Kimi de sırf barış için halkı katliama sürer.

Biz de yoldaşlarımızı sevindirdiğimiz için mutluyduk. Elbette keçi bize Düzgün Baba'nın, doğanın armağanıydı. Çünkü biliniyor ki, biz tüm ihtiyaçlarını halktan ve doğadan karşılarız. Savaşanlar halkın desteğini, yardımını alırlar. Savaşıkça bunun gibi bir çok olanağımız olacaktır. Bunun için savaşmalı, savaşı büyütmeliyiz.

Gerisi hayat!

Haydut ABD Şimdi de Keçilerimize Göz Dikmiş!

Amerika Dersim'in dağ keçilerini listesine almış!

Basında çıkan haberlere göre Amerika Dersim'in dağ keçilerini incelemek için listesine almış.

Neyini inceleyecek acaba? Dersim'in dağ keçilerinin gerillalara yardım yataklık yapıp yapmadığını mı inceleyecek? Ya da Düzgün Baba'nın DHKP-C ile bağlantısı olup olmadığına mı bakacak?

Hadi ordan katil ABD! Siz değil Dersim'in keçilerini almak, o keçilerin tek bir kılına dahi dokunamazsınız. Dersim'in dağı, taşı, suyu, keçisi, kuşu neyi var neyi yoksa bizimidir.

Varsa cesaretiniz gelin Dersim'e!

Dünyanın baş belası ABD! Bizim keçilerimizin tırnağı kadar olamazsınız siz! Sizin yeriniz cehennemin dibidir! Oraya da yakındır sizi yollamamız!

Siz önce itlerinize sahip çıkın!

Kudurmuş Tayyip köpeğinizi korumaya alın!

Ve tabi koruyabilerseniz kendinizi de koruyun!

Sf.27

Gerillanın Yürüyüşü...

Birinci gün;

Yürümek gerilla yaşamının en temel halkalarından... Gerillada verdiğimiz kurtuluş mücadelesinin temel ve stratejik aşamalarından biri de yürümektir. İşte irili, ufaklı, uzun kısa bir çok adımla birleşen yürümek... Bizi zafere götürür bu yürüyüşler.

Bazen su pınarına yürümek... Ki hal-kımıza kana kana içirmek isteriz. Rahat rahat düğümlemeden boğazına. Adalet olup akmak için damarlarda.

O yüzden yürümek adelete aç halkımız için. Halkımızın adaleti doya doya yaşaması için. Ayaklarım yürümek istemediğinde bile daha ileri adım atarak yürümek. Aşarak engelleri. Aşılmayacak gibi olduğunda bentleri parçalayarak yürümek. Yürümek gün doğumundan gün batımına. Durmadan. Yürümek düşlerinin kaldığı yerden devam ederek. Daha fazla adımlayarak yolları.

İşte başlıyoruz yürüyüşümüz. Önce yürüyüşümüz için hazırlık yapıyoruz. Çantamıza yiyecekleri, içecekleri sıra sıra diziyoruz. Gerillaya geldiğimden beri ilk defa böyle uzun bir yürüyüşe çıkacaktım. İster istemez bir heyecan kaplıyor insanı.

Ve bilinsin ki, gerillada yürüyüşün zorlukları da vardır. Her işte önce o heyecanla zorun üzerine yürüyorsun. Sonra başlıyoruz yürüyüşe. Akşam üstü serin bir havada koyuluyoruz yola. Selamlıyoruz yoldaşlarımızla. Sıkı sıkı kucaklaşarak. Yola koyulurken son gülüşmeler, bakışmalar ve giderek uzaklaşıyor görüntüleri, sonra sesleri.

Ne zor ayrılık.

Sanki hiç gelmeyecek gibi ama öyle değil biliyorsun. Planlı programlı yaşamımızda gidişimizin de gelişimizin de bir vakti var. Ne yapsan ne etsen böyle düşünmekten vazgeçemiyorsun.

Çünkü bu topraklarda doğduktan sonra yaptığın en güzel şey devrimcilik. Bunu da aşarak gerilla oldun. Yani en başta yola koyulduğunda ya da şöyle ifade edersek bugünün dünyasında savaş çığırkanlığı yaparak gerillaya çıkmak, sırtında mezar taşıyla yürümek. Bedeller ağır bunu da bilerek yapmak.

Peki, ne için diye bile düşünmeden. Çünkü biliyorum neden buradayım. Bilmeyenler, düşünenler giderek kayboluyor. Biz ise her şeye, tüm engellere rağmen sarsılmaz bir inançla buradayız. Yani uzun lafın kısası tüm paylaşımlıkları bırakarak yoldaşlarımız hatıralarında, son saç teli gözükmeyene, gölge karanlıkta boğulana kadar güle güle gidin gelin diyen yoldaşlarıma sonsuz sevgimi bırakarak...

Yürüyüşümüzün ilk ihtiyacı olan suyu gidermek için gözeden mataralarımıza başladık su doldurmaya. Bir de soğuk ki, su içince insanın iliklerine kadar işliyor. Hızlı hızlı hareket ederek suları dolduruyoruz. Dağ yamacı çıkıyor karşımıza. Dik bir yokuş öncümüz adımıyor. Adımıyoruz. Bir dönüp baktığımda göğeli elini uzatıp değecek gibi. Sonra dağın bir yamacından başka bir tarafına geçmişiz çoktan. Güneş batmadan ilk mola ve geceyi geçireceğimiz yere varıyoruz. Yürürken yürüyüşü düşünmek ve molada sıcak

çay demek. Yani 5 dk. fazlaysa molamız. Ki, bütün gece biz buradayız. Hemen hızlı bir koşuşturmaca kim ne yapıyor ilk başta anlamıyorum. Ama göz göze geldiğinde "ben ateşi yakarken sen de çadırı kur" der gibi bakışmalar. Hava kararmadan akşam yemeğimizin başına oturuyorsun. Sessiz sessiz. Tatlı bir sohbet yemeğimizin başında. Burada çaya lütuflar şimdi gerek. Arkadaşların da hakkını şimdi vermek gerekiyor. Demişlerdi yürüyüşte yorulduktan sonra çay dinç tutar insanı diye...

Sirkinip atıyorsun. Ağrı, sızı yorgunluk üstünde ne varsa. Ve gözlüyorsun, gözleniyorsun. Dudaklar arasından çıkacak iki sesin kelamı için. Bu çayın yanına da böyle hoş sohbet gider. Sonra deniyor ki,

kolektivizmin dibine vurduk yine. Ortak yaşamın getirdiği güzel anlar. Hoş sohbet konusu olur. Gün de ağır ağır akşamın karanlığını örtü gibi çekiyor üzerimize. Son bir kısl selamla kapatıyor günü güneş. Geceye merhaba diyerek koyulaşır sohbet. Konumuz halkımız savaşı büyütmek, yaymak bütün Anadolu'ya. Son vermek özgürlük hasretine. Yürüyüşteki arkadaşların tek tek düşleri ve hedefleri. Eninde sonunda ellerimizle sunacağımız zaferin gerçekliğine hizmet ediyor. Ölmez de kalırsak şurada şunu da yaparız, öyle karardı ki hava. Sohbetin koyulaştığında artık göz gözü görmüyor. Saat iyice ilerlerdi. Sohbetimizin sonuna gelirken etrafı hemen toparlayıp gece nöbetini ayarladıktan sonra yarın için dinlenmeye geçtik. Aynı türküde söylendiği gibi "geceler ayazdır dağlarda a dostlar" Bunun gerçekliğinin altına imzamızı atarız.

Halkımızın adaleti doya doya yaşaması için. Ayaklarımız yürümek istemediğinde bile daha ileri adım atarak yürümek. Aşarak engelleri. Aşılmayacak gibi olduğunda bentleri parçalayarak yürümek.

Dağ başında gecenin yarısında, havanın soğuşunda nöbet. Böyle söylendiğinde çok kötü gibi gelebilir ama arkadaşlarımızın her türlü tehlikeye karşı ben onların gözü kulağıyım, ilk kurşunuyum. Bunu bilerek nöbet tutmak. Aslında ne güzel bir iş yaptığının hazzını yapıyorsun. Ve en ilginç yanı nöbetin ? Dağ başında ilkti böyle bir yürüyüşün ilk gecesinde. İlginç yanı demişken hem düşünüyorsun yarını hem de yarınını. Yakın zaman,

uzak zaman. Hem de geceyi dinliyorsun. Ben, gece, doğa. Bunun dışındaki her şey düşman, her şey yabancı. Duygularım daha yetkin durumda artık. Kulağım her sese duyarlı hale geldi. Hangi ses nedir? Nereden geliyor anlıyorsun. Gerilla olmak

Sf.29

diye açıklanır ancak bu durum derken saat benim nöbetimin bitip artık devretme zamanının geldiğini gösteriyor. "Hava soğuk ha mont giy", "üşütme", herkes birbirini düşünüyor. Nöbeti devretmeden son bir hatırlatma dağda hastalık yok!

İkinci gün:

"Günaydın arkadaşlar" diyen bir sesle başlıyor sabahımız. Gün doğmak üzere. Şimdi işçiler yürüyordur günü canlandırmaya. Şimdi emekçi halkımız hayatın çarklarını döndürmek için yürüyor işlerine. Bizleri onların savaşçı yanları. Onlar için daha erken kalkmalıyız. Günün ilkte karşılayan biz dağ başında güneşi koca betonların, binaların, sırtın çekip göğes aşan emekçiler. Onlar alın teri, iki lokma ekmek için düşerken yola. Biz onların hakkı için çıktık dağlara.

Gün yavaş yavaş aydınlanırken baş-

ladık spora. Dinç olmak hızlı ve peşi sıra seri seri spor hareketlerini yaptık. Yeni başlayan günü yarım sıcak bir renkle ısıtan ve ısıtan güneş adından çok söz ettik. Doğayı canlandırmaya başladı. Hemen kahvaltımızı hazırlamaya koyulduk hep birlikte. Çay suyunu yaktık. Yüreğimizden parça koyarak yaktık. Kahvaltımız hızla hazır oldu. Ve başladık günün işlerine ilişkin konuşmaya. Görev dağılımı iş bölümü yapıldıktan sonra kahvaltımıza son verdik. Son yudum çaylarımızı içtik ve başladık günün işlerini yapmaya. Bugünlük konakladığımız yerde kalacak ve ertesi gün hareket edecegiz. O yüzden geçici yaptığımız çadırın 2-3 günlük konaklamaya uygun yeniden düzenledik. Doğaya uygun kamufle ettik.

Sonrası her şey bir eğitim. Böyle bakmak gerekir. Gerilla koşullarındaki yaşam bunu zaten dayatıyor. Ama bunu yapmanın önemi "Hayatta kalmak", savaşı büyütmek... Çok söz ediyoruz savaşı büyütmekten. Genç yaşlı, kadın erkek tüm Cepheliler bunu söylüyor. Buradan geçiyor savaşı büyütmek. Onun içindir ki yürüyüşümüz bin bir zorlukları yenecek devam ediyor. Bunca yıllık zulmün saltanatına son vermenin yolu buradan geçiyor.

Ayaklarımız adım adım yürüyor zafer yolunun patikalarını.

Biz ki, yenmekte ustayız düşmanın. Onlarca yenilgiden çıkan derslerin sonucu olarak örüyorum büyük-küçük direnişleri.

Ve sonrasında yaratılan kazanımlar mutlak zafere dönecek elbet bunun için

her şeyden öğrenmek gerek. İşte günümüz işleri öğrenerek başlıyor.

Zaman öyle ki su gibi akıyor. Yani bu sözün ifadesi bu öğrenirken zamanın su gibi aktığı vakit sabahı devirdik. Güneş en tepeye ulaştı. Öğlen ettik günümüzü. Sabahın çiği bitti yeryüzünün sonbahar örtüsünün üzerinden. Yeryüzünün çıkıntıları dağlar hasretten oluşur. Halkımız derya hasretim dağ oldu. İşte bundan birçok anlatımda dağ nasıl oluştuğu

bilimsel olarak ifade edebilmişiz ama geriye hasretler ne olacak güneş son demini yaşarken sonbaharında mevsim dünyanın mevsimlerinde. Ne olacak bu hasretlik dağların başında. Gerek sevdalı yürekler.

Kaç toplumsal düzen

asırlardır süren zalimlerin efendiliği hasretliği bize yarattı. Bu insanlık düşmanı yoz düzenin sahipleri hasretimiz dağları yarattı. Hasrete son vermeli. Hasretlik dağlara çıkmak oldu. Öğlen sıcağını böyle karşıladık. Güneş tepemizde görünürken usul usul.

Sonra değiştirmek ise ilk bir şeylere başlamalıydı insan öncen kendinden.

Evet önce ben kendimi değiştirmeliyim. Ve ardı sıra bir zincir gibi ülkemi, dünya halklarını, tüm dünyayı. Aslında bizdeki en ufak değişim tabi ki olumlu yönde.

Devrimci bir gelişim seyrinde olduğunda bir çok şeyi de etkiliyoruz. Zaman içinde nasıl tasarruflı olacağını düşürek başladım.

Su gibi akıp gidişini durduramıyorum madem o akış yavaş kalmalı benim yanımda. Bunca kısa zaman içerisinde öğleyi biraz saat aş a ateşi yaktık yine.

Öğle yemeğinin vakti gelmiş. Hazırladık her şeyi hep birlikte. Yedik, sohbet ettik. Çayları içtik ve işlerimize koyulduk. Akşam etmişiz günü. Bu ufak yürüyüş güzel bir akşam çayı için. Akşam yemeği hazır olmuş. Başladık yemeğe, sohbetimize. Birçok şey konumuz. Özellikle yarınki yürüyüş. İstiyor ki insan başlasak artık yarın yürüyüşe. Aklımın ucundan, uçurumlarından bile geçmiyor acılar, ağrılar, olumsuzluklar.

Gecemizi ettik. Nöbet bu gece soğuk. Titriyor insan. Benden önce yağmur yıkamış karanlığı. Ama soyunduramamış kirinden. Güneşe kaldı yine sabah. Yağmur, rüzgar, soğuk hava oldu ısınmak için ufak ufak hareketler. Zaman yine nöbeti devretme vaktini söylüyor.

Üçüncü gün:

"Günaydın arkadaşlar!" Gün başladı. Yüzlerde uyku gülümsemeler ama hızlı hareketler. Yürüyüş bugün başlıyor. Hemen uça koş spor. İlk defa bu kadar seri. Güneş tam aydınlatmadan bugünü bitti sporumuz. Alelacele başlıyoruz etrafı toparlamaya. Kamufle ediyoruz her yeri.

Koyuluyoruz yola şafağında günün.

Şafakları armağan etmek için isyankar dağların başında yürüyoruz. Kahvaltımızı yolda yapacağız. Ama açlık yok. Açlığımız yürümek olmuş. Dolanıyoruz dağların tepesinde. Bir de yamaç ki uzun ağaçlar var bu tarafında dağın. İnecek öncü. İnecek yürüyüş kolumuz. Ufak bir keşifle etrafa bakınıyoruz. Sonra yamacı ilk dikine inerken yavaş yavaş zikzaklayarak iniyoruz. Sonuna geldiğimizde öncümüz daha

fazla dayanamıyor ve başlıyor koşmaya. Sonra biz koşuyoruz. Epey olmuş saat. Yani artık kahvaltı deniyor. Ve yakılıyor ateş. Yağmur iyi yağmış. Islak hala orman tabanı. Ateş biraz bizi zorluyor duman konusunda. Ama onu da halledip hızla başlıyoruz kahvaltı hazırlığına. Kahvaltıdan sonra hedefimize doğru koyuluyoruz yola. Dağımızın eteklerine geldiğimizde eski bir dere yatağının ağzı "cangil günlerinden" çıkmış gibi. Bunca yeşillik ve sık

çalılar, ağaçlar, çarpa çarpa yürüyoruz. Yürüyoruz.

Hep söz ettik zamandan. Her zamanın ileri gelenleri vardır. Yürüyüşümüzün de başlangıcından değinmek gerek mutlak zafere kadar alan sürecinde. Ki yürüyüşümü-

Sf.31

Çok söz ediyoruz savaşı büyütmekten. Genç yaşlı, kadın erkek tüm Cepheliler bunu söylüyor. Buradan geçiyor savaşı büyütmek. Bunca yıllık zulmün saltanatına son vermenin yolu buradan geçiyor.

zün ilk adımlarını attı onlar. Yani tarihin ilk gerillası Spartaküs. Başkaldırdığında başladı yürüyüşümüz. Ve bugüne kadar ismi tarihe yazılan isimsiz kahramanlarıyla yürüyüş kolumuz hiç durmadı. Tökezlemedi değil, zorluklar yaşamadı değil ama durmadı. Ne inatçı bir yürüyüş kolumuz var. İnatçı olmalı da. Çünkü düşman durmuyor. Biz nasıl dururduk. Duramayız elbette. İnatçı olmalıyız inançla. Ve yoluna devam ederken tarihsel sürecinde yürüyüş kolumuzun bu ufak ekibi.

Dikkati elden bırakmadık. Öncümüz ve öncü olan savaşın yürüyüş kolumuzla tepeleri gözledik. Açık alanı seri seri geçirdik ormanın içine. Sonra bir daha ve başka bir daha. Eteklerine vardığımızda etekleri zil çalıyordu. Hafif esintisiyle anlattı her şeyi. Demek gelmiş. Gelmiş "Cephe". Biz de biraz daha ilerleyince ormanın kuytu luğuna ona selam vermek

**Yani tarihin ilk gerillası
Spartaküs. Başkaldırdığında
başladı yürüyüşümüz.
Ve bugüne kadar ismi
tarihe yazılan isimsiz
kahramanlarıyla yürüyüş
kolumuz hiç durmadı.
Tökezlemedi değil, zorluklar
yaşamadı değil ama durmadı.**

adına ufak bir mola. Sohbet arası kısa. Uzun bakındık bir ara. Bizden önce misafirleri varmış demek. Doğa ana bizi sınamak için bizden önce göndermiş suya kendisi için zararsız canlıları. Suyu tüketmişler. O zaman başlamalı yürüyüş dağ yamaçlarında dolana dolana.

Hedef en tepe. İlerliyoruz. İleri adım atarken keşfediyoruz yeni güzellikleri. Hızımıza diyecek yok.

Ve böyle olmalı "Daha Hızlı Koşmalıyız!" Öğrendik önderimizden. Ormanın içinde ilerleye ilerleye tepeye az kala yorgunluk çayı molası. Şimdi ne gider, susuz tırmanırken bir çay.

Bu arada fahri komüncümüz ben yakarken ateşi çoktan hazırlamış her şeyi. Bir teşekkür ediyor vallahi. Benden olmaz, yapamam derken bu kadar iyi yapmak her yiğidin harcı değil. Çayımızı içtik. Toparladık etrafı. Sırtladık çantamızı ve koyulduk hedefimize doğru yola. Geldik dağın öyle bir yanına bakmaya doyamıyor insan. Karşıda görünen dağlara, vadilere.

Ve varıyoruz hedefimize. Ufak bir keşif önce. Yanı sıra yamacından en uçurumunda serin esen rüzgarla beraber bakınıyoruz manzaraya.

Ufuk puslanmış, son görünen noktasında. Bakarak diyor ki insan "Geril-

la". Sırf bunun için bile çıkmalı insan dağa. Katılmalı savaşa. Çünkü doğayı bu düzene karşı savaşarak koruyabiliriz. Bu sorunu düzenden ayrı göremeyiz. Tüm sorunların ana halkası bu düzen. Ayrı bağimsız değil hiç bir sorun kapitalizmden diyerek öğlen vakti hedefimize varıyoruz. Yemeğimizi, çayımızı hazırlayıp biraz dinleniyoruz.

Zaman geçmiş, daha fazla gecikmeden toplanıyoruz. Toparlanmaya başlıyoruz.

Ve çıktık yola. Dedik ya, öğrenmek sözün bir yerinde, öğreniyoruz biz keşfederek dağları. Daha bir hızlı yürüyoruz şimdi çıktığımız yamaçları. Öğrenmiş olmanın avantajı bu. Hem de yokuş inmemin hazzı.

Kaybolduk yine ormanın içinde. Sonra açık alanı geçerek bir su molası. Suyumuz iyice azalmış. Birer yudum ve devam yola. Sonra yürüyüş kolumuz süzülürken ormanın içinde güneş göğü yay gibi çizerek yaklaşıyor gün batımına. Ki biz hız konusunda yamaçları aştık. Çok oldu varmışız evvel zaman içinde konakladığımız yere.

Sonra akşam yemeği hazırlığı. Ufak bir keşif ve su getirmek için koyulduk yola. Hava kararmadan bitirdik bugünün işlerini de. Sonrası yıldızlı gece.

Dördüncü gün...

Sabah "günaydın arkadaşlar" sözüyle karşıladık sabahı.

Sırasıyla spor, kahvaltı ve yürüyüş....

Beşinci gün....

On beşinci gün...

.... Gün

Yürüyüş devam ediyor, zafere kadar durmayacağız.

KERBELA'DA HÜSEYİN ANADOLU'DA SAVAŞAN DHKC GERİLLALARIYIZ!

Kerbela yüz-
yıllardır halka güç
veren, halkın zalimin
karşısında direnme
onurunu büyüten
tarihsel öneme sahip
bir direniştir.

**Kerbela'da ne
oldu?**

Kerbela'da
dönemin sömürücü
egemenleri olan Mu-
aviye iktidarında bir
kıyım ve başeğmeme destanı yaşanmıştır.
Muaviye ve oğlu Yezid, kendilerine biat
etmeyen Hz. Ali'nin oğlu Hz. Hüseyin'i
ve beraberindekileri Kerbela'da günlerce
aç susuz bırakmış, teslim alamayınca
kılıçtan geçirmiştir.

Hz. Hüseyin ve beraberindekiler,
zalim Yezid'e boyun eğmemişler, inanç-
larını satmamışlardır. İnançları uğruna
ölmüşlerdir.

Tarih "Kerbela deyince" Hz. Hüse-
yin'in efsaneleşen direnişini anlatır. Ve
yine tarih "Kerbela deyince" Yezid'in
zalimliliğini, zavallılığını, anlatırken aynı
zamanda Yezid'i lanetler.

Kerbela o günden bugüne halkların
elinde bir direniş bayrağıdır

Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen,
halklar Kerbela'da yaşanan acı ve ölümle-
rin matemini tutarken asıl olarak Yezid'e
kin duyar ve orada yaşanan direnişi
kendisi büyütür.

***"Ben zalimlerle birlikte
varlık içinde yaşamayı
alçaklık zalime karşı
gelerek bulacağım
ölümü ise mutluluk
sayarım..."***

İmam Hüseyin

***Yezitler ve Hüse-
yinler hala var!***

Bugünün dün-
yasında Yezidler ve
Hüseyinler hala var.

Bugünün Yezidleri
ABD'dir, AKP'dir,
Sabancılar'dır, Koç-
lar'dır. Ve tüm bun-
lara köpeklik yapan
polisi, MİT'i, paralı
askerleri, ordusu ve
bürokrasisiyle bu

faşist devlettir.

Bugünün Hz. Hüseyinler'i, ABD
emperyalizmine ve faşizme karşı boyun
eğmeyen, direnen, savaşan devrimcilerdir,
Parti-Cephe'dir.

Bugün emperyalizm ve AKP faşizmi
Anadolu halklarına köleleştirmeyi daya-
tıyor. Halka zulmeden, halkı sömürenler,
dün Yezid'in yaptıklarından daha büyük
vahşet ve kıyım gerçekleştirmektedirler.

Ve bugün Mahir'den Dayı'ya,
122ler'den Çiğdemler'e, Onurlar'a tüm
Parti-Cepheliler, onlarca yeni Kerbela
direnişleri yaratmış ve zalime boyun
eğmemişlerdir.

Halkların direnme, teslim olmama,
savaşma tarihi Parti-Cepheliler'in savaşıy-
la büyütülmektedir.

İnsanlık soyunun bu onurlu tarihi
Parti-Cepheli savaşla, tüm zalimler yok
edilene kadar yeni kahramanlıklarla
yazılmaya devam edecektir.

Sf.33

**DHKC GERİLLALARI OLARAK
47. YILINDA
DEV-GENÇ'İ ve DEV-GENÇ'LİLERİ
SELAMLİYORUZ!
DEV-GENÇ DAĞDA ŞEHİRDE ELİF,
ŞAFAK, ÇİĞDEM, BERNA, BAHTİYAR,
ALP, DURSUN, ADNAN OLUP
SAVAŞIYOR ve SAVAŞACAK!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!**

Dayı Diyor ki: " Biz de tüm enerji ve gücümüzü gerillayı yaşatmak ve geliştirmek için harcamalıyız. Burjuvazi-nin korkusunun temel nedeni, halkın ise geleceğidir gerilla "

(Kongre Belgeleri-1, Sf. 270)

Dayı Diyor ki: " Silahlı mücadeleyle orantılı olarak, kitle hareketinin gelişmemesinin bir nedeni de, yukarıda kısaca sözünü ettiğimiz halk sınıf ve tabakalarının güncel taleplerini devrimci şiddet temelinde, yeterince otaya koymayıpımızdır. Gerek bölge ve alanlarda, gerekse genelde, halkın güncel taleplerini, şiddet temelinde sahiplenmesini bilmeliyiz. Elbette gerillanın, düşman hedeflerine yönelik, genel bir programı olacaktır. Ama esas olarak yerel silahlı güçler, genelde ise gerilla özel ve genel durumlarda, özellikle de halk kitlelerinin çelişkilerinin yoğunlaştığı taleplerde devrimci şiddeti uygun taktik ve yöntemlerle gündeme getirmesini bilmelidir. " (Kongre Belgeleri-1, Sf. 270)

Dayı Diyor ki: " Silahlı mücadele diğer mücadele biçimleriyle desteklenip güçlendirilmedikçe, halk kitleleri, gerillayı kendi dışında, kendisi katılmadan kurtarıcı bir güç olarak görmeye başlayacaktır. Bu durum, aynı zamanda, gerillanın kısa sü-

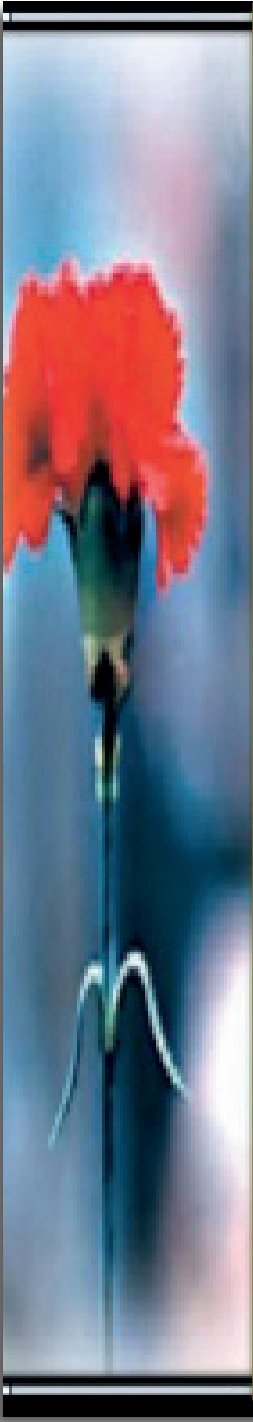
rede, var olan kitlelerden de yalıtılarak yok edilmesi demektir. Silahlı eylem yapılsın ya da yapılmaz, silahlı mücadele çizgisini benimsemiş kadrolar, kitleleri silahlı eylem doğrultusunda örgütlemek ve bu doğrultuda propaganda yapmakla yükümlüdürler. "

(Kongre Belgeleri-1, Sf.270-271)

Dayı Diyor ki: " Her devrimci hareketin gerillası, klasik, bilinen taktik ve yöntemlerinin yanına, kendi yaratıcılığını katmadan gerçek bir gerilla olamaz. Vietnam halkının cangıllarda yarattığı, bütün dünyanın hayranlığını kazanan yaratıcılığı, Arap halklarının siper alacak tek bir ağacın ve taşın olmadığı çöllerde yarattığı zaferler, Mao'nun "gerilla savaşı sadece dağda ve sık ormanlık yerlerde olur" diyenleri çürüten teori ve pratiği, nüfusun alabildiğine yoğun olduğu, neredeyse dağ diye bir şeyin bulunmadığı El Salvador'da yaşanan gerilla deneyimi, yüzlerce irili ufaklı adadan oluşan Filipinlilerin yaratıcı gerilla taktikleri ve daha birçok halkın yaşadığı deneyler bize örnek olmak zorundadır. Her şeyden önce, gerilla, dış desteğe ve başkalarına güvenmeden, kendi emeği ve yaratıcılığıyla ayakta kalmak, dağda yaşamak ve düşmana vurmak zorundadır. "

(Kongre Belgeleri-1, Sf. 273)

Sf.35

ŞEHİTLER DİYORKİ

Kürt halkı!

Ateşin ve güneşin çocukları!
Uslanmaz,
boyun eğmez halk!
Her daim savaşıyor,
savaşçı halk!
Yenilgilerden,
kahredici ihanetlerden,
yılmadan,
yeniden ayağa kalkan,
kahramanlar yaratan halk!
Senin parçan,
senin ciğerin,
senin göz bebeklerin
direnirken
sen susamazsın!
Sen kanını dökenle
barışamazsın!
Teslim olamazsın!
Türk, Kürt, Arap, Laz tüm
halkımızın kurtuluşu için
baş bağladım bu kavgaya.

Ali Rıza Demir

KARADEMLİK

KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!

DHKC Gerillaları Kürt Halkının Kurtuluşunun Yolunu Anlatıyor...

Karademlik: Bu sayımızda DHKC gerillalarıyla Kürt halkının yaşadıkları ve Kürt halkının kurtuluşunun yolu üzerine konuştuk.

Bugüne kadar Kürt halkının kurtuluşu üzerine herkes bir şeyler söyledi, yazdı, denedi, yaptı...

Ve tarih ve yaşananlar tekrar tekrar göstermiştir ki, Kürt halkının kurtuluşu emperyalizme ve faşizme karşı, tüm Anadolu halklarıyla omuz omuza DHKC bayrağı altında savaşmakta. Devrimci Halk İktidarını kurmaktadır.

Bunun başka bir yolu, başka bur çözümü yoktur.

Çözümünden kim ne anlıyor?

Emperyalizmin ve oligarşinin tek bir kaçınılmaz çözümü vardır. Bu da; halkı teslim almak, sindirmek, ezmek, köleleştirmek için her türlü zulmü, baskıyı, terörü

uygulamaktır. Ve bunu hayata geçiriyorlar.

Kürt milliyetçilerinin çözümü aslında halk için çözümsüzlüktür. Politik anlamda bunun adı, teslimiyettir.,

Yani, Kürt milliyetçi hareket Kürt halkının kurtuluşunu hedeflemiyor, tersine bu sömürü, zulüm düzeni ile uzlaşmak, bu düzene tabi olmak istiyor. Bunun pratik sonuçları ise gerillanın tasfiyesi, Kürt halkının direnişinin yokedilmesi, Kürt halkının düşmanına duyduğu kinin, öfkenin ve savaşma dinamiklerinin ortadan kaldırılmasıdır. Oportünist ve reformist sol ise, Kürt milliyetçi hareketinin kuyruğuna takılmış gidiyor. Başka bir ifadeyle, düzene "sol"dan destek veriyor, nefes veriyor, güç oluyor.

Başta da belirttiğimiz gibi tarih, bilim, tek bir gerçeği net olarak ortaya koyuyor. Tarihin ve bilimin tartışmasız şekilde ortaya koyduğu, emperyalizme ve faşizme karşı halkların tek kurtuluşunun silahlı savaşıla devrimde ve sosyalizmde olduğu gerçeğidir. Bunu da hayata geçiren DHKP-C'dir.

Bu röportajımızda DHKC gerillalarıyla bu konuları ele alacağız.

Karademlik: Kürt halkı tarih boyunca neler yaşamıştır?

Zeynep: Kürt halkı yüzyıllardır ezilmiş, sömürülmüş, katledilmiştir. Egemenler her zaman kendi çıkarları için Kürt halkının içinde bulunduğu durumu kabullenmemiş, sonra da verdikleri sözlerden dönmüşler, kimi zaman da Kürt halkının taleplerine doğrudan katliamlarla karşılık vermişlerdir.

Geçmişte ağaların ve devletin zulmüyle mücadele etmişler, ağır vergi yüküne, kültürel olarak yok sayılmalarına, haksızlıklara karşı durmuşlardır. Yani Kürt halkının tarihi isyanlarla doludur. Ağanın, devletin gücü karşısında boyun eğenler çıksa da ardından halk her daim direnişi seçmiştir zulüm karşısında. Şeyh Sait, Ağrı isyanı gibi isyanlardan da görüyoruz Kürt halkının direngenliğini.

Bugün de aynı baskı devam ediyor Kürt halkı üzerinde. Ulusal talepler yok sayılıyor, ekonomik olarak sömürü Kürt halkının üzerinde de var.

Ulusal haklarını, kültürlerini inançlarını yaşayamıyorlar. Kendi kültürlerini unutturup yerine egemen kültür konulmaya çalışılıyor.

Kürt halkı geçmişten günümüze

Kürt milliyetçi hareket Kürt halkının kurtuluşunu hedeflemiyor, tersine bu sömürü, zulüm düzeni ile uzlaşmak, bu düzene tabi olmak istiyor. Bunun pratik sonuçları ise gerillanın tasfiyesi, Kürt halkının direnişinin yokedilmesi, Kürt halkının düşmanına duyduğu kinin, öfkenin ve savaşma dinamiklerinin ortadan kaldırılmasıdır.

egemenlerin baskısı altında yaşamıştır. Dili, dini, kültürü yok sayılmıştır. Kendi kültürünü yaşaması engellenmiştir.

Tüm baskılara rağmen Kürt halkı kendi değerlerini korumayı başarmıştır. Nasıl başardığına gelirsek bunun en önemli etkeni direnmesidir. Zulmedenler sanıyor ki Kürt halkını teslim alacaklar. Ama tarih göstermiş ki tüm baskılara rağmen Kürt halkı direngen damarını kaybetmemiştir.

Devlet bugün de Kürdistan'da zulmüne devam ediyor. Bir yılı aşkın süredir Cizre, Şırnak, Hakkari, Silopi gibi Kürdistan şehirlerinde sokağa çıkma yasakları ile halk evine hapsediliyor. Katliamlara, yasaklara boyun eğmeyen halk çocukları katlediliyor. Halk çocuklarının cesetlerini gömemiyor. Günlerce cesetleriyle birlikte aynı odada yaşamak zorunda bırakılıyor. Küçük çocukların cansız bedenleri derin dondurucuda kalıyor günlerce. Yani Kürt halkımız sadece son bir yıldır çocuğunu okula yollayamaz, cenazesini mezara koyamaz, hastasını hastaneye götüremez duruma getirildi. Baskılar, saldırılar nedeniyle evlerini terketmek zorunda bırakıldılar.

Tüm yaşananlar da bize gösteriyor ki Kürt halkımız aslında bir savaşın içindedir. Ve Kürt halkımızın bu savaşta aldığı tavır onun geleceğini de belirleyecektir. Ki halk tavrını zalime karşı direnmekten yana koyuyor. Tarih boyunca olduğu gibi geçmişte ve bugün yapılan zulmü unutmuyor, unutmayacak.

Karademlik: Kürdistan'da bugün neler yaşanıyor?

Nazım: Kürdistan'da tam bir kıyım yaşanmaktadır. Devlet katlederek, zulmederek Kürt halkını teslim almaya çalışıyor. Sokak ortasında yapılan katliamlar kadınlara, çocuklara, gençlere yapılan işkenceler, mahallelerin, ilçelerin, evlerin bombalanması, yakılıp yıkılması, insanların mezarsız bırakılması başta olmak üzere bir çok vahşet uygulanıyor.

Kürdistan'da AKP, "ya benden yanasın ya da yok olursun" düşüncesini böyle yaymaya çalışıyor. Kendi politikalarını korku, vahşetle kabullendirmeyi amaçlıyor.

Aslında AKP'nin yaratmak istediği; sinmiş, kendine boyun eğen, her dediğini yapabilecek bir halk yaratmaktır. Kürt halkına boyun eğdiremeyen AKP, faşizmini daha da artırmaktadır. Daha fazla katliamla Kürt halkını yıldırmaya çalışmaktadır.

Karademlik: Neden Kürt Halkı Katlediliyor?

Apti: Kürt halkının dili unutturulmaya, kimliği yok sayılmaya çalışılıyor. Düşman Kürt halkını teslim almak istiyor. Kürt halkı ise yıllardır yaptığı gibi bugün de direniyor. Topraklarından ne olursa olsun vazgeçmiyor. Bu yüzden katlediliyor.

Karademlik: Kürt halkının kurtuluşu nerededir?

Mikail: Kürt halkı kurtuluşu devrim için, sosyalizm için DHKP-C önderliğinde savaştadır.

Savaşmak için o kadar çok sebebi var ki Kürt halkımızın. Evlerini başlarına yıktıkları için... Kürdistan'ın büyük kısmını özel güvenlik bölgesi ilan ettikleri için... Sokağa çıkma yasakları ilan ettikleri için... 70 yaşındaki Taybet Ana'yı katlettikleri için... Kucağıımızdaki bebeklerimizi keskin nişancılarla katlettikleri için... Cenazelerimiz günlerce sokak ortasında beklediği için... Bebeğimizin ölüsünü buzdolabında bekletmek zorunda kaldığımız için... Bize bu zulmü reva gördükleri için...

Kurtuluşun savaşmak dışında başka hiçbir yolu yok.

Kurtuluşun yolu tüm Anadolu halklarıyla birlikte katil ABD'ye ve faşizme karşı silahlı savaştadır. Sf.39

Kurtuluşun yolu DHKC saflarında gerilla savaşına katılmakta, halk olarak kendi öz örgütlenmeleri olan meclislerde birleşerek Halk Kurtuluş Cephesini büyütmekle olur.

Kurtuluşun yolu antiemperyalist, anti oligarşik savaştadır.

Kurtuluşumuz Devrimdedir.

Karademlik: Barış-uzlaşma ile Kürt halkının sorunları çözülür mü?

Hasan: Halkı katleden, işkence yapan ve hele her gün buna devam eden bir devletle barış olmaz.

Barış ancak emperyalizmin bu topraklardan kovulması ve faşizmin yıkılması ile gerçekleşir.

Bunun yolu da Anadolu ihtilalindedir. Yani başta Kürt Türk olmak üzere tüm ulus, azınlık ve her inançtan halk-

ların ORTAK SAVAŞI VE ZAFERİN-DEDİR kurtuluşu... Halkların kurtuluşu Devrimci halk iktidarındadır.

Çözüm süreci denildi, Kürdistan'ın her yeri karakollarla, mobeselerle doldurdular. Baskı yasaları ile, tutuklamalarla "ben senin düşmanını" diyor devlet. Kendi tavrını çok net bir şekilde ortaya koyuyor. Bunun karşısında PKK devletle uzlaşmak için tüm eylemlerini, programlarını buna endeksliyor.

Kürt halkımız bu bedeli yıllardır ödüyor. Bunca bedel karşısında barış-çözüm dedikleri süreçte alay edencesine insanlarımızın ölümleri, işkenceleri ve baskıları unutmaları isteniyor.

Yaşananlar gösteriyor ki düzenle, emperyalizmle barış olmuyor. İnsanlığa ait tüm değerlerimize saldıran bir düzenin vereceği kırıntılarla halka karşı suç işleniyor. Ki bu düzen kırıntıları bile biat etmek üzerine oturmuş durumda.

Yaşananlar, yaşanacaklar ortadadır. **Kürt halkının kurtuluşu DHKP-C önderliğinde devrimdedir.**

Karademlik: Bu kadar katliam yaşanırken Kürt milliyetçi hareket ne yapmaya çalışıyor? Neyi hedefliyor?

Zeynep: Kürt milliyetçi hareket halkın bu yaşadıkları karşısında direniş yerine hala barış sloganları atmaktadır. Halkı barış, çözüm beklentilerine sokarak halkın katilleriyle barışmasını istemektedir. Parlemantodan demokrasi beklentisine sokmaktadır.

Oysa hepimiz biliyoruz ki bu meclisten demokrasi çıkmaz.

Ülkemiz faşizmle yönetiliyor. Bunun onlarca kanıtı da var. İşte en somut örnek. Kürdistan'da devlet sokağa çıkma yasağı ilan edip halkı katlelerden HDP milletvekilleri yasakların olduğu şehirlere

Başta da belirttiğimiz gibi tarih, bilim, tek bir gerçeği net olarak ortaya koyuyor. Tarihin ve bilimin tartışmasız şekilde ortaya koyduğu, emperyalizme ve faşizme karşı halkların tek kurtuluşunun silahlı savaşı devrimde ve sosyalizmde olduğu gerçeğidir. Bunu da hayata geçiren DHKP-C'dir.

yaklaştırılmadı bile. Yaklaştırılmadıkları gibi bir de saldırıya uğradılar. Kurşunlar tepelerinden uçtu. Demokrasi bu mudur? Halkın seçtiği, halkın vekili olduğunu söyleyen insanların halkın yanına sokulmaması mıdır demokrasi?

Yaşananlar faşizmin saldırılarıdır. Dolayısıyla faşizmin olduğu bir ülkede demokrasiden söz edilemez. Ve faşizmi yok etmenin yolu savaştan geçer. Bu nedenle Kürt halkının yaşadığı zulüm karşısında çözümü meclisteki milletvekillerinden, barış söylemlerinde değildi.

Demokrasi hikayelerine aldanmamalı halkımız.

Faşizmin zulmü karşısında tek çözüm direnmektir, savaştır.

Buradan Kürt halkımıza savaş çağırısı yapıyoruz. Geçmişte ve bugün yapılan zulümlerin hesabını soralım. **Zulme karşı DHKP saflarında birleşelim, savaşalım, kazanalım.**

Hasan: Kürt milliyetçi hareketin çıkış süreçlerinde sosyalizmden etkilenmesiyle birlikte bağımsız Kürdistan hedefiyle savaşa başladı. 90'larda sosyalist bloğun dağılmasıyla birlikte barış söylemleriyle düzenle uzlaşma çabaları çoğaldı. Kullan-

diğı silahı bu politikaya hizmet eder hale getirdi. Bugün de yaşanan katliamlara, yakıp yıkmaya, tutuklamalara... karşı ille de çözüm süreci, ille de barış diyor. Ve yanına yedeklediğı sol gruplarla birlikte devletle masaya oturuyor. Oysa oligarşi ve emperyalizm uzlaşma değil, politikaları için hizmet edecek, tabi olacak ve biat edecek bir çizgiyi dayatıyor. Hal böyle olunca PKK oligarşinin onca katliamına, işkencesine, köy, ilçe boşaltmalarına, yakıp yıkmalarına, tutuklamalarına karşı Suriye'de emperyalizmin kara gücü olmaya, ülkede tüm yaşananlara rağmen barış-çözüm sürecine geri dönelim deme-ye devam ediyor.

Mikail: Bunca katliam varken Kürt milliyetçi hareket hala barış diyor, çözüm süreci diyor. Her gün Kürt halkımız katlediliyor, evleri bombalanıyor, yerlerinden yurtlarından ediliyor. Öte yandan gerilları her gün katlediliyor. Ama Kürt milliyetçi hareketi bütün bunlara rağmen barış diyor barış masası diyor. Çünkü başka politikaları yok.

Dost kimdir düşman kimdir belli değil Kürt milliyetçi hareketinde. Yaptıkları eylemlerde düşmandan çok halk zarar görüyor. Suriye'de Amerika'nın kara gücü durumuna geldiler. Kürdistan'daki katliamlar karşısında savaşmak yerine halkların katili NATO'dan, Amerika'dan yardım istiyorlar.

Bugün açık açık "bizim hiç bir talebimiz yok. Sadece barış olsun" diyorlar. Yaptıkları kimi hedefledikleri belli olmayan eylemleri de AKP'yi barış masasına oturtmak için yapıyorlar.

Nazım: Onlarca, yüzlerce katliam, evlerin mahallelerin bombalanması, sokağa çıkma yasakları uygulanması karşısın-

Kürt halkının kurtuluşu anti emperyalist anti oligarşik halk devrimindedir.

Kurtuluşun savaşmak dışında başka hiçbir yolu yok.

Kurtuluşun yolu tüm Anadolu halklarıyla birlikte katil ABD'ye ve faşizme karşı silahlı savaştır.

Kurtuluşun yolu DHKC saflarında gerilla savaşına katılmakta, halk olarak kendi öz örgütlenmeleri olan meclislerde birleşerek Halk Kurtuluş Cephesini büyütmele olur.

Kurtuluşun yolu antiemperyalist, anti oligarşik savaştır.

Sf.41

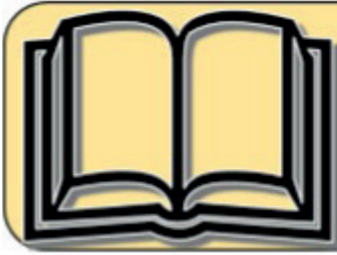
Kurtuluşumuz Devrimdedir.

da Kürt halkının direnişini görüyoruz. Kürt halkı onuru, namusu ve geleceğı için savaşıyor, bedel ödüyor. Elbette Kürt milliyetçi hareketi bunlara karşı ne yapıyor sorusu akla geliyor. En başta tüm bu vahşetin ardından Kürt milliyetçileri hala barış ve uzlaşma diyebilmekte, istenirse tüm acıları unutabiliriz diyebilmektedir.

Kürt halkını katleden, vahşet uygulayan, bu onursuz, namussuz halk düşmanlarıyla, emperyalizm ve oligarşiyle, faşist AKP iktidarıyla uzlaşmak, uzlaşma arayışlarına girmek yerine savaşılmalıdır.

Halkların tek kurtuluşu devrimdedir, sosyalizmedir. Kurtuluşun tek yolu DHKC önderliğinde savaşmaktır.

GERİLLANIN KİTAPLIĞINDAN

KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLÜR?

Sayfa sayısı: 97

Yayınevi: Haziran Yayıncılık

(Arka kapak)

“Bilindiği gibi, devrimci proletarya-
milli meseleyi ulusların kendi kaderle-
rini tayin hakkının ışığı altında ele alır.
Biz, ulusların kendi kaderlerini tayin
hakkı ışığı altında diyoruz ki; “her şart
altında her zaman meseleyi Misak-ı Milli
sınırları içinde ele almak gerekir veya
Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağ-
daşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının
kullanılmasıdır.” diyen görüşler yanlıştır.
Bu görüşlerin sahipleri her iki tarafın
burjuva veya küçük burjuva milliyetçi
unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya
meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır.
Yani ulusların kendi kaderini tayin etme
hakkının öngörüldüğü, ayrılma, özerk-
lik, federasyon vb. çözüm yollarının
hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli
olabileceğini açıkça ortaya koyar.”

Mahir Çayan

6. sayfa

Kürtler yine bu ülkedeydi, bu top-
raklarda yaşıyorlardı, bu topraklarda
doğuyor, bu topraklarda evlenip çoluğa

çocuğa karışıyor, bu topraklarda gömü-
lüyorlardı. Ama yine de resmen “yok-
tu”lar.

12. sayfa

Milliyetçilik temelinde gerçekleştiri-
len ayaklanmalar ve mücadeleler, Kürt
sorununun nasıl çözülmeyeceğinin de
cevabıdır. Kürt sorununun çözümünü
ortaya koyarken üç temel dayanak nok-
tamız vardır: Birincisi Marksist-Leninist
teori, ikincisi sosyalizmin ulusal sorun
konusundaki pratiği, üçüncüsü Kürt hal-
kının ve çeşitli ulusal hareketlerin tarihi
tecrübeleridir.

53. sayfa

Milliyetçilik, emperyalist işgallerin temel dayanağı haline gelmiş durumdadır adeta. Bu sonuçla birlikte, tüm milliyetçi hareketler emperyalizmin ne olup olmadığı, ulusal kurtuluşçuluğun, yurtseverliğin ne olup olmadığı muhasebesinden kaçınamayacakları bir noktaya gelmişlerdir. Barzani-Talabani çizgisi, milliyetçilikle hesaplaşmayan tüm milliyetçi hareketleri bekleyen akıbetler.

63. sayfa

Milliyetçi düşünce, halkların çıkar birliğini kabul etmez. Milliyetçiliğin “temel çelişkisi”, egemenler ezilenler, sömürenler-sömürülenler değildir. Emperyalizmle tüm dünya halkları arasında nesnel olarak bir savaşıma bulunduğunu kabul etmez. Politikalarını belirleyen sınıfsal çelişki ve ayrılıklar değil, ulusal çelişki ve ayrılıklardır. Dost düşman bu zeminde belirlenir. Bu zemin kaygan bir zemindir; bu kaygan zeminde toprak ağaları sadece “Kürt” oldukları için ittifak kapsamında görülürken, uyuşturucu kaçakçıları, mafyacılar, “Kürt” diye sahiplenilirken, tüm “Türk ulusu”, ezeni-ezileni, sömüreni-sömürüleniyle “düşman” görülür.

71. sayfa

Sınıflar mücadelesinde “tikanıklık” ne demektir? Bir siyasi hareket, hedefinden uzaklaşmaya başladıkça, hedefe ulaşması teorik ve ideolojik olarak imkansız hale geldikçe tikanır. Kürt milliyetçi hareket de, izlediği politikalarla Kürt sorununu çözme imkanlarını kaybettikçe, savruluşlar yaşamaya başladı. Çünkü, yazımızın önceki bölümlerinde de ortaya koyduğumuz gibi, sorunu ortaya koyuş biçimi de, önerdiği

çözüm yöntemleri de yanlış. Sorunu ele alırken, sorunu yaratan kimdir, çözmek için kimleri hedef almak gerekir. Kürt sorununun çözümünü Marksist-Leninist teori açısından ortaya koyarken bu yöntemi izleyeceğiz.

75. sayfa

Marksist-Leninistler olarak biz, “Kürt sorununa çözüm” denilince, bundan Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu anlıyoruz. “Çözüm” diyerek karmaşık formüllerden, diplomatik süreçlerden, hak kırıntılarından sözedenler, bir biçimde egemen sınıf politikalarının icazeti altına girmişlerdir. Kürt ulusal sorununun çözümünü, Kürt halkının kurtuluşu sorunuyla birlikte ele alan bir yaklaşım, zorunlu olarak devrim sonucuna varır. Bu devrim, anti-emperyalist, anti-oligarşik karakterde bir devrimdir.

79. sayfa

Emperyalizmle işbirliği içindeki oligarşi, bir milliyetin damgasını taşımakla birlikte, esas olarak kozmopolit bir egemen sınıf ittifakıdır. Kürt toplumunun toprak ağaları, tefeci, tüccar kesimi, burjuvalaşmış kesimleri, oligarşi içinde Türk egemen sınıflarla ittifak içindedirler. Dolayısıyla, ulusal baskının pratikteki tezahürü, köylüsü, işçisi, küçük burjuvalarıyla Kürt halkına uygulanan bir baskı biçimindedir. Çeşitli burjuva, orta-burjuva kesimlerin bütün bir katman olarak değil, lokal olarak demokratik bir tutum takınmaları ve bunun karşısında baskı görmeleri, ulusal baskının tüm Kürtlere değil, esas olarak Kürt emekçi halkına yönelik olduğu gerçeğini değiştirmez. Bu anlamda ulusal sorunun çözümü de, sınıfsal planda esas olarak emekçi sınıftan Kürtlerin sorunudur. Toprak ağalarıyla,

Madde 20- Demokratik Halk Cumhuriyeti ulusların tek tek bağımsız devletlerini kurmalarından ziyade, ulusların ayrılma hakkı saklı kalmak üzere tek bir devlet çatısı altında birleşmesinden yanadır. Halkların ortak malı olan doğal servetleri paylaşmak, emperyalizmin karşısında ekonomik, siyasal, askeri birleşmiş bir güç olmak, her iki ulusun da çıkarınadır.

burjuvaziyle egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, Kürt toplumu içinde de tüm keskinliğiyle yaşanmaktadır; milliyetçilik bu çelişkilerin üstünü örtmüştür. Ama bu çelişkiler buna rağmen yok olmamıştır ve çok çeşitli zeminlerde açığa çıkacaktır.

80. sayfa

Bugün Kürt toprak ağalarının, “işadamlarının” düzenle tam bir ittifak içinde oldukları açıktır. Oligarşi gayri-millidir. Bu gayri-millilik, oligarşi içinde Türk ve Kürt tekelci burjuvaların, toprak ağalarının, tefeci tüccarların ittifak halinde olmasının da zeminidir. Bölgeler arasında çeşitli farklılıklar olsa da, çarpık kapitalist gelişimin Kürt topraklarını da kapsayarak gerçekleştirdiği açıktır. Buradaki kapitalizm de kendi iç dinamiğiyle veya milli bir karakterde değil, çok uluslu oligarşik devletin çatısı altında, emperyalist üretim ilişkileri biçiminde gelişmiştir. Bu nedenle, Kürt işçi ve köylülerinin, küçük-burjuva

kesimlerinin ulusal ve sınıfsal talepleri de anti-emperyalist, anti-oligarşik bir devrimle karşılanabilir.

81. sayfa

Yeni-sömürgecilik, yalnızca Türkleri ilgilendirmiyor, yalnızca Türkleri sömürmüyor. Yeni-sömürgeciliğin çeşitli sonuçları en çarpıcı ve sarsıcı biçimde Doğu ve Güneydoğu coğrafyasında yaşanmıştır. Aşiret yapıları belli ölçülerde dağılmış veya şeyhin, ağanın etkinliği olduğu gibi korunarak ilişkiler kapitalistleştirilmiş, çarpık kapitalizmin ekonomik, sosyal sonuçları özellikle Kürt köylerinden şehirlere büyük bir göç dalgasına neden olmuş, Kürt köylülerini şehirlerde yoksulluğa, sefaletle mahkum etmiştir. (Örgütlenme sorunu açısından burada ekleyelim; Bu büyük göçün sonucunda emekçi, yoksul Türkler ve Kürtler, bir çok yerde içiçe geçmişlerdir. Bu olgu, politik gerekliliğin yanısıra, pratik olarak da iki halkın ortak örgütlenmesinin gerekliliğini pekiştirmiştir.)

89. sayfa

Kürt halkının özelemleri ve talepleri açısından milliyetçilik, bu anlamda denenip miadını doldurmuş bir düşüncedir. Devrimci alternatifi güçlü bir biçimde müdahil olamadığı, Kürt sorununun devrimci çözümünü Kürt halk kitlelerine ulaştıramadığı süre boyunca, milliyetçi hareketin asgari bir kitleselliğe sahip olmayı sürdürmesi, milliyetçiliğin Kürt halkı nezdinde siyasi olarak miadını doldurmuş olması sonucunu değiştirmez.

AB’nin burjuva demokrasisiyle, ABD’nin müdahaleleriyle ve de milliyetçiliğin düzen içi teorileriyle Kürt

sorununun çözölemeyeceğinin pratik bir gerçek haline geldiği, emperyalist, reformist ve milliyetçi çözümlerin miadinı doldurduğu yerde, tek seçenek, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimin yolundan yürümektir.

90. sayfa

Madde 20- Demokratik Halk Cumhuriyeti ulusların tek tek bağımsız devletlerini kurmalarından ziyade, ulusların ayrılma hakkı saklı kalmak üzere tek bir devlet çatısı altında birleşmesinden yanadır. Halkların ortak malı olan doğal servetleri paylaşmak, emperyalizmin karşısında ekonomik, siyasal, askeri birleşmiş bir güç olmak, her iki ulusun da çıkarınadır.

91. sayfa

Madde 21- Demokratik Halk Cumhuriyetini oluşturan uluslar ve ulusal azınlıklar, Cumhuriyet iktidarı ve yönetimini birlikte paylaşırlar. Hiçbir ulus bu açıdan öncelikli ya da ikincil değildir. Sadece bir kısım hakların tanınmış olmasıyla, bir ulusun haklarını kullanmasının başka bir ulusun karar ve inisiyatifine bırakılmasıyla, halkların birliği güvence altına alınamaz. Cumhuriyeti oluşturan ulusların ve ulusal azınlıkların her düzeyde, ekonomik, politik, askeri, sosyal, kültürel her alanda yönetimi paylaşmaları esastır.

Madde 22- Demokratik Halk Cumhuriyeti, Cumhuriyeti oluşturan bütün ulusların ve ulusal azınlıkların, her türlü, ulusal, sosyal ve kültürel haklarını garanti altına alır ve kendi dil ve kültürlerini koruma ve geliştirmelerinin önünü açacak koşul ve olanakları yaratır.

NEDEN?: Çünkü, Kürt sorunu- nu yaratan ve yıllarca da çözmeyen, çözümünü isteyenleri katliamlara boğan iktidarlar, ölkemize, halklarımıza büyük acılar yaşatmışlardır. Ölkemizin kaynakları onyıllarca, bu katliam politikalarını sürdürmeye sarfedilmiştir. Bu politika- dan yine tekelci burjuvazi, toprak ağaları kazançlı çıkmış, politikanın halkımıza faturası ise katliamlar ve yoksulluk olmuştur. Demokratik Halk Cumhuriyeti bu sorunu kesin bir biçimde çözecektir. Halkların özgürlüğü, bağımsızlık ve demokrasinin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Gerçek bağımsızlık ve demokrasi, halkların özgür olduğu, kendi kaderini tayin edebildiği koşullarda olanaklıdır. Ayrılma hakkı kimseningözünü korkutmamalıdır. Bu ölkeyi kana boğanlar,yıllarca bunun NEDEN'lerinden biri olarak bölücülüğü göstermiş, ancak asıl bölücülüğü kendileri yapmışlardır.

Uluslara kendi dillerini kullanma, kaderlerini belirleme hakkı verilmediğinde, başkaldırması kaçınılmazdır ve bu ezilen bir ulus için haktır. Bir ulus haklarını istiyorsa, bu haklar tanınacaktır. Kardeşçe yaşamının yolu budur.

Ayrılma hakkı, mutlaka ayrılınması değildir. Özgür olan halklar birlikte yaşamayı tercih edeceklerdir. Etmedikleri durumda ise, doğal olan bir haklarını kullanmış olacaklardır. Tarihsel olarak doğrulanmış bir gerçek vardır: “Başka halkları ezen, tutsak eden uluslar özgür olamazlar!”

Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde tüm uluslar, halklar, kendi özgürlükleri için tüm diğer ulusların özgürlüklerini, haklarını tanırlar.

Sf.45

Gerillanın Patikası

BABAN BİR GERİLLA KIZIM!

Merhaba Kızım

Zulme, adaletsizliğe başkaldırmış dağlardan sesleniyorum. Küçüksün, belki, baba nedir bilmiyorsun. Yazdıklarımı okuyacak anlayacak yaşta değilsin. Büyüyünce anlayacaksın. Mutlaka ilkin suçlayacaksın, kızacaksın. “Neden babam yanımda değil” diye soracaksın. “Neden dağlarda, yoksa beni sevmiyor mu?” bu sorular aklına gelecek, kurcalayacak kafanı. Kızacaksın belki, “ben babamı sevmiyorum” diyeceksin.

Şunu bil ki kızım, seni sevdiğimden dolayı dağlardayım. Savaşıyorum.

Kızını seven baba ne yapar? Vatanını seven ne yapar, ne yapmalı? Yanında kalarak koruyabilir mi? Bunun adı sevgi olabilir mi? Elbette sevgi olamaz. Kızını seven vatanını sevendir. Eğer vatanını sevmiyorsa kızını da sevmiyordur. Vatanımız gizli işgal altındayken, gençlerimiz, çocuklarımız uyuşturucu, kumar ve fuhuş bataklığı içindeyse, kültürlerini yaşamını unutup yozlaşmaya sevgi diyorlarsa “sevgi” kelimesinin içi çoktan boşalmıştır. En güzel biz severiz. Uzak da olsa, imkansız da olsa, bile bile sevdiğimiz için ölümeye gideriz. Ki hiçbir şey imkansız değildir

sadece imkansız denilen biraz zaman alır. Yanında olsaydım belki koruyamamıştım. Korumak dediğin birkaç kişiden değil devletin yoz sisteminden koruyamazdım. Belki senin gibi milyonlarca çocuk korumasız, devletin yoz politikalarından etkilenip uyuşturucu, fuhuş, kumar bataklığında çirpiniyorlar.

Gözümüz gibi sındığımız koruduğumuz kızımız, oğlumuz uyuşturucu, fuhuş, intihar bataklığına sürükleniyor. Bunalmı ki kişilik oluyor, değerlerini yitiriyor. Örfünü, adetini unuttuyor. Kültürünü dilini unutuyor. Kapitalizmin istediği bireysel bencil bir kişiliğe bürünüyor.

Kapitalizm ne diyor? “Babana bile güvenme” öyle mi peki? Hayır, elbet öyle değil. Baba meyve ağacı gibidir. Meyvesi bitse bile gölgesinde durulur. Kapitalizmin yozlaştırdığı insanın ne büyüklerine saygısı vardır ne de küçüklerine sevgisi. Direk bizim kültürümüze saldırarak yozlaştırmak kültürümüze dilimize eğitimimize tarihimize saldırıyorlar. Bizden bunları unutmamızı istiyorlar. Kendi yoz kültürlerini empoze etmeye çalışıyorlar.

Biz ki Şah Hüseyin’den, Bedrettin’den, Pir Sultan’den başeğmemeyi öğrendik. Dadaloğlu’ndan, Köroğlu’ndan,

**Bizim ülkemizde faşizm var.
Faşizm insanların değerlerine
saldırarak bireycileştiriyor. Bu
şekilde yoz kültürünü aşıyor.**

**Bunun için ne yapacağız,
DHKC saflarında savaşacağız.
Savaşı büyüteceğiz. Kapitalizme
meydanı dar edeceğiz.
Çocuklarımızı yoz kültürden alıp
çekeceğiz. Kendi kültürümüzü
Anadolu kültürünü vereceğiz.**

Hekimoğlu'ndan hesap sormayı, Mahir'den teslim olmamayı, Dayı'dan tecriti yıkmayı öğrendik. Bu bizim tarihimize kitaplara sığmayacak kadar Anadolu destanlarıyla doludur. Her asrın bir Yezidi, Yezidin karşısında da duran Hüseyinleri olmuştur. Pir Sultan olmuştur. DHKC olmuştur. Yezit bu devrin kapitalizmi olmuştur. Bizim ülkemizde faşizm var. Faşizm insanların değerlerine saldırarak bireycileştiriyor. Bu şekilde yoz kültürünü aşıyor. Bunun için ne yapacağız, DHKC saflarında savaşağız. Savaşı büyüteceğiz. Kapitalizme meydanı dar edeceğiz. Çocuklarımızı yoz kültürden alıp çekeceğiz. Kendi kültürümüzü Anadolu kültürünü vereceğiz.

Çocuğum şehirde, ben dağda nasıl savaşıyorum

demeyin. Şehirde olunca sanki çocuğumuzun ne yaptığını bilebilecek miyiz? Sorun çocuğumuz değil sistemdir, sistemle savaşın. Çocuk özlenez mi? Evet ben kızımı özlüyorum dağlarda. Yıllarca sosyalizmi özler gibi özlüyorum. Kızımın varlığı gerillada bana güç veriyor. Savaşma nedenim oluyor. Kızım benim inancım ve cüretimdir. İnsanların savaşmaya niyeti yoksa sebebi de yok demektir. Benim nedenlerim var. Tarihsel meşruluğumuz, halk ve vatan sevgisi, partiye olan

bağlılığımız ve dünya tatlısı kızım. Bu sebepler çoğalabilir. Çünkü savaşmak için bir sürü nedenlerimiz var. Kızım büyüdüğünde tarihine kültürüne diline, örf ve adetlerine sahip çıksın istiyorum. Ki böyle olacağından da şüphem yok. Olur da düşersem bu kavgada düştüğüm yerden kızım devralsın kızıl bayrağı diksin düşmanın saraylarına. Çocuklarımızı devrimcilerden uzaklaştırmayalım. Çünkü devrimciler halk çocuğudur. Bu ülkenin geleceğidir. Çocuklarımızı uyuşturucudan ölmemeli, kanserden veya. Yezidin itini köpekliğini yapmasın, devrimci olsun, ülkenin, dünyanın umudu olsun. Bizim çocuklarımız umudun çocuklarıdır. En güzel geleceği, bir ağız dolusu gülmeyi, en güzel bayramları hak ediyorlar. Bu güzellikleri savaşarak kazanabiliriz. Bu inançla dağlarda DHKC

**Büyü Güzel Bebek Büyü
Ninniler Büyütmez Seni
Baban Şimdi Dağlardadır
Bakar Ufuktan Gözleri
Gelir Yenince Düşmanı**

**Dağlardan Sesler Yükselir
Sesler Türküyle Beslenir
Ne Yenilmek Ne De Yılmak
Seslerden Zafer Beklenir**

**Kara Sevda Gözbebeğim
Yarınlarda Gül Bebeğim
Bir Gün Baban Döner Geri
Ellerine Gül Bebeğin**

Gerillası olarak savaşıyorum. Bundan gurur ve onur duyuyorum. Partimin uzlaşmaz çizgisinden dolayı bu konuda Partime kendimi borçlu hissediyorum. Tarihinde düşmanla uzlaşmadığından emin adımlarla devrime yürüdüğünden dolayı teşekkür ediyorum.

**YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ!**

Sf.47

HANGİ KILIĞA GİRERSE GİRSİN DÜŞMANI TANIRIZ VE KAFASINI EZERİZ!

Düşman kimdir? sorusunun cevabını dergimizde daha önce de yazdık. Yazmaya da devam edeceğiz. Düşmanımızı tanıyalım ki, onlara karşı nasıl savaşaçağımızı bilelim.

Düşmanımızı tanıyalım ki onların ne kadar aciz ve korkak olduklarını görelim.

Düşmanımızı tanıyalım ki aslında düşmana karşı ne kadar güçlü ve yenilmez olduğumuzu görelim.

Düşmanı özellikle bulduğumuz alanlarda ve mahallelerde iyi tanımalıyız. Düşman, her yerde farklı bir kılığa karşımıza çıkar. Mesela bulunduğumuz mahallede hemen herkesi tanıyoruzdur. Yabancı birini gördüğümüzde gözlemlerimiz gerekir. Örneğin mahallede gezen bir eskici, üstü başı çok

temizdir veya bir dilenci ama son model saat vardır kolunda vb. polis olabilir diye düşüneceğiz. Polis kıyafeti ile mahallelerde rahat rahat gezemeyeceği için esnaf, simitçi, postacı vb

özellikle polis, bu yöntemleri çok dener. Amacı mahallelerimizde istihbarat toplamaktır. Veya oturduğumuz sokakta hiç tanımadığımız

birilerinin toplu halde sohbet etmeleri o sokakta oturuyormuş gibi gösterip istihbarat topluyor olabilirler. Bizim yapmamız gereken o sokakta kim oturuyor veya ne iş yapıyor? Bütün bunları tanımalıyız. Hiç bir zaman kim olduğumuzu veya ne için mücadele verdiğimizizi unutmamalıyız. O yüzden çok dikkatli olmalıyız.

Düşman halkımızın yoğunlukta bulunduğu veya kullandığı yerleri kullanır tabiki. Buralarda kendilerini polis vb. bir düşman olarak göstermez. Çünkü halktan korkarlar. Korkularının nedeni ise halkı katletmeleri ve halka olan baskısıdır.

Düşman "biz daha güçlüyüz. Bütün imkanlarımız var. Bizim

bulduğumuz yerler daha çok korunaklı. Kimse giremez" diyerek halka gözdağı vermek istiyor. Çünkü halktan korktuğundan böyle politikalar üretirler. Tabiki bizim görevimiz de

**Düşman, bizi aç
bırakanlardır.
Düşman, bizi kölece
çalıştırıp, alınterimizi,
emeğimizi gaspedenlerdir.
Düşman, bizi sömürenlerdir.
Düşman, bize
zulmedenlerdir.
Düşman, halkı katleden,
vahşet uygulayan, işkence
yapanlardır.
Düşman, vatanımızı ABD'ye
satanlardır.
Düşman, ABD'nin
köpekliğini yapanlardır.
Düşman, halka ihanet
edenlerdir.
Düşman, tüm vatan
hainleridir...**

bu yalanları ortaya çıkarmaktır.

Tabiki düşmanın bütün oyunları sadece şehirlerde olmuyor. Çünkü biz savaştan bir örgütüz. Bize saldırması güçlü ve cesaretliliğinden değil korkusundandır. Çünkü bizler artık şehirlerde olduğu gibi kırlarda da savaşıyoruz. Bu da düşmanın korkusuna korku katıyor. Bizim hedefimiz belli. O da faşizmi yenmektir. Düşman da kimden zarar geleceğini çok iyi bilir. Tabiki bu korkuları daha da büyüyecek.

Düşman nasıl ki şehirlerde her kılığa giriyorsa kır gerillasının olduğu yerde de oranın özelliklerine göre bir kılığa girer.

Kırlarda bir çoban, bir arıcı, bir yaylacı, bir pazarlamacı... kılıklarına girebilir. Bunun dışında düşman bu yukarıda sıraladığımız işleri yapan insanlardan kandisine işbirlikçi, muhbir, ajan çıkartabilir.

Bir avcı kılığına da girebilirler. Bu bölgede avlanacak hayvan çeşidi çok yaygındır. Avcıyı diyen de bir çok yeri gezebilir. Bu da her an karşılaşabiliriz. Bütün şeylere dikkat etmeliyiz tabiki. Her gördüğümüz de düşman olmayabilir. Ama bunu şansa bırakmak da doğru olmaz. O zaman kendi ilke ve kurallarımızı uygulamamış oluruz. Bu da bulunduğumuz birliğin imhasına sebep verebiliriz. Bu da örgütümüzün gerilemesine sebep olur.

Kısacası düşman bizi yoketmek, halkın mücadelesini engellemek için her yöntemi dener ve her kılığa girer.

Bizim yapmamız gereken savaşın yasalarına ve kurallarına uymaktır.

İlke ve kurallar unutulduğunda imha olmak kaçınılmazdır.

Bütün yoksul halkın umudu bizde. Halkımızın bize olan güvenini boşa çıkarmamalıyız.

Bunun için düşman gerçeğini ve savaş gerçeğini unutmayacak ve buna göre yaşayacak, savaşaçağız.

**DÜŞMANI TANIYACAK,
AFFETMEYECEK VE YENECEĞİZ!
HALKIZ HAKLIYIZ SAVAŞIYORUZ
KAZANACAĞIZ!**

DÜŞMAN

Onlar ümidin düşmanıdır
sevgilim,
akar suyun
meyve çağında ağacın,
serip gelişen hayatın düşmanı.
Çünkü ölüm vurdu damgasını
alınlarına:
çürüyen diş, dökülen et,
bir daha geri dönmek
üzere yıkılıp gidecekler.
Ve elbette ki, sevgilim, elbet,
dolaşacaktır elini kolunu
sallaya sallaya,
dolaşacaktır en şanlı
elbisesiyle;
işçi tulumuyla
bu güzelim memlekette
hürriyet.
Bursa da havlucu Receb'e,
Karabük fabrikasında
tesviyecisi Hasan'a düşman,
fakir köylü Hatçe kadına,
ırgat Süleyman'a düşman,
sana düşman, bana düşman,
düşünen insana düşman,
Vatan ki bu insanların evidir.
Sevgilim, onlar vatana
düşman...
(Nazım Hikmet RAN)

Sf.49

BU TARİH, ESAS OLARAK
KANLA YAZILMIŞ,
ŞEHİTLERİMİZİN TARİHİDİR!

EMİRGAN DİRENİŞİ

*DHKC Gerillaları Emirgan'da Kitlesele
Kahramanlığın Tarihini Yazdılar.
Bu Kahramanlık Çiğdemlerden Onurlara,
Bernalardan Haydarlara, Yeni Şehitlerle
Sürdürölüyor.*

Sf.50

DHKC İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri savaşıları ile oligarşinin askeri güçleri arasında Ovacık Emirgan Köyü mevkiinde 9 Ekim 1994 tarihinde çıkan çatışmada 13 DHKC gerillası şehit düştü.

Emirgan Şehitleri:

Adalet Yer, Adnan Berber, Ali Çelik, Aydın Bulmak, Halil İbrahim Ekicibil, Hatice Yıldız, Mehmet Ali Aydın, Murat Er, Necla Çavumirza, Pınar Güngör, Tuncay Karaman, Yalçın Çakmak, Zeynel Kızılkaya

Bu ülkede vatanın özgürlüğü ve halkın kurtuluşu için her yaştan, her mezhep ve milliyetten halkın çocukları savaşıyor ve günü gelince şehit düşüyor. Bakın Emirgan'da şehit düşen 13 DHKC gerillalarının yaşlarına, milliyetlerine, mezheplerine, devrimcilik öncesi yaptığı mesleğe... Onlar bizden biriydiler. Ve onların tek bir idaeli vardı. O da özgür bir vatandı. Bağımsız bir halk olarak zulmün ve sömürünün olmadığı sosyalist bir düzende yaşamak. Bunun için öldüler. Bizim için öldüler. Ve bugün onların idaeleri için savaşmaya ve onlar gibi ölümsüzleşmeye devam edenler var. Ve hep var olacaklar.

ZAFERE BİR ADIM: EMİRGAN

1994 yılının sonbaharıydı. Dersim'de, '38 katliamından sonraki en büyük imha operasyonu başlamıştı. Operasyon, başta Parti-Cephe gerilları olmak üzere tüm diğer örgütlere ve halka yönelikti. Daha önce de operasyonlar yapılmıştı. Ama bu kez, devlet, sonuç almak, gerillayı imha etmek istiyordu. Bolu'dan, Kayseri'den, Diyarbakır'dan, Erzincan ve Elazığ'dan getirilen resmi rakamlara göre 50 bin civarındaki güçle imha operasyonuna başlamıştı. Dersim'de dağ, taş, ormanlar, köyler, mezralar, köylüler... yani herkes hedef durumundaydı. Çünkü, operasyonun amacı Dersim'de gerillayı bitirmekti.

DHKC gerillalarının her geçen gün büyüttüğü savaş devleti korkutuyordu. Gerillalar halkla, hergün biraz daha kaynaşıyor, gelişiyor, güçleniyordu. Halk, Parti-Cephe gerillalarının aldığı kararlara uyuyor, devlet güçlerine gitmiyor, davalarını, sorunlarını gerillaya getiriyordu. İşte devletin korkusu bundandı. Gerillayı imha edecek, halka gözdağı verecekti. Yani Dersim'i teslim alacaktı.

Operasyon, eylül ayının sonunda Pülümür'den başladı. Pülümür'de onlarca köyü yakmış, bir çok köylüyü katletmiş, kaybetmişti. Devlet güçleri Pülümür'den başlattığı operasyonu daha çok Hozat, Ovacık ilçeleri arasındaki dağlık bölgelerde yoğunlaştırmıştı. O günlerde Ovacık bölgesinde faaliyet yürüten Dersim İbrahim Erdoğan Kır SPB'leri Komutanlığı'na bağlı İbrahim Yalçın Müfrezesi

de oradaydı. İlk karşılaşma BurnakKöyü yakınlarında Karadere Mevkii'nde olmuştu. Parti-Cephe gerillaları askerlere pusu atmış, 10'un üzerinde kayıp, bir o kadar da yaralı verdirmiş, kayıp vermeden çekilmişlerdi. Askerler bu saldırıyla şok olmuş, olduğu yerde kalmıştı. Ama kuşatma büyüktü. Adım adım geliyordu. Devlet güçleri, önce ormanları tutuşturdu. Ormanlar cayıp cayıp yanıyordu. Dersim Dağları'nı duman bulutu kaplamıştı. "İmha" için gelmiş olan devlet güçleri, kayıp vermişti. Bu kayıplardan sonra korkusu daha da artmıştı. Ve birbir köyleri yakmaya başlamıştı. Köyler yakılıyor, köylüler işkenceden geçiriliyor, birçoğu ormana götürülüp, türlü türlü işkencelerle katlediliyordu. Köyler kül olmuş, birer harabeyi andırıyordu.

Parti-Cephe gerillaları, Hozat'ın Dürüt Deresi'nde oluşturdukları karargahlarındaydı. Komutan Kemal Askeri de birliklerin başındaydı. Yaklaşık 45-50 civarındaki kalabalık bir gerilla birliği biraradaydı. Komutan Kemal Askeri müfrezelerle komutanlarıyla görüşüp onların düşüncelerini almış, operasyonu boşa çıkarmanın planlarını yapmıştı. Kuşatma büyüktü. Devlet güçleri gün geçtikçe çemberi daraltıyor, karargaha doğru yaklaşıyordu. Ve Kemal Askeri'nin talimatıyla askere pusu atıldılar. Yeni kayıplar verdirdiler. Çatışmalar günlerce sürdü. Gerilla da asker pusularına düştü, çatışmalara girdiler. ... Yeni çatışmalar kaçınılmazdı. Herkes

bunu biliyordu.

Gerillalar çatışa çatışa Emirgan Dere-si'ne gelmişlerdi. Günlerce aç, susuz yol yürümüş, devlet güçleriyle çatışmışlardı. Kuşatma daha devam ediyor, yeni çatışmalar yaşanıyordu. Komutan Kemal Askeri birliğin başında operasyonu yorum-luyor, yoldaşlarına talimatlarını veriyor, yapmaları gerekenleri bir bir anlatıyordu. Emirgan Deresi 9 Ekim günü binlerce asker tarafından kuşatıldı. Helikopterler uçuyor, silahlar patlıyordu. Halk Kurtuluş Savaşçıları da yeni gelenekler, değerler yaratıyor, kahramanca çarpışıyorlardı.

Devlet güçleri Emirgan Deresi'ni kuşatmaya başladığında Müfreze Komutanı Halil İbrahim Ekicibil, yanına bir yoldaşını alarak hemen askerlerin geldiği yöne gitti. Düşman dört bir yandan geliyordu. Ve Halil İbrahim yanındaki yoldaşını birliğin yanına gönderdi. Kendisi, birliğin çekilmesi, mevzilenmesi için zaman kazandıracaktı. Yoldaşları için hayatını ortaya koymuştu. O an hiçbir yaşam kaygısı duymamaktaydı. Çünkü, tek düşüncesi yoldaşlarının güvenliğiydi. Gerilla birliğin çekilmesi, mevzilenmesi için zamana ihtiyaç vardı. İşte bu zamanı Halil İbrahim düşmandan kazanacaktı. El bombasını çıkararak bekledi. Askerler iyice yaklaşmıştı. Halil tüm kaygıların dışında, sakin bekliyordu. Artık zamanı gelmişti. Pimini çektiği bombayı savurdu. Bir patlama ile askerler olduğu noktada çakıldı. Silahlar patladı, Halil, Emirgan'ın ilk şehidi olmuştu. Tarihimize, geleneklerimize uygun kendini feda ederek, Parti-Cephe gerillasına yakışır şekilde şehit düşmüştü. Gerçekleştirmeyi düşündüğü bir çok plan vardı. Partili olduğumuzun müjdesini daha birkaç ay önce almışlardı. Ovacık bölgesini geçecek ve eylem yapacaklardı. İşte şimdi en büyük eylemini gerçekleştirerek şehit düştü. Emirgan Deresi o gün

ilk kez, komutanımız Halil İbrahim'in bomba sesleriyle yankılanmıştı. Herkes bu fedakarlığı görmüş, onun verdiği mesajı almıştı. Ölünecek ama teslim olunmayacaktı. Ölünecek ama devlet güçlerinin saldırısı boşa çıkarılacaktı. Halil'in kazandırdığı zamanla çatışmaya hazırlanan silah sesleri gecikmedi. Korkunun yerini cesaret, paniğin yerini soğukkanlılık ve atılganlık almıştı. Bütün savaşçılar Komutan Kemal Askeri'nin talimatıyla harekete geçmişlerdi. Ve yeni gelenekler, yeni değerler yaratmaya başlamışlardı. Çatışma sürdükçe her mevzii de kahramanlıklar yaratılıyordu.

Müfreze komutanlarından Yalçın Çakmak da yanındaki yoldaşlarını mevzilendiriyor, konuşuyor, rahat-sakin davranışlarıyla onlara güven veriyordu. Bir elinde yeni sarılı sigarasını içiyor, bir elinde kleşiyle aşağı-yukarı koşturuyordu. Çıplak bir derenin içindeydiler. Askerler üstteki tepeyi de almışlardı. Yalçın, tepeyi almaya giden yoldaşları olduğu için rahat-tı. Ne var ki, oraya giden Ali Çelik, Murat Er, Tuncay Kahraman gider gitmez kuşatmanın içine girmiş, kahramanca vuruşup şehit düşmüşlerdi. Vatan o gün, Emirgan Deresi olmuştu. Her karış toprak, her taş, her bir meşe ağacı savunuluyordu. Binlerce asker, şaşırmış, dört bir yandan ölüm kusuyorlardı.

Tepe askerin eline geçmişti. Yalçın'ın olduğu yere yağmur gibi kurşun yağıyordu. Bu yoğunluk altında, O, yine yoldaşlarının arasında oradan oraya koşup, savaşçılarını mevzilendiriyordu. Bir ara olduğu yere oturdu. Elini başına götürdü. O an genç yoldaşlarından biri, "Komutan Yoldaş yaralandım" dedi. O'nun cevabı, "bir şey olmaz, bak ben de vuruldum" oldu. Ölüm sıradanlaşmıştı. Aldığı yaraya rağmen yine en önde çatışmayı yönetti. Savaşın en kızgın anında, ikinci kurşunu

alarak şehit düştü. Yalçın, çatışmanın içinde, sanki arazide çay kaynatıyor, yürüyüş kolunda yürüyor, köyler de sohbet ediyor, yoldaşlarına eğitim çalışması veriyor gibi rahat ve doğal davranıyordu. Ölümünü yenmiş, yere çalmıştı. Sanki oturmuş, yoldaşlarına yapmaları gerekenleri söylüyordu.

Savaşçılar, Komutan Yalçın şehit düşükten sonra dağınıklık, panik yaşamadılar. Komutanlarının silahını, kütüklüğünü alıp, çatışmayı sürdürdüler. Çünkü Komutanları yanlarında onlara bakıyor, onları denetliyordu. Yeni şehitler, yaralıları veriyorlardı. Hatice Yıldız da komutanının yanı başında vurulup şehit düşmüştü. Yine, Nejla Çavumirza, Pınar Güngör, Adalet Yer, Mehmet Ali Aydın aynı yerde şehit düşmüşlerdi. Zeynel Kızılkaya da yaralanmıştı. Zeynel küçük bir tepede ateş ediyordu. Silahı tutukluk yapmıştı. Hemen, "bana yeni bir silah verin" dedi. Yoldaşları önce yeni bir silah verdiler. Aldığı yaralara hiç aldırış etmeden basıyordu tetiğe. Yoldaşları kurşunlara, bombalara rağmen yaralıların başına gitmiş, yaralarını sarıyorlardı. Zeynel karanlık çökene kadar vuruştı ve ölümsüzleşti.

Zeynel, daha bıyıkları yeni terlemeye başlamış, 18 yaşlarında genç bir savaşçıydı. Fakat O, Parti-Cephe'nin tecrübesi ve kararlılığıyla çatıştı, kahramanlaştı.

Çatışma Emirgan Deresi'nde geniş bir alanda sürüyordu. Adnan Berber de yanında bir yoldaşıyla komutanının talimatıyla öne atılmış, üstteki çıplak yamaca çıktığında askerlerle çatışmaya girmişti. Orada çatışmayı sürdürüyordu. Nereden geldiği belli olmayan bir serseri kurşun yakaladı O'nu. Omuriliğinden vuruldu. Kısmi felç olmuştu. Hiç hareket edemiyor, sadece konuşabiliyordu. Yılların deneyimli savaşçısı, "Böyle bir serseri kurşunla vurulmak istemezdim ama savaş bu,

Geleneklerle Emirgan'dan Dersim'e, Dersim'den Canikler'e, Toroslar'a, Bolkarlar'a uzanan savaşıımızı kimse yokedemez.

Zafer, geçmişten gelen gelenekleri bilincine yükleyip yürüyen Cephe'nindir.

kurşunun nereden geldiği belli olmaz" diyordu. Yanındaki savaşçıya moral veriyor, yanındaki yoldaşına son sözlerini büyük bir güvenle söylüyordu. Partinin ilan edilmesini, yaşadığı duyguları, partiyi görmeyi sevincini, önderliğe bağlılığını, yoldaşlık sevgisini, halk sevgisini... tekrar dile getirmişti. Yoldaşına silahını, kütüklüğünü, çantasını, saatini verdi. Yoldaşının çekilmesini, diğer yoldaşlarına ulaşması için, ona yapması gerekenleri de anlattı. Israrla, "Senin ayakkabıların eski, benimkiler ise yeni, benimkileri al" diyordu. Yoldaşı ısrarı karşısında Adnan'ın ayakkabılarını da aldı ve Adnan'a bir sigara yakıp, ağzına koydu. Adnan, hareketsizdi. Felç, tüm vücuduna yayılmıştı, fakat bilinci açıktı. İnancı ve kararlılığıyla konuşuyordu. Yoldaşı ile son sigarasını içti ve yoldaşlarının kolları arasında şehit düştü.

Emirgan yiğitliklere tanık oluyordu. Adnan Berber bir dava adamıydı. Şehit düşerken bile yoldaşlarını, gerillaların ihtiyaçlarını düşünüyordu.

Artık saatler de ilerlemişti. Bir başka yerde de Aydın Bulmak yanındaki yoldaşlarına seslenip, "yanımdaki taşla kanımla Partimizin ismini yazdım" demişti. Şehirlerde üsleri kuşatılan, kahramanca çarpışan ve kanlarıyla duvarlara yazdıkları gelenek şimdi kırdı Aydın Bul-

ADALET YER (HAMİYET)

ADNAN BERBER (EKREM)

mak'ın elindedir. Adana'da Esmalar'ın, İstanbul'da Sabo'ların, Güner'lerin yarattığı gelenek kırlara taşınmıştı. Umudun adını, partimizin adını kanıyla taş a işlemişti. Bir yandan askere ateş edip, bir yandan da yoldaşlarına; "Sizleri seviyorum, savaşımız büyüyecek. Benim için Malatya Dağlarına gidin" diyordu. Bacaklarından aldığı yaralarından dolayı hareket edemiyor ama, tetiği çekebiliyordu. Yoldaşları yanına gittiğinde haykırdı: "Gelmeyin, elimde el bombası var, pimini çekmişim, siz gidin" diyordu. Komutan Kemal Askeri de kendisiyle konuşuyor, çekilmesine ikna etmeye çalışıyordu. Ama Aydın, yoldaşlarının çekilmesi için, orada kalacağını söylüyordu. O'nu hiç kimse ikna edemezdi. Yaşamını ortaya koymuş, yoldaşlarının çekilmesi için herşeyi yapacağını göstermişti. Emirgan yoldaşları için, kendini feda edenlere tanık oluyordu. Acı, sevinç, kahramanlık biraradayaşanıyordu. Aydın'a Kemal Askeri'nin talimatıyla yeni bir silah verildi. Gerillalar acılarını yüreklerine gömerek yaralı yoldaşlarını sırtlayıp oradan ayrıldılar. Daha biraz uzaklaşmışlardı ki, silah sesleri gelmeye

başladı. Aydın görevini yerine getiriyor, çatışıyor, düşmanın yaklaşmasını engellerek, yoldaşlarının çekilmesi için zaman kazandırıyor. Bütün savaşçılar o an durup, bu yiğit halk kurtuluş savaşçının silah seslerini dinledi. Aydın, zafere olan inancıyla çatışarak şehit düştü.

Emirgan Parti-Cephe'nin direniş tarihinde önemli bir halkadır. Emirgan, o güne kadar Cephelilerin girdiği en büyük çatışmadır. Yenilgi değil, bir zaferdir. Yenilgi, teslimiyet, kayıplardan korkma, kaçış demektir. Zafer, teslim olmama, kuşatmaları yarmadır.

Cephe gerillaları 13 kayıp vermiştir. İki de taraftarları şehit düşmüştür. Ama zafer onlarındır. Bu zaferin mimarı Komutan Kemal Askeri'dir. O, savaşçılarına moral-azim vermiş; öngörüsü daha büyük kayıpları önlemiştir ve devlet güçleri amacına ulaşamamış, gerillayı imha edememiş, kayıp vererek çekilmek zorunda kalmıştı. Zafer, buradadır.

Zafer, tek tek şehitlerimizin 30 yıllık gelenek zincirimize eklediği yeni halkalardır. Fedakarlık, bağlılık, sahiplenme, yoldaşlık, Parti-Öndere bağlılık, halka

ALİ ÇELİK

güven... kısaca tüm erdemler, o an Emir-gan'dadır. Tüm bunlar, savaşın kamçıla-yıcısıdır. Bu Parti-Cephe'nin iradesidir. Bu irade hep canlı tutulduğunda, fiziki kayıplar eninde sonunda siyasal zafere dönüştürülecektir. İşte zafer, bugün Der-sim'de daha güçlü yükselen gerilla savaşı-mızdır. Gerilla, halkın düzen karşısındaki tek umududur, kurtuluşun garantisidir.

Geleneklerle Emirgan'dan Der-sim'e, Dersim'den Canıklar'e, Toros-lar'a, Bolkarlar'a uzanan savaşımızı kimse yokedemez. Zafer, geçmişten gelen gelenekleri bilincine yükleyip yürüten Cephe'nindir.

ADALET YER

DHKC İbrahim Erdoğan Kır Si-lahlı Propaganda Birlikleri savaşçıları ile oligarşinin askeri güçleri arasında Ovacık Emirgan Köyü mevkiinde çıkan çatışmada, şehit düşen 13 DHKC gerilla-sından biriydi.

Adalet Yer ve Pınar Güngör şehit düşen gerillaların en gençleriydiler. Adalet'in yaşı 17'ydi. Adalet'in gerilladaki adı Hamiyet'ti.

AYDIN BULMAK (CAVİT)

Adalet, yedi kardeşin ikincisiydi. Per-tek'in Orcan (Yukarı Gülbahçe) Köyü'nden çiftçi bir ailenin çocuğuydu. İlkokulu kendi köyünde bitirdi. Babası çobanlık yapıyordu. Adalet de ilkokul çağlarından itibaren koyunları gütmeye başladı. Bütün yaşantısı köyde geçiyordu. Devrimcileri tanıyordu, kafasında sorular olsa da sevi-yordu. '93 yılında gerillalarla tanıştı, he-men kendiliğinden devrim mücadelesin-de görevler üstlenmeye başladı. Mesela, Mücadele Gazetesi'nin Sivas Katliamıyla ilgili özel sayısını iki köye gece yarısı da-ğıttı. Kısa süre sonra da gerillaya katıldı.

Sf.55

ADNAN BERBER (EKREM)

Adnan, Türk milliyetinden sün-ni inancına sahip emekçi bir ailenin çocuğuydu. 1986 yılında İstanbul Üniver-sitesi Edebiyat Fakültesi Kütüphanecilik Bölümü'nü okumaya başladı. Üniversiteye girmeden önce başka bir örgüte sempati duyuyordu. Fakat üniversiteye başladık-tan sonra Dev-Gençli oldu. Dev-Genç içerisinde birçok direnişe önderlik eden Adnan, 14 ve 25 Nisan direnişlerinden sonra gözaltına alındı ve tutuklandı.

HALİL İBRAHİM EKİCİBİL (VEHBİ)

Gençlik hareketinde ve çeşitli alanlarda 1990'lara kadar birçok irili ufaklı görevler aldı.

1990 sonunda Silahlı Devrimci Birlikler (SDB) içerisinde görevlendirildi. '92 Ocak ayında Dersim dağlarına gerilla olarak adını attı. Bu süreçte kendini politik olarak geliştirmiş, şehir SDB'lerinde askeri bir deneyim kazanmıştı. Gerillada bulunduğu süre içinde Ekrem ve Akın kod adlarını kullandı.

ALİ ÇELİK

Ali, yoksul Kürt-Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğu köyde geçti. İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu ise Ovacık'ta okudu. Ancak ortaokul 2'den ayrıldı. Kısa bir süre sonra İstanbul'da çalışmaya gitti. Ailesine maddi yardımlarda bulunmak için o atölyeden bu atölyeye koşturup durdu. Bu yıllarda devrimcileri tanıdı. 1989 yılında bir Devrimci Sol taraftarıydı. Bir süre sonra örgütlü bir insan olmuştu. Bir dönem mahalli alanda çalıştı. Ancak Ali'nin gönlünde hep gerilla olmak arzusu vardı. Bu arzusuna kavuşması uzun sürmeyecekti.

HATİCE YILDIZ (BEHİYE)

Devrimci Sol'un Ortadoğu'da oluşturduğu kampta askeri eğitim aldı. 1992 Temmuz ayında Dersim'de kır gerillasına katıldı. Gerillaya katıldığında 22 yaşındaydı. Daha çocuk denecek yaşta ekmek parası kazanmak için Dersim'den ayrılan Ali, bir savaşçı olarak geri dönmüştü. O artık İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'nin bir savaşçısıydı.

AYDIN BULMAK (CAVİT)

Kürt-Alevi emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi yıllar önce Elazığ'ın Fevzi Çakmak mahallesine gelip yerleşmişti. Aydın daha çocuk yaşlarında devrimcileri tanımaya başladı. Elazığ Atatürk Lisesinde okurken Yeni Çözüm Dergisi'ne gidip gelmeye başladı. 1990 yılında yapılan bir operasyonda gözaltına alındı. Gözaltından çıktıktan sonra Elazığ'da EHAKAD'da Atatürk Lisesi'nde ve Fevzi Çakmak mahallesinde örgütlenme çalışmalarına katıldı. '91-92 öğrenim döneminde İnönü Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü kazanarak Malatya'ya geldi. Malatya DSG örgütlenmesi içinde yer aldı. Aynı zamanda bir TÖDEF'li olarak

MEHMET ALİ AYDIN (UĞUR)

öğrenci gençlik içinde de faaliyet yürüttü. '92 sonunda Ankara'da MEB önünde, yine 29 Ekim 1992'de bir TÖDEF'li ile birlikte gözaltılar yaşadı. Yoğun işkencelere direnerek ifade vermedi. Tutuklandı. 25 Ocak 1993'te özgürlüğüne kavuştu.

Kır gerillasına gitmek istiyordu. Ne var ki, darbeciliğe karşı en amansız mücadeleleyi verdiğimiz 1993 başlarındaydık. Aydın, darbeci ihanet, oportünizm ve oligarşinin hareketimize yönelik saldırılarda birleştiği bu süreçte içindeki dağ özlemini bastırıyor, ve bu hayasız saldırılara karşı Malatya örgütlülüğü içerisinde başı çeken insanlarımızdan biri oluyordu. 1993 Nisan ayında gerçekleşen bir polis operasyonunda gözaltına alınıp tutuklandı. Hapishanede kaldığı 3,5 aylık bir süreç Aydın'ın daha da gelişip olgunlaştığı bir dönem oldu. Tahliye olduktan sonra 1993 Ekim ayında Dersim'de gerillaya katıldı.

HALİL İBRAHİM EKİCİBİL (Vehbi)

1972 yılında Adana'da Alevi Arap bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Küçük yaşlarda babasını kaybetmişti. Ailesi-

MURAT ER (MUSTAFA)

ne her konuda yardım etmiştir. İlkokulu Adana'da bitirdikten sonra, yine Adana'da Meslek Lisesi'ni bitirdi. Liseyi bitirdikten sonra Elazığ Tıp Fakültesi'ni kazandı. Halil İbrahim'in devrimcilerle tanışması da bu dönemdedir. Elazığ'da okurken Ahmet Güder, Nihat Kaya ve M. Ali Öztürk ile beraber örgütlenme çalışmalarına katıldı. Öğrenci gençlik alanıyla sınırlı tutmadı kendini. Geliştikçe, devrimcileştikçe, devrimciliği halkı örgütleme olarak kavradı, bunu pratiğe geçirdi.

Elazığ'da gecekonducular, yoksul mahallelerde oturanlar, artık Halil'i tanıyorlardı. Halil İbrahim, bir dönem de Mücadele Gazetesi Elazığ Bürosu'nda muhabirlik yaptı. Demokratik alan çalışmalarına katıldı.

1992 yılının Ocak ayında Ahmet Güder ile birlikte gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde müfreze komutanıydı.

HATİCE YILDIZ (BEHİYE)

Çemişgezek Axtük Köyü'ndendir. Kürt milliyetinden, Alevi inancından, yoksul bir ailenin kızıydı.

Ailesinin yoksulluğundan dolayı

ELA NECLA ÇAVUMİRZA (EDA)

ilkokulu üçüncü sınıfa kadar okumuştur. Ailesinin geçimini büyük ölçüde üstlenmiş, tam bir emekçiydi. Sömürü, zulüm, yoksulluk, onun için kitabı bilgi değil, bizzat yaşadığıydı. Cephe gerillalarına sempati duyması zor olmadı bu yüzden. Ailesinin sorumluluğunu üstlenmiş olmasına rağmen, bunu gerillaya katılmasının önünde bir engel olarak değil, tam tersine gerilla olmasını gerektiren bir neden olarak gördü.

'93 yaz aylarında gerillaya katıldı. Gerillaya katıldığında 20 yaşlarındaydı. Ve örnek bir kadın gerilla oldu. Okuma yazmasını gerillada geliştirerek, öğrendiği kadar öğretmeye çalıştı. Emekçiliğiyle, fedakarlığıyla, açık sözlülüğüyle gerilla yoldaşları için bir örnekti. Halkının kurtuluş savaşında ölümsüzleşti.

MEHMET ALİ AYDIN (UĞUR)

devrimcilere sempati duyan, düzenin adaletsizliklerine, halk düşmanlıklarına öfke duyan biriydi. Hesap sormak, adaletli bir dünyayı kurmak için de savaşmak gerektiğini düşünüyordu. Tabii savaşmak gerekiyorsa, kendisi de savaşanların için-

PINAR GÜNGÖR (HATİCE)

de olmalıydı.

Çeşitli ilişkileri aracılığıyla devrimci hareketle bağ kurduğunda, hareketten talep ettiği ilk şey de savaşçı olmak olmuştur.

Nitekim, hareketle bağ kurduktan kısa süre sonra, 1993 Aralık ayının başında Dersim'de gerillaya katıldı.

MURAT ER (MUSTAFA)

Dersim Merkeze bağlı Geyikan (Baylık) köyünde yoksul Kürt-Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Babası, Murat daha çocukken ölmüştü. Babası öldükten sonra, annesi Murat'ı da alarak Dersim merkeze taşınmıştı. Dersim'de ortaokulu bitirdikten sonra, okumak için Ankara'ya gitmişti. Ankara Sağlık Meslek Lisesi'ni kazanmıştı. Ankara'da yurtta kalıyordu. Bu yıllar aynı zamanda devrimcilerle tanıştığı yıllardı. Gerçi Murat devrimci mücadeleden ve devrimcilerden hiç uzak yaşamamıştı. Akrabalarından Devrimci Solcu olanlar vardı.

Murat ilk olarak Ankara Liseli Dev-Genç içinde görevler almaya başladı. Daha sonra Bağcılar'da bir destan

TUNCAY KARAMAN (ARİF)

yaratacak olan Özlem Kılıç'la birlikte Dev-Genç'in yöneticiliğini üstlendi. Okulu bitirdikten sonra Dersim'e döndü. '92 yılı sonlarıydı. Dersim'e gelir gelmez Sağlık-Sen'e gitti ve sağlık emekçilerinin devrimci faaliyetleri içinde yer almaya başladı.

1993 yılında tayini Erzincan'a çıktı. Bir sağlıkçı olarak örgütlenme faaliyetlerini sürdürüyordu. Erzincan'da hareketin kararıyla işini bırakıp Dersim'e geldi ve devrimci faaliyetlerine başladı. Sağlık emekçileri içinde çalışıyor, Mücadele gazetesi bürosuna gidip geliyor, gecekonduardaki örgütlü ilişkilerimizle ilgileniyordu. Gerilla olmak için Partiye talepte bulundu. 23 yaşında gerillaya katıldı. Bir halk kurtuluş savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

NECLA ÇAVUMİRZA (EDA)

Kırşehirlidir. Şehirde doğdu, büyüdü, rahat bir ortamda yetişti. Ancak haksızlıklara, adaletsizliklere karşı tavırsız kalmadı. Diyarbakır'da çalıştı, Sağlık-Sen'de emekçilerin sendikal ve ekonomik hakları için mücadele etti. Bu mücadele içinde

YALÇIN ÇAKMAK (YÜCEL)

kurtuluş mücadelesinin zorunluluğu ve yolu kafasında iyice netleşti. 1993 Haziranında Dersim'de gerillaya katıldı. Çok okuyan birikimli biriydi. Gerillada kargahlarda siyasi eğitim sorumluluğu görevini üstlendi. Bir dönem komutan yardımcılığı yaptı. Emirgan'da yoldaşlarıyla kahramanca direnerek ölümsüzleşti.

Sf.59

PINAR GÜNGÖR (HATİCE)

Hozat'ın Kırnik (Buzlupınar) Köyü'nden 1977 doğumluydu. Pınar, Dersim'in Hozat İlçesi'nde yaşıyordu. Fakir bir ailenin çocuğuydu. Gerillaya katılmaya karar verdiğinde, Hozat Kız Meslek Lisesi'nde birinci sınıfa gidiyordu. O, geleceğinin savaşta olduğunun bilincindeydi. 1994 yılında önlüğünü çıkarmadan gerillaya katıldı. 17 yaşındayken şehit düştü.

Gençti. Ama; kocaman bir yüreğe ve aydın bir bilince sahipti.

Emirgan'da süt gibi ak bir pınarımız aktı. Henüz 17'sinde geldi Kara önlüğünü çıkardı

ZEYNEL KIZILKAYA (VEDAT)

silahını kuşandı kavgayı seçti
dilinde Xace türküsü
bayrak-bayrak
ateş-ateş geldi
konuşunca
yürek dalımızda
kanaryalar şakırdı
kahkahasıyla
kar altında kardelenler açardı.

TUNCAY KARAMAN (ARİF)

Tuncay 1976 Amasya Gümüşhacı-
köy doğumlu, Alevi-Türk milliyetinden-
dir. Emekçi bir ailenin çocuğudur. İlk,
ortaokul ve liseyi memleketi Gümüşha-
cıköy'de okumuştur. 1993 yılında Tunceli
MYO Elektrik Bölümü'nü kazandı.

Tuncay'ın devrimcilerle ilk tanışması,
memleketi olan Gümüşhacıköy'de şehidi-
miz Ali Aygül'ün 93 Şubat ayında yapılan
anmasında olur. Daha sonra Mücadele
Gazetesi'ni okumaya başlar. 1993 yazın-
da kurulan TÜYAD (Tütün üreticileri
Yardımlaşma Derneği)'nin faaliyetlerine
katılır.

Üniversite sınavını kazanınca Ekim
1993'de Dersim'e gelir. Burada da örgütsel

ilişki kurarak mücadelesine devam edir.
Hep Dersim dağlarında savaşmak ve bu-
radan Amasya'ya gitmeyi düşlerdi. 1993
sonunda Mücadele gazetesine yapılan
baskında gözaltına alındı. Düşmanın
yoğun işkence ve baskılarına direnmişti.
1994 Haziran ayında gerillaya katıldı.

YALÇIN ÇAKMAK (YÜCEL)

Komutan Ekrem'in (Kemal Aske-
ri) yardımcısı idi. Şehit düştüğünde 24
yaşındaydı. Lise yıllarında Elazığ Yıldız-
bağları Mahallesinde oturan, devrimci
mücadeleye sempati duyan gençlerden
biriydi. Lisede okurken devrimcilerle bağ
kurdu, Çözüm Bürosuna gidip geliyordu.
İllegal örgütlenmede yer aldı.

Bir dönem EHAKAD'da (Elazığ
Halkıyla Kültür ve Dayanışma Derneği)
çalıştı. 1992 Aralık'ında gerillaya katıldı.
'93 sonbaharında komutan yardımcılığı
yapmaya başladı. '93-94 kış karargahın-
da ise müfreze komutanlığı yaptı. Aynı
zamanda oluşturulan eğitim gruplarından
birinin sorumlusuydu.

Emirgan'da yoldaşlarıyla birlikte kah-
ramanca çatışarak ölümsüzleşti.

ZEYNEL KIZILKAYA (VEDAT)

Zeynel, 1977, Malatya'nın Engizek ka-
sası Ozan köyü doğumluydu. Kürt mil-
liyetinden Alevi inancından emekçi bir
ailenin oğluydu. Ortaokul 3. Sınıfta okulu
bıraktı. Küçük yaşta örgütlü ilişkiler içine
katıldı. Malatya'da bildiriden pankarta
pek çok eylemde yer aldı, örgütlenme fa-
aliyetlerinde bulundu. Kürecik dağlarında
Maksut Polat komutanlığında oluşturulan
gerilla birliğine katıldı. 1993 Ekim ayında
Malatya'dan Dersim gerilla birliğine gön-
derildi. Şehit düştüğünde 17 yaşındaydı.

EMİRGAN DİRENİŞİ

ZAFER BİZİM OLACAK!

"94 yazında Dersim cayır cayır yanıyordu. Günlerce sürdü orman yangınları. Ardından düşman yeni birlikler sevk etti Dersim'e.

Çatışmalar başladı. DHKC gerillaları bu saldırılar karşısında eli kolu bağlı kalmadı. Pusu attı. Pusuya düştü. Bedel ödedi, bedel ödetti.

O günler gerillanın topyekun bir saldırı karşısında nasıl davranılması gerektiğinin tartışıldığı günlerdi. Zorluklarla, ciddi çatışmalarla karşılaşılın bu yoğun ayların ardından kış hazırlıklarına başlanmıştı. Karar açıldı; sığınaklara girilmeyecek ve düşman saldırılarına karşı konulacaktı.

Ekim başı yoğun çatışmalar yaşandı.

9 Ekim'de değişik görevlerden dönen dört müfrezes Ovacık'ın Emirgan Deresi mevkiinde bir araya geldi. Mazlum Güder Müfrezesi, İbrahim Yalçın, Nazım Karaca ve Nurettin Güler Müfrezeleri'ydi bunlar... Bölgeye gelmeden önce Mıksor, Gı-zori mevkiilerinde düşmanla çatışmış ve düşmana önemli sayılarda kayıplar verdirmişlerdi.

Düşman birlikleri de çok yoğun bir biçimde bölgeye yığılmışlardı. Gerillayı fark ettiklerinde derhal kuşatmaya almaya çalıştılar.

Düşmanı ilk Halil İbrahim fark etti ve düşmanın geliş yönüne tek başına pususu attı. Düşman yaklaştığında Halil İbrahim önce el bombasını, ardından silahını kullanarak düşmanın kuşatma çemberini

tamamlamasını ve daha fazla yaklaşmasını engelledi. Silah sesleri tüm müfrezeler için uyarıcı oldu.

Önce yoldaşlarının güvenliği önemliydi. Sabo'nun Çiftelhavuzlar'da kuşatılmışken diğer yoldaşlarının kaygısını duyması gibiydi... Halil İbrahim şehit düşünceye kadar çatışmayı sürdürdü. O bir müfrezes komutanıydı aynı zamanda. Ona yakışan da oydu.

Bu arada diğer müfrezeler de mevzilendiler. İlk saldırıyı püskürtüp çekileceklerdi.

Aydın Bulmak, M. Ali ve biri bayan iki gerilla daha birlikte bir kayayı kendilerine siper ederek mevzilenmişlerdi. Aniden arkalarından gelen mermilerle Aydın ve M. Ali yaralandılar. Diğer yoldaşları hemen onlara alt tarafa doğru kaymalarını, oranın mermi almadığını söylediler.

Küçük grup önce M. Ali'yi gönderdi. Ardından bayan yoldaşı gönderdikten sonra kalan iki gerilla arasında bir "çekişme" başladı. İkisi de diğerinin daha güvenli olan yere kaymasını istiyordu.

Aydın yaralandığını söyleyerek diğerini gönderdi. Gerilla, Aydın'ı mermi almayan bir yere mevzilendirip aşağıya doğru kaydı ve M. Ali'nin mevzilendiği taşın arkasına geçti. Bu arada M. Ali de ikinci yarayı almıştı.

Aydın çatışma boyunca sürekli konuşarak yoldaşlarına moral vermeye çalışıyordu. Çekilme anı geldiğinde gerillalardan bir grup Aydın'ın yanına doğru

yaklaşmaya başladı. Aydın "Gelmeyin, el bombasının pimini çektim!" diyerek onları durdurmaya çalıştı. Gerillalar biraz konuşup Aydın'ı yanına yaklaşmalarına ikna edip yanına gittiklerinde elinde el bombasının olmadığını gördüler. Grup bir an önce çekilsin diye öyle söylemişti. Yoldaşları kendisini çatışma alanından çıkarıp götürmeye çalışırken "ben yaralıyım, burada kalacağım, siz bir an önce gidin" dedi. Bütün konuşmalara rağmen onu ikna edemediler.

- Son olarak bir isteğin var mı? diye sordular.

- "İki isteğim vardı, birincisi, hep düşünürdüm, şehit düştüğümde bir taş olacak mı yanıbaşımda, o taş kanımla DHKP-C yazabilecek miyim diye ve şimdi şehit düşüyorum. Yanımda bir taş var bu isteğim oldu..."

O anda gördüler ki, Aydın başucunda ki taş kanıyla "DHKP-C" yazmıştı.

- "İkinci isteğim ise; Malatya dağlarında gerilla olarak savaşmaktı, ben gidemedim ama benim yerime siz gidin..."

Çatışma sürüyordu.

Komutan Yalçın'a tüm gerillalar Sandino Baba derdi, çünkü hepsinin babası gibiydi. Her sorunlarıyla ilgilenir, kendilerini geliştirmeleri için elinden geleni yapardı. Çatışmaları büyük bir ustalıkla yönetirdi. 9 Ekim 1994'teki çatışmada da bütün savaşçıları mevzilendirirken çatışmayı her zamanki ustalığıyla yönetiyor, oradan oraya koşturuyordu.

Koşturduğu anlardan birinde yanına düşen roketin şarapnel parçası başına isabet etti. Aynı roketatışıyla yaralanan bir yoldaşı "Komutan yoldaş yaralandım" diye seslendi ona.

Yalçın "bir şey olmaz, bak ben de yaralandım" deyip başındaki yarayı göstererek iki adım attı ve şehit düştü...

Böyle soğukkanlı, böyle pervasız gidi-

Çatışma sürüyordu... Bir başka taşın üstünde daha o imza kanla atılıyordu. Zeynel şehit düşmeden biraz önce geleneği Dersim dağlarına taşıyanlardan biri oldu. Taşın üstündeki kanla yazılı 'DHKP-C' parıldıyordu. Ve işte biraz ötede Adnan da şehit düşmüştü.

yorlardı işte ölüme.

Tecrübeli, tecrübesiz, yaşlı genç yan-yanaydılar o mevzilerde.

Çatışma sürüyordu... Bir başka taşın üstünde daha o imza kanla atılıyor-du. Zeynel şehit düşmeden biraz önce geleneği Dersim dağlarına taşıyanlardan biri oldu. Taşın üstündeki kanla yazılı 'DHKP-C' parıldıyordu. Ve işte biraz ötede Adnan da şehit düşmüştü.

Müfrezelerdeki bayan gerillalar aynı kararlılık içinde kayaların ardında yer değiştiriyor, bir yandan diğer yoldaşlarını korumaya, bir yandan düşmana vurup kuşatmayı yarmaya çalışıyorlardı.

İşte onlardan üçü daha "kadın" üzerine tüm burjuva değer yargılarını al-tederek, küçük-burjuvazinin kadının özgürleşmesi üzerine tüm teorilerini alt üst ederek şehit düşüyorlar. Necla, Adalet ve Hatice... Son mermilerini düşmana sı-karak, son sloganlarını haykırma gücünü bularak kucaklıyorlar ölümü.

Pınar kuşatma altında düşmana vurmanın coşkusuyla basıyordu silahın tetiğine. 1994 Ekim ayının başındaki operasyonlarda ilk kez çatışmaya girmişti. İlk çatışmalarda düşmana kayıp verdirilmiş ve kayıp vermeden dönülmüştü. Ciddi bir operasyonla ilk kez karşı karşıya geliyordu. Fakat 10 aylık gerilla yaşantısı ona çok şey öğretmişti. İlk çatışmada

gayet sakin ve soğukkanlıydı. Gece olup çekildiklerinde çatışmadan zaferle çıkmalarını büyük bir sevinçle çılgık atarak karşılamıştı. Ama hemen uyarıldı, çünkü bozguna uğrayan düşman halen çok yakınlarındaydı.

Bu çatışmanın ardından çatışa çatışa bir kaç günde Emirgan bölgesine gelmişler ve işte kendileri için çatışmaya müsait olmayan bu alanda düşmanla tek-rardan çatışmak zorunda kalmışlardı.

Çember daralmış, her taraflarından mermiler geçmeye başlamıştı. Pınar da düşmanın ilk taramaları sırasında yaralandı. Ama soğukkanlılığını yitirmemişti. Yoldaşlarından biri kendisine neresinden yara aldığını ve durumunu sorduğunda "çok iyiyim, biraz üşüyorum" dedi. Yoldaşının pusisini alıp yarasını sardı. Çatışma boyunca sürekli gülümsüyordu. Ölümü gülerek kucaklayanlardandı o da. Son sözü "Zafer bizim olacak" oldu...

Gerillalardan dördünün, Halil İbrahim, Murat Er, Ali Çelik ve Tuncay Kahraman çatışırken yer değiştirirken ana grupta bağları koptu. Çatışmayı sürdürdüler. Onlardan ancak bir kaç gün sonra haber alınabilecekti. Çatışarak şehit düşecekti dördü de.

Artık çekilme zamanıydı. 9 şehitleri vardı orada. Halil İbrahim'lerin grubuyla 13 olacaktı. Şehit yoldaşlarını alabilecek bir ortam yoktu. Onları bırakıp gitmek zordu, ama savaşın gerçeği de buydu. Bir yandan çatışırken, diğer yandan şehit yoldaşlarının silahlarını aldılar. Komutan Yalçın'ın üstüne parti bayrağını bırakarak geri çekildiler.

Alnında yıldızlı bere
Elinde mavzeriyle
Çıkıp Dersim dağlarına

Türkü söylemek var ya... Diyordu türkü.

ŞAHAN KANATLILAR

Bekleyişin adını bir umut koyduk
Şafakla yolları gözler olduk
Gelenden geçenden yoldaş
sizleri sorar olduk
Yoldaş senin adını anar olduk
Almış şahan kanadını ava gider
Ana bak sen,
yiğit oğlun yüreğiyle cenge girer
Kavga benim, sevda benim
ölüm neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
canım neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
gülüm neyler
Şafak gözlü yiğit yoldaş
Parmak tetikte siper bekler
Şafak gözler, umut gözler, türkü söyler
Şafak gözler, umut gözler, sevda söyler Sf.63
Sevda benim, kavga benim
ölüm neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
canım neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
gülüm neyler
Yoksul ülkem ocaklarda kanını işler
Çocukçadır yüreğinde hasret besler
Çocukçadır yüreğinde sevda besler
Hasret benim, sevda benim
ölüm neyler
Hasret benim, kavga benim
ölüm neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
canım neyler
Dağlar dağlar yüreğim sensiz
gülüm neyler

Halil İbrahim EKİCİBİL

GERİLLANIN BAYRAMI

Halkımızın kültüründe var olan bayramları elbette biz halkın savaşırları da kutlayacağız. Bayramlar dayanışmayı, paylaşmayı arttıran değerlerimizdir. Yoksulluğun açlık sınırında olduğu ülkemizde halkımızın gönlü zengindir. Bayramlarda misafirler ağırlanır, çocuklara hediye verilir, kurban kesilerek dağıtılır.

Bizler de burada, dağlarda bayramı karşılayacağız. Ben ve bir kaç yoldaşımın dağlarda ilk bayramıydı. Daha önceden bayramlarda bulunan yoldaşlarımız da var. Sabah kahvaltının ardından tüm yoldaşlarımızla bayramlaşıyoruz. Bizim saflarımızda bayram etkinliklerine katılmıştım. Ama bir gerilla olarak dağlarda ilk bayramım olduğu için heyecanlı ve meraklıydım. Akşam olmasını bekliyordum.

Elimizdeki kısıtlı imkanlarla hazırlıklara başlıyoruz. Etkinlik için okunacak şiirleri ve türküleri hazırladık. Bir yoldaşımız bayram tatlısı yaptı. Komün nöbetçisi ise akşam yemeğini özenle hazırlıyordu. Tüm hazırlıklarımız tamamlanmıştı. Akşam yemeği saatinde dost sofrasında diz kırıyoruz. Yoldaşlarımızın yüzünde huzurlu bir gülümseme seziliyor. Bu huzurun kaynağı büyük ailemizin bizlere verdiği güven. Hepimiz ne için bu

dağlarda olduğumuzu, neden savaştığımızı biliyoruz. İşte bu yüzden hiçbirimizin yüzünde kaygı ve hüznün yok. Bağlılık var, inanç var, umut var...

Yemeğin ardından etkinliğimiz başladı. Önceden belirlenen şiirler okunuyor, türküler söyleniyordu. Hep bir ağızdan

"dağlar Cephesiz olmaz" türküsünü söylüyoruz. Herkesin okuyacağı şiirden, söyleyeceği türkünden haberi vardı. Sadece komutanımızın yoktu. Sıra sende deyince şaşırın komutanımız ısrarımıza dayanamayıp Enver Gökçe'nin "dost dost ille kavga" şiirini okudu. Tabi şiirle bitmedi. Bir de

türkü istiyorduk. Pek bilmiyorum dese de bildiğini biliyorduk. "Kırmızı gül demet demet" türküsünü de söyledik. Türkü ve şiirlerimizin ardından dört yoldaşımız Dersim Valisi kazma kürek Osman'ın şehidimiz Onur Polat'ın eyleminden sonra yaşadığı korkuları anlatan mizahi bir skeç oynadılar. Skeç oynanırken herkes gülüyor, hem de gururlanıyordu. Onur bir halk kahramanı, bu dağlardaydı, bizimle beraber gülüyor, beraber türkü söylüyordu. Bu cüreti, fedayı yaratan bizlerdik, hepimiz Onur'duk, hepimiz Çayan'dık. Onurumuz'un anısı önünde saygıyla eğilerek tüm kahramanlarımızı selamlıyoruz.

Skecin ardından yoldaşımızın hazır-

ladığı revani yedik. Sonra halay çekmeye başladık. Uzun süre ara vermeden coşkuyla halay çektik. Halayın adına da "şerbet halayı" dedik. Keramet şerbeteydi! Hepimiz buna kanaat getirdik.

Şerbet halayından sonra sıra sessiz sinema oyununa gelmişti. Gün içerisinde ekiplerimizi oluşturup kitap ve filmlerimizi belirlemiştik. Ekiplerimizin adının biri revani biri şerbet oldu. Film ve kitapları tahmin ederken fazla zorlanmıyorduk. Çünkü düzenin ne kitaplarını okuyor, ne de filmlerini izliyorduk. Genelde bizim liste film ve kitaplarımız oluyordu. Ama söylemeden geçmeden geçemeyeceğim. Oyunun sonunda kazanan şerbet

grubu oldu. Gerçekten de anlatılması zor film ve kitaplar bulmuştuk. Mesela bunlardan bir tanesi "Bolşevik Parti Tarihi" kitabıydı. Bunu anlatmak için ne kadar uğraşılsa da anlatamadılar. Anlatım yapan yoldaşlarımızın çabaları komik anlar yaşıtıyordu bizlere. Revani ve şerbet grubunun tatlı rekabeti oyuna canlılık katıyor. Her yoldaşımız birer anlatım yaptıktan sonra sessiz sinema oyunumuz sona eriyor. Etkinliğimiz de.

DHKC gerillaları olarak bayramı böyle karşılıyoruz. Halkımızın bayramlarını doyasıya yaşaması için her günün bayram olduğu günleri getirmek için savaşıyoruz. Tüm halkımızın bayramını kutluyoruz.

Bardak Deyip Geçme!..

Bir gün aceleyle yemekleri hazırladım, sofrayı kurdum. Bu aceleciliğim bulaşık yıkarken de sürdü. Tam bulaşığı bitirdim, bardakları, tabakları kaldırırken hepsini yere düşündüm. Tabi bununla birlikte benim moralim de.

Hemen tabakları ve bardakları toplamaya başladım. İki tane bardağımız kırılmıştı. Kırılan bardakları toplarken kendime kızıyordum. Komünden iki bardağımız eksildi.

Neden eşyalarımıza zarar veririz. Dikkatsizlikten mi? Bunu kesinlikle dikkatsizlikle açıklayamayız. Eşyalarımızı kırmak, gömleğimizi, pantolonumuzu yırtmak vegünlük yaşamdaki eşyalarımıza zarar vermek o eşyaya özenmemekten geçiyor.

Yoksul halkın içinden geliyoruz. Halkımızın evine gittiğimizde 20 yıllık evli olmasına rağmen ya da uzun yıllardır evli olanlarla karşılaştığımız çok olmuştur. Özellikle kadınlar anlatırlar. Bunlar be-

nim çeyizimden bugüne dek duruyor diye övünür halkımız. Sanki ilk günkü gibi temizliğini, sağlamlığını koruyor. Burdan şunu çok iyi anlıyoruz ki özenerek yaptığımız, özenle koruduğumuz eşyaları uzun yıllar boyu kullanabiliyoruz. Yani eşyalarımızı kırıp yırtmanın tek sebebi dikkatsizlik değil önemsememektir.

Gerillada her eşyanın bir bedel olduğunu unutmayacak, halkımızın, partimizin umudunu boşa çıkarmayacağız. Yaptığımız her işe iktidarı yıkmak, halkın iktidarını kurmak ciddiyetiyle özenle hareket ederek bakacağız. Ben bardakları kırdığımda bunların hepsini gözümün önünden geçirdim. Komüncümüzle koştuktan sonra yaptığım her işe sanki ilk günkü özenle yapacağım kararını aldık. Hiçbirimizin hakkı yoktur ki halkımızın, partimizin eşyalarını özensiz kullanmaya, kırıp dökmeye. Her kırdığın eşyanın bir bedel sonucu geldiğini unutmaya hakkı yoktur. Bu özenle hareket etmek gerekir.

Sf.65

Gerillanın Sırt Çantası

DAĞDA YAŞAM

DÜRBÜN

Bir gerilla birliğinde düzenli olarak çevreyi gözetlemek o birliğin güvenliği ve disiplini açısından hayati öneme sahiptir.

Gerilla birliği yürüyüş halindeyken ve konaklarken her savaşçı çevreye bakmalı, dikkati sürekliştirmelidir. Gözlerimiz, kulaklarımız, burnumuz yani tüm duyularımız açık ve güçlü olmalı, uyanık olmalıyız. Bu dikkatle ve savaşımızın kurallarına göre hareket etmek bizi bir çok olumsuzluktan, pusudan, imhadan korur.

Savaş koşulları ve dikkat aynı zamanda güvenlik ve gözlem amaçlı kullandığımız araçları da tanımayı, kullanmayı ve korumayı gerektiriyor. Bir birlikte olması zorunlu araçlardan biri de dürbündür.

Dürbünler uzakları yakın görmemizi, ayarlarıyla görüntüyü netleştirmeyi sağlayan güvenlik araçlarımızın başında geliyor.

Çeşitli dürbünler vardır. Bunlardan teleskop olanından tutun da tek gözle bakılan cep dürbünleri ve uzatmalı dürbünler bulunur. Bunun yanında silahlara sabitlenen dürbünler ve gece görüş dürbünleri de bulunur. Bazı dürbünlerin ayar yerleri yoktur, sabittir. Yani gözüme dayadığımız zaman sadece burun kısmına gelen yeri oturtmamızla bakılır. Ayarlı dürbünler ise çok çeşitli olabiliyor. Dürbünün orta yerinde ayar yeri bulunur ve bununla baktığımız görüntüyü netleştirebiliriz. Yani yakın veya uzak hedeflere

bakarken bu ayar yeriyle hedefi daha net görürüz. Bu dürbünlerde bir diğer ayar yeriye sağ ya da sol tarafta gözümüzü dayadığımız yerdedir.

DÜRBÜNLE BAKMAK

Öncelikle dürbün merceğini silmek için bir bezimizin olması önemli. Neden? Çünkü dürbün merceklerini düzenli olarak temizlememiz gerekiyor. Daha sonra bakacağımız bölgeye, tepeye ilk önce yakından uzağa bir şekilde bakarız. Bir yere daha dikkat etmek istiyorsak önce çıplak gözle hedefe bakıp daha sonra kırırdamadan dürbünü gözümüzün önüne getiririz. Bir hedefe çıplak gözle baktıktan sonra dürbünü alıp hedefi aramak biraz zaman alabiliyor. Hedef tarifi ya da bakarken hızlı olmak için genelde hedefin sağında solunda önünde veya ardında bir şey (kaya, ağaç, çıplak bir yer vb.) tarif edebilir veya kendimize hedef için doğrultu belirtebiliriz.

DÜRBÜNÜN KULLANIMI VE KORUNMASI

Gerilla için dürbün her an bir ihtiyaçtır. Bir keşfe giderken, nöbette, eylem anında, çatışmada, yürüyüşlerde yani gerilla birliğinin olmazsa olmazdır dürbün. Kullanırken dikkat etmeliyiz. Nerelerde ve hangi aralıklarla dürbün çekeceğimizi koşullara göre şekillenir. Bazen pusu

bölgelerinden geçişlerde dakikalarca gözlem yapmalıyız. Bazen de belirli yerlere bakarak geçeriz.

Dürbün çekilirken birliğin tamamen durdurulması ve hareket etmemesi sağlanır veya çökme pozisyonunda kalınır. Öncü dürbünle çevreye bakarken el işaretleriyle durumu aktarabilir. Emin olmadığı görüntülerde komutanla paylaşır. Bir vadiden geçişte, her dönemeçle farklı bir görüntüyle karşılaşıldığı için dürbünün kullanımı artabilir.

Birliğin öncü, artçı ve komutan dahil üç veya daha fazla dürbünü olur.

Dürbün çekildiği aralığı ile sürekli boyunda taşınmalı ve en hızlı şekilde kullanıma hazır olmalıdır. Kapalı dürbünler ve kılıflar vardır. Kılıflar genelde dürbün çekilmediği koşullarda saklama-koruma görevi görür. Kapaklar ise açık bırakıldıktan sonra kapatma alışkanlığı ile birlikte tozlanmaya, ıslanmaya engel olur.

Dürbün parçaları rahat sökülebilir. Bazılarında küçük vidalar vardır. Merceklerin olduğu bölümler tozlanırsa, ıslanırsa görüşü engeller. Bu parçaları tek tek söküp temizleyerek ve söktüğümüz şekilde tutmayı öğrenerek temizlenir. Bu bakımı silahımız gibi yapabilmeyi bir alışkanlık haline getirmeliyiz.

Dürbünle bakmayı ve kullanmayı tüm savaşımcılar öğrenmelidir. Her hangi bir durumda kullanabilecek şekilde öğrenmeliyiz.

Halk savaşı veriyoruz. Halkımızdan kaliteli, sağlam dürbün istemek ve aynı zamanda savaşa katmak sorumluluğu ile bakmalıyız.

Savaşımızda halkımıza da dürbün kullanmayı, silah kullanmayı, patlayıcı yapmayı öğretmeliyiz.

Tüm halkla savaşacak ve kazanacağız.

SAVAŞACAK ve KAZANACAĞIZ!

Sf.67

Sf.68

**DAĞDA ŞEHİRDE
HALKLA BİRLİKTE
SAVAŞI BÜYÜTECEK
İKTİDARI ALACAĞIZ!**

AKP EĞİTİM HAKKIMIZI ELİMİZDEN ALANDIR! PARASIZ EĞİTİM İÇİN GERİLLAYA KATIL!

Eğitim sistemi AKP'nin elinde yapboz tahtasına dönmüştür. Her yıl değiştirilen müfredatları ve müfredatların içeriğinden dolayı hem öğrenciler hem de öğretmenler birer konu mankeni olmuştur. 5+3, 4+4+4 gibi sistemlerle öğrenciler denek haline getirildi.

Burjuvazi eğitim ile kendi ideolojisine uygun bireyler yetiştirmek istemektedir. Eğitimin niteliği ise ortada. Verilen eğitim öğrencilere bir bakış açısı, kişilik vb kazandırmaktan öte bugün AKP gibi düşünen, onun politikalarını ses çıkarmadan kabul eden bireyler yetiştirmektedir.

AKP iktidarı, halk çocuklarının eğitim haklarını getirdiği uygulamalarla gasp etmektedir. Örneğin Alevi çocuklarına zorla verilen din dersleri, (ders zorunlu olmadığı halde) ders kitaplarının içeriğinde yapılan değişiklikler eğitim hakkının gasp edilmesidir. Bunların üzerine halkın yoksulluğu, içinde bulunduğu koşullar da eklenince halk çocuklarının eğitim hakkı elinden alınmıştır. Sözde (yasalarda) eğitim herkese ücretsiz ve eşit denir ama bu örneklerden de görüleceği gibi eğitim halkın elinden alınmıştır.

Bu koşullarda, yeni bir eğitim-öğretim dönemine daha girdik. Ve halk için koşullarda değişen bir şey yok. Özellikle Kürdistan'da yaşayan halkımız açısından düşündüğümüzde eğitimin kimler için hak olduğu daha da somut görülür. Burada halkımız için koşullar daha da zorludur. Geçen yıl sokağa çıkma yasakları, devletin saldırıları nedeniyle öğrenciler okula gidemedi. Öğretmen-

ler can güvenlikleri olmadığı için görev yerlerine gidemediler. Okullar adeta işgal edildi, yakılıp yıkıldı. AKP saldırılarında o kadar pervasızdır ki halkı katledip yaşam hakkını yok ediyor, bu da yetmiyor Kürdistan'da halkın içinde bulunduğu koşulları duyurmak isteyenlere de saldırıyor. Hatice Öğretmen'e yapılan saldırıhala hafızalarımızdadır. Beyazıt Öztürk'ün programına telefonla katılan Hatice Öğretmen halkın Kürdistan'da yaşananlara duyarlı olmasını istediği için hakkında soruşturma açıldı, görevden alındı, psikolojik saldırılara maruz kaldı.

AKP iktidarı halkın eğitim hakkına hem içerik olarak hem de fiziksel olarak saldırıyor. Örneğin bu eğitim öğretim döneminde öğrencilere "Fettullahçı Darbe" anlatılarak başlanacağını açıkladılar. Yani AKP kendi düşüncelerini ideolojisini öğrencilere bu şekilde empoze ediyor. Kendine taraftarlar yaratmak için kullanıyor eğitim sistemini. İtiraz edenleri ise okuldan atıyor, görevden alıyor. Fettullah ile olan kavgalarından da görevden aldığı devrimci-demokrat öğretmenler bunun somut örneğidir. Fettullahla bağlantısı olduğu gerekçesiyle yüzlerce demokrat ilerici öğretmeni AKP görevden aldı.

AKP'nin bu yaptıkları halkın eğitim hakkının gaspından başka bir şey değildir. Başta Kürt Halkı olmak üzere tüm halkın haklarına saldırıyor AKP. Yıllardır Kürt Halkımız yoksulluk nedeniyle çocuklarını okula gönderemiyordu. Okul çağındaki çocuklarımız fındık toplamaya, pamuk toplamaya gidiyor. Mevsimlik işçi olarak

çalışmak zorundadır bu nedenle okula gidemiyorlar veya okula başlayamıyorlar. Yoksulluğun pençesindeki bu çocuklarımız; Deftersiz kitapsız okumak zorundalar. Kar-kış altında kilometrelerce yürüyerek okula gitmek zorundalar. Ayaklarında lastik ayakkabılarla, üzerlerinde mont olmadan okula gitmek zorundalar. Ahır-dan bozma sınıfta tek öğretmenle ders yapmak zorundalar. Evlerinden gö-türdükleri oyunlar kadar ısıtabildikleri sınıflarda ders yapmak zorundalar.

Peki neden bu zorunluluklar?

Çünkü onlar yoksul çocuklarıdır. Çünkü onlar dili kültürü yok edilmek istenen bir halkın çocuklarıdır.

Çünkü onlar büyüdüklerinde "terörist" olma potansiyeli taşıyan çocuklardır.

Özet olarak AKP iktidarı halk çocuklarının eğitim hakkını elinden almaktadır. Bunu nasıl yapıyor?

Mardin, Cizre, Diyarbakır'da olduğu gibi sokağa çıkma yasakları ile saldırarak, evlerimizi yakıp yıkarak, bu düzene karşı çıkanları katlederek,

Halkı sömürüp yoksullaştırarak, Kürdistan'da halkımızın köylerini

Halkımız, Kürt Halkımız, Yaşadığımız bu zulmün sebebi AKP iktidarındır. Yoksulsak, eziliyorsak, çocuklarımızı okula gönderemiyorsak sebebi AKP ve onun savunduğu bu düzendir. AKP'nin iktidarını koruyup kollayanlarıdır.

Peki haklarımızı elimizden alan, kanımızı emen bu asalaklar karşısında ne yapacağız?

Onların bize dayattıklarını sessizce kabul mu edeceğiz? Daha fazla sömürülmeyi ezilmeyi mi bekleyeceğiz? Bize dayatılan bu "kadere" razı mı geleceğiz?

Elbette ki bize dayatılan bu haksızlıkları sinemize çekmeyeceğiz. Bu yaşatılanlara son vermenin yolu savaştır. AKP ve onun köpeklerine karşı savaşaacağız. Savaşmanın yolu örgütlü olmaktan geçer. Örgütlenmeli ve hesap sormalıyız.

Hesap sormalıyız elimizde hangi silah varsa onunla. Silah, tabanca, bir bıçak, bir ip bizi katledenlerden,

sömürenlerden, cahil bırakarlardan hesap sormamız için yeterlidir.

Halkımız, Kürt Halkımız, Tüm bu nedenlerden dolayı DHKC saflarında örgütlenelim ve kanımızı emen hainlerden hesabımızı soralım.

Madde 35- Eğitim ve Bilim Halk İçindir

a-) Eğitim, ulusal ve halk değerlerine, kültürüne yabancılaştırılmış gençliği bu değerler ve kültürle donatacak, ülkeninkalkınmasına, ulusal servetin büyütülmesine hizmetedecek bir muhtevaya sahip kılınacaktır. DemokratikHalk Cumhuriyeti, eğitim sistemini üretici güçleri geliştiren, toplumcu, yurtsever, ilerici, bilimsel yanlarıyla ve zihinsel,bedensel, ruhsal, teknik tüm boyutlarıyla bir bütün olarak ele alır.

d-) Eğitim her düzeyde ücretsizdir. Öğrencilerden hiçbir biçimde kayıt parası, harç alınamaz. Barınma (yurt), beslenme, eğitim araç-gerçeleri ve benzeri ihtiyaçları devlet tarafından karşılanır.

FEDA DÜZENEĞİ

Sf.71

FEDA!..

Halkların düşmanlarına karşı kuşandığı bir silahtır feda.

Feda, hesap sormaktır.

Feda, adalettir. İntikamdır feda.

Feda, unutmamaktır. Affetmemektir feda.

Feda, düşmana kindir. Öfkedir feda.

Feda, "ya özgür vatan ya ölüm" kararlılığıdır.

Feda, yenilmezliktir. Zaferdir feda.

Feda, şehitliktir. Ölümsüzlüktür feda.

Feda, insan olma onurunu en yükseklerde tutmaktır.

Feda namustur. Şereftir feda.

Feda, halka umuttur. Düşmana korkudur feda.

Feda, faşizme kin, sosyalizme inanç ve iktidar iddiasıdır feda.

Halk ve vatan sevgisidir feda...

KABLolar

Düzeneklerde 0.22 mm kalınlığında kablolar kullanılır. Kablolar tek ya da çok tellidirler. Tek telli olanların içinden tek bir bakır tel geçer. Çok telli kablounun içinden ise 8-10 tane ayrı ve ince tel geçmektedir. Çalışma kolaylığı sağladığı ve de kırılma ihtimali daha zayıf olduğu için çok telli kablolar kullanılır.

Üç değişik renkte kablo satın alınır.

Siyah, kırmızı ve sarı.

Yapacağımız tüm çalışmalarda; artı (+) uçlar için kırmızıyı, eksi (-) uçlar için siyahı, sinyal ucu için sarı kablo kullanılır.

HAVYA VE LEHİM

Kabloları lehimlemek için havya ve lehim kullanılır.

Havyanın ucu ince olmalıdır.

Küçük noktalara lehim

yaparken kalın uçlu havyalarla çalışılmaz.

Havya ve lehim elektrik-elektronik malzemeleri satan yerlerden satın alınabilir.

Genelde makaralara sarılmış olarak satılırlar.

Havya ile elektronik cihazların-devrelerin üzerinde çalışırken cihazın fazla ısınmamasına dikkat edilir.

Ana nokta üzerinde çalışmaya başlamadan önce havya ile alıştırma çalışmaları yapılır.

Sf.72

DUY VE AMPUL

Düzenekleri kontrol etmek için el feneri ampulleri kullanılır.

6 volt ampuller kullanılır.

3 volt ya da daha düşük voltaj ile çalışan ampuller 9 volt akım verildiğinde patlıyor.

Kullanılmaz.

Elektrik malzemeleri satan yerlerden satılır.

Aynı yerde ampule uygun duy da satılır.

PİLLER

Düzenekler için 9 voltluk, saatler için ise 1.5 voltluk piller kullanılır.

Her iki pil de elektrik malzemeleri satan dükkanlarda ve süper marketlerde satılır.

9 voltluk piller için çıkıtçı gibi pillerin başındaki kutuplara geçen başlıklar vardır. Pratik ve güvenli olması için bu başlıklardan alınır. Bu başlıklar elektronikçilerden temin edilebilir. Pil alırken en iyisi-kaliteli alınır. Bunlar;

Duracell, Energizer marka pillerdir.

Eylemde mutlaka yeni-hiç kullanılmamış piller kullanılır. Hazırlık aşamasında, denemelerde kullandığınız

pillere kesinlikle eyleme gidilmez. 12 voltluk pillerin değişik ebatları vardır. Bu piller de elektronikçilerde vardır. Şarj aleti genelde ayrı olarak satılır. İki ucunda küçük kısıkaçlar olan bir adaptör sayesinde şarj edilirler. Bu kısıkaçların uçlarında kırmızı ve siyah renkli iki kablo vardır. Pilin aynı renk olan ayaklarına sabitleyerek şarj edilirler. 12 volt ile çalışan tüm aletler için 12 voltluk pil kullanılır. Daha düşük voltaj gerektiren düzeneklerde ise 9 voltluk piller kullanılır.

AVOMETRE

Elektrik ve elektronik işlerinde çalışanların kullandığı çok yönlü bir ölçüm aletidir. A harfi Amperi, V harfi Voltu ve Ω harfi Ohm'u sembolize eder. Bu aletle üç çeşit ölçüm yapmak mümkündür. Voltajı ölçmek için orta kısımdaki düğme DCV bölümüne getirilir. Bu batarya ölçümlerinde kullanılan bölümdür. 220 volt için ACV bölümü kullanılır. DCV bölümünden 20 ya da 200 yazan bölümü seçilir ve aletin kırmızı ucu pilin artı (+) ayağına siyah ucu ise eksi (-) ayağına geçirilerek ölçüm yapılır. Ohmu (direnc) ölçmek için Ω sembolünün olduğu bölüm kullanılır.

Sf.73

Ohm ölçümü devrelerin, rezistansların vb.

sağlam olup olmadığını gösterir.

BANT

Çalışmalarda iki çeşit bant kullanılır. Bunlardan bir tanesi **elektrik bantı** diğeri ise **koli bantı**. Elektrik bantı kablolar yalıtırken, koli bantı ise paketleme yaparken kullanılır. Bantları kesinlikle dişinizle kesmeyiniz. Neden? Çünkü DNA'mız bantta kalır.

YAN KESKİ

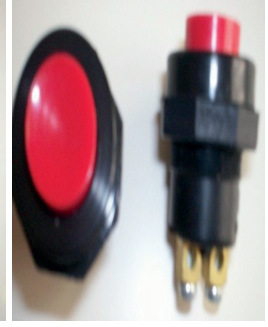
Kablo kesmeye ve ucundaki plastik kısmı soymaya yarayan alet. Kabloyu keserken bu aletin uç kısmı, kablonun ucunu açarken ise en dip tarafı kullanılır. Yan keskinin küçük boyları vardır. Çalışma için bunlar daha uygundur.

Sf.74

TORNAVİDA

Değişik boy ve özelliklerde bir takım tornavidamız olmalı. Düz ve yıldız tornavidalardan küçükten büyüğe bir set almalıyız. Telefonları açmak için farklı tornavidalar gerekiyor. T6, T5 gibi.

BUTON

Elektirikçilerde rahatça bulunur. En kaliteli ve sağlam olanlarından temin etmeliyiz.

ELDİVEN

Teknik çalışmanın tüm aşamalarında eldiven kullanılır. Ameliyat eldiveni olarak bilinen tek kullanımlık ince eldivenler parmak izi bırakmayı **engellemiyor**. Bunlar kullanılmaz. Eldiven ele tam oturmalı, parmak uçlarında boşluk kalmamalı. Mutfaklarda kullanılan veya elektronikçilerin tamircilerin kullandığı eldivenler kullanmaya uygundur.

Eldivenler ile çalışmayı bir alışkanlık haline getirmeliyiz. **Çalışmalarda hazırlık aşamasından son bağlantıyı yapın-caya kadar her aşamada mutlaka eldiven kullanılır.**

Gerekli Malzemeler:

- 1adet açma kapa-
ma anahtarı (buton)
- 1 adet 9 voltluk
pil ve pil başlığı
- El feneri ampulü
ve duş
- Kalın ve sağlam
bir kumaş
- İğne iplik
- 0,22 mm kablo
- Elektrik bantı
- Havya ve lehim
- Yan keski
- Torna vida

FEDA KUŞAĞININ HAZIRLANIŞI

FEDA KUŞAĞININ HAZIRLANIŞI

Sf.75

Kuşak kalın kot ya da keten gibi sağlam kumaşlardan hazırlanır.

Kumaştan bir metre uzunluğunda 50 cm genişliğinde bir parça kesilir.

Kesilen kumaş ortasından ikiye katlanır. Bu haliyle 1 metre uzunluğunda 25 santim genişliğinde olur.

Kumaş her iki taraftan dikilir.

Daha sonra 20-25 cm genişliğinde 4 cep olacak şekilde kumaş birbirine dikilir.

Artan kumaştan kemer yapmak için 1 metre uzunluğunda 8 cm eninde 4 tane şerit kesilir.

Bu şeritlerin her biri önce ikiye katlayarak dikilir ve daha sonra da kuşağın dört köşesine dikilir.

Kemerler kuşağı bele sabitlemek için kullanılacağı için dikişler sağlam dikilmelidir.

BOMBANIN KUŞAĞA YERLEŞTİRİLMESİ

Sf.76

BOMBANIN KUŞAĞA YERLEŞTİRİLMESİ

Kullanılacak patlayıcı kuşağın ceplerine eşit şekilde paylaştırılır.

Kullanılacak patlayıcı türüne göre bir şekil verilir.

Plastik patlayıcı kullanılacaksa yoğrularak her cebe saptanan miktarda

yerleştirilir.

Plastik patlayıcı haricinde başka bir tür kullanılacaksa patlayıcının nemi alınmalıdır.

Daha sonra küçük torbalara yerleştirilerek, kuşağın ceplerine girecek şekilde bantla sıkıca sarılmalıdır.

Fünye ön ceplerden birine yerleştirilir.

Fünye yerleştirilecek cebe kalem ya da tahta ile fünyenin girebileceği yuva açılır. Fünye bu yuvaya yerleştirilir.

Sf.77

*Düşmanı yenmek ve insanlık onurunu
korumak için feda silahı kuşanılır.
Hiçbir güç, hiçbir teknoloji, hiçbir silah
ve önlem fedayı kuşanmış bir devrimciyi
engelleyemez.
Feda, en üst noktadaki intikamdır, hesap
sormaktır.
Fedayı kuşanmak insanlık tarihindeki
düşmana duyulan tüm öfkeyi ve intikam
isteğini kuşanmaktır.
Feda feda yürünecek devrim için...*

ANAHTAR DÜZENEGİNİN HAZIRLANMASI

Sf.78

ANAHTAR DÜZENEGİNİN HAZIRLANMASI

Anahtarın iki ayağına 0.22 mm kalınlığındaki kablonun uçları takılır ve vidalar iyice sıkılır.

Kablonun ne kadar uzun olacağı anahtarın bulunması istenen yerle ilgilidir.

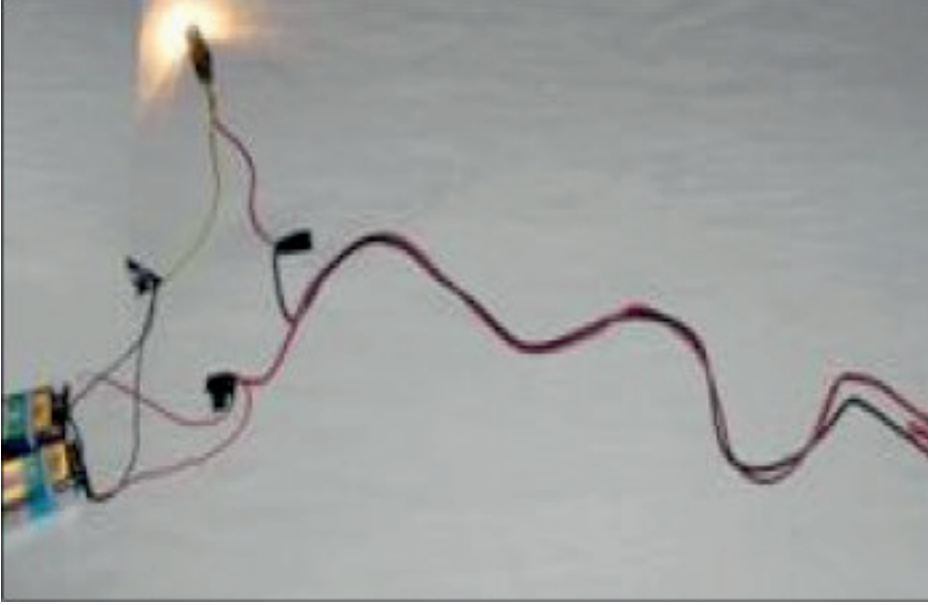
Anahtara kablo bağlandıktan sonra bağlantı noktaları elektrik bantı ile yalıtılır.

Açıkta metal, bakır kalmamalıdır.

1 adet el feneri ampülü duy'a vidalanır.

Duy'un her ikiayağına 30 cm uzunluğunda iki kablo bağlanır ve bantla yalıtılır.

KONTROL AŞAMASI

Sf.79

KONTROL AŞAMASI

- 1-Anahtardan gelen kablolardan biri kontrol ampulünün kablosu ile birleştirilir ve bantla izole edilir.
- 2-Anahtardan gelen ikinci kablo pil başlığının kablolarından birisi ile birleştirilir ve bantla izole edilir.
- 3-Kontrol ampulünün boşa kalan kablosu ile pil başlığının ikinci kablosu birleştirilir ve bantla izole edilir.
- 4-Bağlantılar kontrol edilir. Doğruluğundan emin olduktan sonra 9 voltluk pil pil başlığına takılır. Anahtara basılır. Lamba yanıyorsa düzene sağlamdır. Denemeler tekrar tekrar yapılır.

EYLEM AŞAMASI

Sf.80

***Korkaktır düşman ve bilirler yaptıkları zulmün
ve estirdikleri terörün hesabının bir gün
sorulacağını...***

***Evet, hesap sorulur mutlaka ve hesap gün gelir
fedalarla sorulur...***

EYLEM AŞAMASI

- 1-Pil pil başlığından çıkartılır.
 - 2-Kontrol ampulü bağlı bulunduğu kablolardan sökölür.
 - 3-Kontrol ampulünün bağlı bulunduğu kablolara füyeden gelen kablolar bağlanır. Bu aşamada tüm bağlantılar havya ile lehimlenir. Lehim işleminden sonra tüm bağlantılar elektrik bantı ile yalıtılır.
 - 3-Kuşak çalışma masasına getirilir.
 - 4-Kuşakta füyeye için açılan yuvaya füyeye yerleştirilir.
 - 5-Savaşçı kuşağı kuşanır ve anahtarı en pratik kullanabileceğı yere çeker. Böylece anahtarın durması gereken yer saptanır.
 - 6-Eylem yerine yakın bir noktada pil başlığı pile takılır.
- Eylem noktasında anahtara basılarak eylem gerçekleştirilir...

YAŞASIN HALKIN ADALETİ!!!

“Bugün bunların hesabını sormak için bir eylem yapacağım. Fazla söze gerek yok.

Biz haklıyız ve bu haklılığımızı ölümüne dek savunacağız. Amacımız tüm dünyayı, ülkemizi, yaşanabilir bir duruma getirmek.”

Uğur Bülbül

“Katledilen 106 yoldaşımın hesabını sormak için, tecritin kaldırılması için.(...) Baskı ve zulme son verilmesi için...

Yaşamımı ortaya koyarak, katliamcı iktidardan hesap soracağım. Yaşatmak için, ülkem ve halkım için canımı vereceğim. Can verirken de can alacağım!”

Sengül Akkurt

Sf.81

“Bin canım olsa, binini de feda ederdim.”

Gültekin Koç

“Büyük ailemizin bir sıra neferi, bir feda savaşçısı olmanın onurunu, gururunu yaşıyorum.”

İbrahim Çuhadar

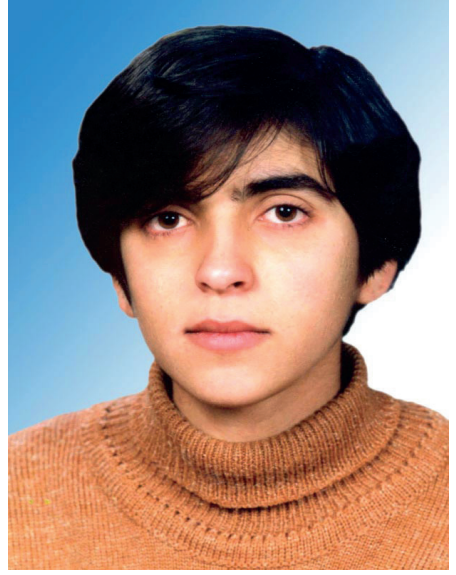
GÜLTEKİN KOÇ 3 Ocak 2001 Şişli- İstanbul

HALKLARIN DÜŞMANA ÖFKESİDİR FEDA!

Sf.82

UĞUR BÜLBÜL 10 Eylül 2001 İstanbul-Gümüşsuyu

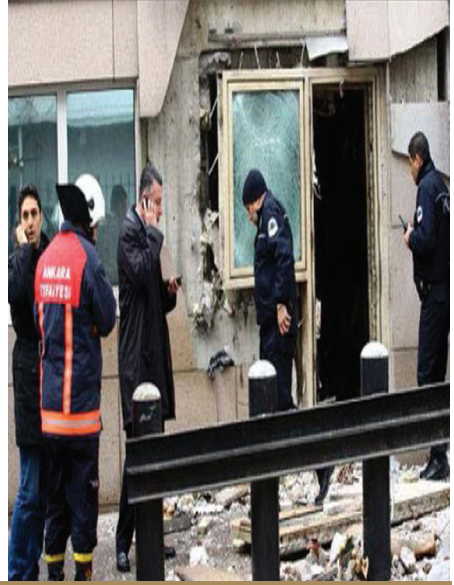

ŞENGÜL AKKURT 20 Mayıs 2003-Ankara

FEDA ADALETTİR! İNTİKAMDIR FEDA!

İBRAHİM ÇUHADAR 11 Eylül 2011 İstanbul-Gazi

ALİŞAN ŞANLI 2 Şubat 2013 Ankara-ABD Elçiliği

FEDALARLA YÜRÜYORUZ DEVRİME!

Sf.84

Halklar binlerce yıldır zalimin zulmüne ve sömürüsüne karşı direnmişlerdir.

Halklar köleleştirilmeye, onursuzlaştırmaya karşı ölümüne direnmişlerdir.

Halkların tarihi direniş ve savaş tarihidir. Ve bu tarih asıl olarak FEDA ile yazılmıştır.

Her yaştan milyonlarca kadın, erkek feda silahını kuşanarak, halkın adaletini uygulamış, düşmandan hesap sormuş, intikam almıştır.

Bugün de feda kuşağının kahramanları Parti-Cepheli'lerdir!..

**KÜRDİSTAN
KÜRT HALKININDIR!**

**KÜRDİSTAN'DA
YAŞANAN
KATLIAMLARIN
HESABINI SORDUK
SORACAĞIZ!**

**KÜRDİSTAN'DA
TEK YOL
DHKP-C
ÖNDERLİĞİNDE
KURTULUŞA
KADAR
SAVAŞTIR!**

Halkın Katilleri, Halk Düşmanları!
İşlediğiniz Hiçbir Suç Cezasız Kalmayacak!

Ne sandınız?

"Yakar, yıkar, katleder, öldürür, işkence yapar, tecavüz ederim yanıma kar kalır" diye mi düşündünüz?

Ne sandınız?

Halka yönelik düşmanlığınızla amirlerinizden, abilerinizden, o çok güvendiğiniz AKP ve ABD'den "aferin alırım, ödüller alırım, sırtımız yere gelmez" diye mi düşündünüz?

Ne sandınız?

"Her türlü pisliği yaparım, kimse bir şey yapamaz" diye mi düşündünüz?

Ah zavallılar!

Böyle düşündüyseniz ne kadar yanıldığınızı göreceksiniz. Halkın savaşçıları karşısında, namlularımız karşısında tir tir titreyeceksiniz.

Ağlamak yok!

Halkın savaşçılarına hesap verdikten sonra salya sümük olup; "yeni evlenmişti, çocuğu vardı, gençti, yaşlıydı..." diyerek haber yaptırmayın.

Siz katilsiniz!

Siz insan değilsiniz!

Siz vatan hainisiniz!

Siz düşmansınız düşman!

Tüm halk düşmanları halka hesap verecek!

HESAP SORACAĞIZ!

DHKC GERİLLA